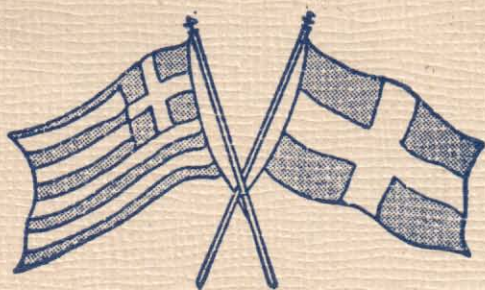

ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ ΝΙΚΟΛ. ΤΟΥ ΧΑΡΑΛ.
Ταγματάρχης Πυροβολικοῦ

« ΚΑΙ
ΔΙΗΓΩΝΤΑΣ ΤΑ
ΝΑ ΚΛΑΙΞ »

“ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΗ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ”
•Οἱ θηριωδίες τῶν συγχρόνων ἱεροεξεταστῶν”

ΑΘΗΝΑΙ
1959

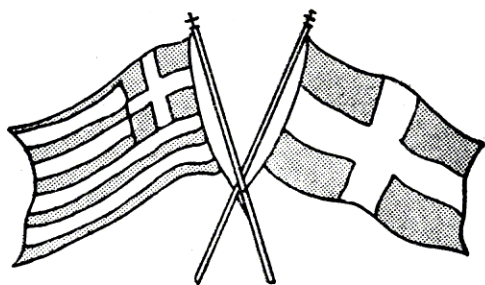
ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ 'ΦΑΡΟΣ'

Ἰανουάριος 1960

ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ ΜΙΚΟΛ. ΤΟΥ ΧΑΡΑΛ.
Ταγματάρχης Πυροβολικοῦ

« Κ Δ Ι
ΔΙΗΓΩΝΤΑΣ ΤΑ
ΝΑ ΚΛΑΙΣ »

“ἘΞ ΜΗΝΕΣ ΑΙΧΜΑΛΟΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΗ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ,”
•Οἱ θηριωδίες τῶν συγχρόνων ἱεροεξεταστῶν.”

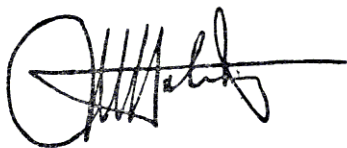

ΑΘΗΝΑΙ

1959

Ἀφιεροῦται στὸν ἀείμνηστο ΠΑΤΕΡΑ μου
ποὺ ἔζησε τὸ δράμα τῆς ζωῆς μου.

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως :

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἔχει τις Μεγάλες Ὁρεσ της ἡ Ἑλλάδα. Ἡ πλημμυρισμένη ἀπὸ δάφνες καὶ δόξα γωνιά αὐτῆ τοῦ Κόσμου. Ἡ Ἱστορία της εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοιες Μεγάλες Ὁρες, ποὺ τῆς δώσαν τὸ προβάδισμα τῆς Μεγολωσύνης, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἔθνη. Ἡ προσφορὰ στὴν Ἀνθρωπότητα ὅλων τῶν ἄλλων Λαῶν δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μπρὸς σὲ κείνη ποὺ ἔδωσε τὸ Ἔθνος μας. Προσφορὰ ἀληθινὰ ἀνεκτίμητη.

Μιά τέτοια Μεγάλῃ Ὁρᾷ εἶναι καὶ ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου 1940. Τὸ νεώτερο αὐτὸ ὁρόσημο τῆς μεγάλῃς Ἱστορίας μας, ποὺ ἔγινε παγκόσμιον σύμβολον ἀντρείωσύνης καὶ ἀνέβασε τὴν Ἑλλάδα στὰ ὕψη τοῦ παγκόσμιου θαυμασμοῦ καὶ τῆς καθολικῆς ἀναγνωρίσεως. «Οἱ γενναῖοι πολεμοῦν σὰν Ἑλληνες» δὲν ἦταν μιὰ φράση ποὺ εἰπώθηκε σὲ μιὰ στιγμή ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν τὰ παλληκάρια μας στὴ Πίνδο καὶ στὸ Μοράβα κατετρόπωναν τὶς στρατιῆς τοῦ Ντοῦτσε καὶ κατήσχυναν τὴν αὐτοκρατορία τῶν «ὀκτῶ ἑκατομμυρίων λογχῶν, καλῶς ἡκονισμένων». Ἦταν κάτι, ποὺ τὸ πίστεψαν ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ Κόσμου, ὅταν μὲ συγκρατημένη ἀναπνοή, παρακολουθοῦσαν, στὸν ἐξάμηνο ἐπικὸ ἀγῶνα τους, τοὺς νεώτερους ἡμίθεους καὶ τοὺς τιτᾶνες τοῦ 1940—41, ν' ἀνατρέπουν τοὺς νόμους τῆς ἰσχύος καὶ τῶν ἀριθμῶν καὶ νὰ δίνουν στὴν κατάπληκτη Ἀνθρωπότητα ἓνα μάθημα τιμῆς καὶ καθήκοντος, γι' αὐτοὺς ποὺ μὲ τὴν πρώτη ριπὴ λύγισαν καὶ πρόσφεραν «γῆν καὶ ὕδωρ» στὸν εἰσβολέα.

Ὅπως ὁμως ἔχει ἡ Ἱστορία μας τὶς Μεγάλες Ὁρες της, ἔχει, δυστυχῶς, καὶ τὶς μικρές. Εὐτυχῶς ὁμως πολὺ λίγες, στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων. Ἔχει δηλονότι τοὺς Ἐφιάλτες της, τοὺς Πῆλιο—Γούσηδες καὶ μερικοὺς ἄλλους, ποὺ ἡ προδοσία τοὺς ἀναφέρεται μὲ μαῦρα γράμματα στὰ ἱστορικὰ γεγονότα, τῆς Πατρίδος μας, τῶν περασμένων χρόνων. Ἐκεῖνοι ὁμως οἱ προδότες εἶναι νᾶνοι, μπρὸς στοὺς σημερινοὺς γίγαντες τῆς προδοσίας, τῆς ὁμαδικῆς προδοσίας, τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κακουργίας καὶ δοσμένοι μὲ ψυχὴ καὶ μὲ σῶμα, σὲ μιὰ

«Ιδεολογία», τῆς ὁποίας θεμέλιο καὶ νόμος, εἶναι τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἐξαφάνισις κάθε ἀνθρώπινης ἀτομικότητος καὶ ἀξιοπρεπείας, **τὴν ἰδεολογία τῆς στέππας**, προσπάθησαν νὰ ἀφοπλίσουν τὴν Πατρίδα τους, οἱ μητραλοῖται, βάφοντας τὰ ἐγκληματικὰ χέρια τους, μὲ αἷμα ἀδελφικό, καὶ νὰ τὴν παραδώσουν δέσμια καὶ ἡμιθανῇ στοὺς ἄνομους. Στοὺς προαιώνιους ἐχθροὺς τοῦ Ἑθνους μας, τοὺς Σλαύους!

Εἶναι ἀδύνατο νὰ βρεθῇ, ὄχι μόνον στὴ δική μας, ἀλλὰ καὶ σ' ὀλόκληρη τὴν παγκόσμια Ἱστορία, παράδειγμα ὁμοιο, μιᾶς τόσο μεγάλῃς, τόσο ὁμαδικῆς καὶ τόσο ἐγκληματικῆς προδοσίας, ὅσο αὐτῆς πού διέπραξαν οἱ «Ἕλληνες» κομμουνιστὰι κατὰ τῆς Πατρίδος τους. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ «καυχθῇ», ὅτι καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἔχουμε τό... προβάδισμα! Τραγικὸ ὅμως καὶ μακάβριο προβάδισμα, ποῦ θὰ καλύψῃ μὲ τὸ ἐγκληματικὸ ὄργιο τῶν προδοτῶν κομμουνιστῶν, τὴ μαύρη σελίδα τῆς νεώτερης Ἱστορίας μας. Μιὰ σελίδα, γεμάτη αἷμα, δάκρυα, πένθος, συμφορά, ἀπόγνωσι καὶ κατάρρα. Κατάρρα στοὺς προδότες τῆς Πατρίδος, τοὺς ἀδελφοκτόνους, τοὺς μητραλοῖτες, τοὺς σταυρωτές. Κατάρρα στὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ τέρατα, πού παρέδωσαν «τὰ ἄγια τοῖς κυσί», πού πάσχισαν νὰ πουλήσουν, ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων, τὴν Κιβωτὸ αὐτῆ τοῦ Πολιτισμοῦ, τὴν Ἑλλάδα, στοὺς μογγόλους τῆς σιβηρικῆς στέππας. Πού πούλησαν καὶ τὴν ψυχὴ τους ἀκόμα στὸ Διάβολο, γιὰ νὰ προσφέρουν τὶς ἄνομες ὑπηρεσίες τους, στὸ βάρβαρο ἄρχοντα τῆς κομμουνιστικῆς κόλασης.

Τώρα ὅλα αὐτά, πού ἔγιναν στὴ μαύρη ἐποχὴ τῆς Κατοχῆς, τὸν Δεκέμβριο 1944 καὶ στὴν τραγικὴ περίοδο τοῦ συμμοριτοπολέμου, ἀνήκουν πιά στὰ περασμένα. Ἐχουν γίνῃ Ἱστορία, πού ὅμως συνεχίζεται. Ἀλλὰ ἡ Ἱστορία διδάσκεται καὶ διδάσκει.

Διδάσκει τὶς ἐπερχόμενες γενιές, τὶς διαφωτίζει, τὶς φρονιματίζει καὶ τὶς κατευθύνει. Δίνει παραδείγματα ζωῆς, τακτικῆς, συμπεριφορᾶς στὰ ἄτομα, πολιτικῆς στὰ Ἕθνη, γιὰ τὸ μέλλον. Καὶ ἡ σκοτεινὴ αὐτὴ δεκαετία τῆς κομμουνιστικῆς συμφορᾶς, εἶναι, κατὰ ὀξύμωρο σχῆμα, φωτεινὴ καὶ πλούσια σὲ διδάγματα, γι' αὐτοὺς πού τὴν ἐξῆσαν καὶ δὲν φρονιματίστηκαν, ἀλλὰ καὶ γιὰ κείνους,

πού δέν τήν ἔζησαν καί χρειάζεται νά διαφωτιστοῦν γιά τήν ἀληθινή ὄψι τοῦ κομμουνισμοῦ, πού ξέρεי νά καμουφλάρεται καί νά παρουσιάζεται σάν «ἀθώα περιστερὰ» στοὺς ἀνίδεους! τοὺς ἀφελεῖς! καί τοὺς ἡλίθιους! !

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι μιὰ πιστὴ ἐξιστόρηση. Μιὰ ἐξιστόρηση ἑνὸς Ἑλλήνα, πού ἔζησε, σ' ὅλες τίς δραματικὲς φάσεις τῆς καὶ γνώρισε ἀπὸ πολὺ κοντά, τήν ἀφάνταστα ἐγκληματικὴ δρᾶσι τῶν κτηνανθρώπων αὐτῶν, πού βάλθηκαν νά ξεκληρίσουν τὴν Ἑλλάδα, καί νά τὴν βυθίσουν στὸ πένθος καὶ τὴ συμφορά. Εἶναι ἀκόμη τὸ βιβλίο αὐτὸ ἕνα ἡχηρὸ σάλπισμα γιά τὴ συνένωσι ὅλων τῶν Ἑθνικῶν δυνάμεων καί γιά τὴ συσπείρωσι τοῦ Ἑθνους γύρω ἀπὸ τὴ Γαλανόλευκη, γιά τὴ συνέχισι τῆς Μάχης. Τῆς μεγάλης μάχης κατὰ τῆς φοβερῆς αὐτῆς θεομηνίας, πού λέγεται κομμουνισμός. Κατὰ τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἐπιδημικῆς ἀρρώστειας, πού μὲ τὸ μεταδοτικὸ τῆς μικρόβιο, μόλυνε τὰ χρυσὰ νειῶτα καί τὰ ἔσπρωξε στὸ ἐγκλημα καί στὴν ἠθικὴ πόρρωσι, καί συνεχίζει τὸ ἄνομο ἔργο τῆς, καμουφλαρισμένη σὲ λευκὸ περιστέρι εἰρήνης καί «συνύπαρξης» τῶν λαῶν.

Μὰ ὁ κομμουνισμός δέν λευκαίνεται. Εἶναι ὀργανικὰ μαῦρος, σάν ἕναν ἔγχρωμο, πού κάθε προσπάθειά του γιά ν' ἀσπρίση εἶναι μάταιη. Ἐνὸσω ὑπάρχει, σάν θεωρία καὶ σάν πρᾶξι, θά συνεχίζη τὸ ἄνομο ἔργο του γιά τὸν παγκόσμιο ἐξανδραποδισμό. Εἶναι πολὺ χειρότερος καί ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν κίτρινο κίνδυνον. Εἶναι μιὰ διαρκὲς ἀπειλὴ κατὰ τοῦ κόσμου, ἕνας ἐφιάλτης ἀτελείωτος, μιὰ κατάρρα, πού κρέμεται πάνω ἀπ' τοὺς ἐλεύθερους λαοὺς, ἀπειλῶντας τοὺς μὲ τέλεια ὑποδοῦλωσι.

ΑΘΗΝΑΙ

Νοέμβριος 1959

ΤΟ ΞΕΣΗΚΩΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΚΑΤΟΧΗ !! Οί σιδηρόφρακτες μεραρχίες τού Χίτλερ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη ἀντίστασί μας στὰ Μακεδονικὰ βουνά, διεκδικῶντας βῆμα πρὸς βῆμα, σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὴ γῆ μας, τὸ Ἐθνικὸ μας ἔδαφος, πλημμύρισαν τὴν Ἡπειρωτικὴ Ἑλλάδα καὶ ἔστησαν στὴν Ἀκρόπολι τὸν Ἀγκιλωτὸ Σταυρό!

Μαζὺ μὲ τοὺς Γερμανοὺς, κατήσχυμένοι παρὰ νικηταί, μπήκαν στὴ χώρα μας καὶ οἱ Ἴταλοι τοῦ Μουσουλίνι ἀκολουθώντας τοὺς πρώτους καὶ παριστάνοντας κι' αὐτοὶ τὸν κατακτητὴ.

Καλοκαίρι τοῦ 1941. Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ὀλοκληρώσει τὴν κατάκτησι τῆς Ἑλλάδας, καὶ οἱ Ἕλληνες στεναίνουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρβαρο, τὸν ἀδυσώπητο ζυγὸ τους. Τὸ γένος μας δοκιμάζει, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τὴν μαύρη σκλαβιά. Σκοτάδι παντοῦ. Ἡ Εὐρώπη ντροπιασμένη, ἔχει σκύψη τὸ κεφάλι στὸν εἰσβολέα, ποὺ ξάπλωσε κυρίαρχος, σ' ὅλην τὴν ἑκτασί της καὶ διαφεντεύει μιὰ ὀλόκληρη Ἠπειρο.

Ἡ Ἑλλάδα ἔπεσε τελευταία. Κι' ἔπεσε πολεμώντας. Πολεμώντας ἀπεγνωσμένα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐξάμηνη ἐπική Νίκη κατὰ τῶν Ἰταλῶν.— Καὶ ἔπεσε γενναῖα, παλληκαρίσια. Τόσο γενναῖα, ποὺ θαυμάστηκε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς της. Τὴν κατέλαβαν, μὰ δὲν τὴν ἀφώπλισαν.— Ἀφισαν τὸ γενναῖο Στρατό της, Ἀξιωματικούς καὶ ὀπλίτας, ἐλεύθερους, ἐνῶ στὶς ἄλλες Χώρες ποὺ κυρίευσαν, τοὺς πῆραν αἰχμάλωτους. Κι' αὐτὸ ἦταν τιμὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα....

Μὰ οἱ Ἕλληνες ποὺ δὲν ζοῦνε δίχως τὴν ἐλευθερίαν, ὅπως λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Ζαλόγγου — Ἰδὲν μποροῦσαν νὰ βαστάξουν τὴ σκλαβιά. Βαρεῖα ἡ μπότα τοῦ κατακτητὴ πιέζει τὴν καρδιά τοῦ Γένους μας, ποὺ τὸ ἔκανε νὰ στεναίξῃ καὶ νὰ ζητᾷ, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τὴν ἀπολύτρωσι.

Ἔως πότε; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶναι στὰ χεῖλη κάθε Ἑλλήνα ποὺ τὸν τρώει ἡ ἀγωνία. Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἀστράψῃ καὶ πάλι ἡ λόγχη του καὶ ἡ κραυγὴ «Ἀ ἔ ρ α» νὰ γεμίσῃ ξανά τοὺς λόγγους καὶ τὶς πλαγιές, ὅπως τότε, ποὺ κατετράπωσε τὸν ἐχθρό, ὅταν μᾶς ἐπετέθη στὰ Βορειοηπειρωτικὰ καὶ στὰ Μακεδονικὰ βουνά;

Ἐπίστευαν ἀδίστακτα, οἱ Ἕλληνες (μικροὶ καὶ μεγάλοι) πὼς δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ξανάλθῃ ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ἡμέρα, γιὰ νὰ δώσῃ ἄλλο ἓνα μάθημα στοὺς βάρβαρους ἐπιδρομεῖς.

Καὶ ἀποφασίζει νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα, ἀνάλογα μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει. Ὅλοι διψοῦν ἐκδίκησι. Καὶ ὀρκίζονται γιὰ τὴν συνέχισι τοῦ ἀγῶνος. Γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί τους.

Ὅλοι, ἀδιακρίτως ἡλικίας, θέλουν νὰ φύγουν, γιὰτὶ δὲν μποροῦν νὰ βλέπουν σκλαβωμένη τὴν πατρίδα τους. Θέλουν νὰ πᾶνε ἔξω, νὰ πιάσουν καὶ πάλι τὸ ντουφέκι, καὶ κάτῳ ἀπὸ τὶς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βασιλέως, νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα, γιὰ τὴν **λευτεριά**.

Ὁ ἐπιδραμέας εἶναι βέβαιος, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ. Νοιώθει ὅτι πολὺ σύντομα οἱ Ἕλληνες θὰ ξεσηκωθοῦν καὶ θὰ ἀρχίσουν τὸν καινούργιο ἀγῶνα, γιὰ νὰ ἀποτινάξουν τὸ ζυγὸ. Γι' αὐτὸ καὶ προβαίνει σὲ φοβερὰ προληπτικὰ μέτρα.

Συλλαμβάνει, φυλακίζει, ἐξορίζει τοὺς Στρατιωτικοὺς Ἀρχηγούς, ἐκτελεῖ δημοσίᾳ ἄλλους, γιὰ παραδειγματισμὸ καὶ μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ σπᾶσῃ τὸ ἠθικὸ τοῦ Ἕλληνα. Ἄγνοεῖ φυσικὰ τὴν ψυχολογίαν μας. Δὲν ξέρεי πὼς ἡ βία δὲν λυγίζει τὸν Ἕλληνα καὶ δὲν σταματᾷ τὴν ὁρμὴ του. Τούναντίον, τὸν ἐξαγριώνει καὶ τὸν κάνει ἀκόμα ποιοῦ ἐπιθετικὸ καὶ ποιοῦ ἀτρόμητο.

Ἔτσι ἀνοίγει μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες σελίδες, στὸ βιβλίον τοῦ ἀγῶνα κατὰ τοῦ κατακτητῆ. Ἡ σελίδα τοῦ παράνομου Τύπου.

Μὲ πόση λαχτάρα ὁ καθένας παίρνει κρυφὰ γιὰ νὰ διαβάσῃ τὰ φυλλάδια ποὺ κυκλοφοροῦσαν παράνομα! Μὲ τί χαρὰ τὰ κρατᾷ στὰ χέρια του! Μέσα στὶς γραμμὲς του ξαναζωντανεύουν οἱ ἐλπίδες του γιὰ τὴν λευτεριά. Κοὶ νοιώθει πὼς δὲν εἶναι μακριὰ ἡ ἡμέρα, ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀπολυτρώσεως. Καὶ πρὸ παντὸς διαβάζει, πὼς ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἐνωμένοι στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν λευτεριά. Καὶ ξεσηκώνεται! Ἡ πόλις δὲν τὸν χωράει. Θέλει νὰ φύγῃ μακριὰ, στὸ βουνό, νὰ μὴν βλέπῃ, νὰ μὴν ἀκοῦῃ, νὰ μὴν νοιώθῃ τὴν παρουσία τοῦ κατακτητῆ.

«Μάννα σοῦ λέω δὲν μπορῶ τοὺς Τούρκους νὰ δουλεύω,

Δὲν ἠμπορῶ δὲν δύναμαι, ἐμάλλιασε ἡ καρδιά μου.

Θὰ πάρω τὸ ντουφέκι μου νὰ πάω νὰ γίνω κλέφτης:

Νὰ πολεμήσω στὰ βουνὰ καὶ στὶς ψηλὲς ραχοῦλες...».

Στὴ σκέψι τοῦ ἔρχεται τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τοῦ Κλέφτη. Καί, μιὰ καὶ δυό, φεύγει καὶ σκαρφαλώνει πάνω στ' ἀπάτητα βουνά. Στὶς ἀητοράχες, στὸν ἐλεύθερο ἀέρα. Πηγαίνει νὰ ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως, ποὺ πάτησε μὲ τὴν δάρβαρα μπότα του, τὰ ἱερά, τὰ ἅγια χῶματα τῆς Πατρίδος του. Πηγαίνει στὸ ἀντάρτικο...

Μὲ ἀκράτητο ἐνθουσιασμό ὑποδέχονται οἱ Ἕλληνες τὴν πληροφορία πὺς τὰ ἑλληνικὰ βουνὰ γέμισαν ἀπὸ ἀντάρτες.

Κι' οἱ τελευταῖοι γυρίζουν, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, δίνοντας θάρρος, ζητώντας ὑπομονὴ καὶ βεβαιώνοντας πὺς δὲν εἶναι μακρὰ ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως.

«Ἀκάμα μιὰ ἀνοιξη ἀδέλφια, ἀδέλφια...»

Ξαναζοῦσε ἡ προεπαναστατικὴ περίοδος τοῦ 1821. Καὶ ἐτοίμαζόταν, γιὰ ἀκόμη μιὰ φορά, τὸ ξεσκήνωμα τῆς Ἀγίας Λαύρας!

Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ποιὸς θὰ εἶναι ὁ Ἀρχηγός. Ἀρκεῖ, ὅτι, πρόκειται νὰ κτυπήσουν τὸν κατακτητὴ. Καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τοὺς παρακολουθεῖ μὲ καμάρι, καὶ τοὺς ἐνισχύει σὲ ὅ,τι μπορεῖ.

Περνοῦν τώρα μπρὸς στὸ δάρβαρο ἐπιδρομέα μὲ περισσότερο ἀγέρωχο ὕφος! Κάπου κάπου, ἀκούονται κάτι ὀνόματα ἀρχηγῶν: «ΖΕΡΒΑΣ» «ΑΡΗΣ». Τὰ Ἑλληνόπουλα στὸ ἄκουσμά τους ζητωκραυγάζουν. Ὅλοι προσεύχονται γιὰ τοὺς πατριῶτες αὐτοὺς, ποὺ ὁδηγοῦν τὰ παιδιὰ τους, ἐπάνω στὰ βουνά. Δὲν τοὺς γνωρίζουν. Δὲν ξέρουν ποῖοι εἶναι: Μὰ καὶ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει αὐτό. Γι' αὐτοὺς, οἱ Ἀρχηγοί, στὸ βουνὸ εἶναι ἥρωες, εἶναι Θεοί! Εἶναι οἱ σωτῆρες τῆς Πατρίδας.

Αὐτὸ τοὺς ἀρκεῖ.

Σ' αὐτὴ τὴν ψυχολογικὴ θέσι βρέθηκε ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὸν χειμῶνα τοῦ 1941 καὶ μὴ ἀντέχοντας νὰ στεναῖξῃ κάτω ἀπ' τὴ μπόττα τοῦ δυνάστη, θέλησε νὰ ὀργανωθῇ γιὰ νὰ πλήξῃ τὸν ἐχθρό.

ΤΟ Ε.Α.Μ. ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ καινούργιος αὐτὸς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων ἔγινε ὕμνος καὶ παιάνας. Στὰ στόματα ὅλου τοῦ κόσμου ἡ Ἑλλάδα ἔγινε καὶ πάλι στόχος παγκόσμιου θαυμασμοῦ. Τὰ ραδιόφωνα ὕμνουσαν τὸν Ἕλληνα καὶ ἐθεοποιοῦσαν τὴν γενναία Ἑλληνικὴ ψυχὴ. Καὶ ὅλοι

ἐθαύμαζαν τὸν ἡρώϊκὸ Λαὸ μας, ποὺ τίποτε δὲν ὑπολογίζει, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν λευτεριά του.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ὁλὴ αὐτὴ ἡ Δόξα, ὅλο αὐτὸ τὸ παγκόσμιον ξεσθήκωμα καὶ ὁ θαυμασμός γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἦταν γραφτὸ νὰ μετατραπῇ σὲ θρήνο καὶ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ Ἑθνικὴ συμφορά.

Γιατί, δυστυχῶς, στὴν κρισιμώτερη αὐτὴ στιγμή τοῦ Ἑθνους μας, ποὺ ὁ ἐχθρὸς καταπατοῦσε τὰ ἱερά μας χώματα, δρέθηκε ἓνας ἄλλος πολὺ ποιοὶ χειρότερος, πολὺ ποιοὶ ἀπαισιώτερος ἐχθρὸς, ποὺ φορῶντας τὴν μάσκα τοῦ δῆθεν ἐλευθερωτῆ, ἐθύθισε τὴν Ἑλλάδα στὸ πένθος καὶ στὴ συμφορά! Καὶ ὁ καινούργιος αὐτὸς ἐχθρὸς ἦταν ὁ Κομμουνισμός!

Ἀλλοίμονον! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἐμφανίστηκαν στὸ προσκήνιο τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα οἱ Κομμουνισταί, δὲν ἔγιναν ἀντιληπτοὶ ἀπ' τὸν Ἑλληνικὸ Λαό. Γιατί παρουσιάστηκαν καμουφλαρισμένοι, μὲ τὴν μάσκα τῶν ἀπελευθερωτῶν, ἦτοι μὲ τρία γράμματα, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τὰ ξεχάσῃ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός: «Ε. Α. Μ.» καὶ ποὺ ἐσήμαιναν:

Ἑλληνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο ! !...

Τί κρύβονταν πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία γράμματα, δὲν ἐνδιέφερε τότε τοὺς Ἑλληνας. Τοὺς ἐνδιέφερε μόνον νὰ ἐνωθοῦν ὅλοι μαζὺ καὶ νὰ κτυπήσουν τὸν Γερμανο - Ἰταλό. Ἔτσι ἀγκάλιασαν τὸ Ε.Α.Μ. Κι' ὅσο προχωροῦσε ὁ καιρὸς, τόσο πληθύνονταν οἱ ὁπαδοί του. Προδότῃ θεωροῦσαν ἐκεῖνον ποὺ δὲν βοηθοῦσε τὸ Ε. Α. Μ.! Διεκήρυτταν σ' ὅλους τοὺς τόνους, πῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες, σὰν ἀγνοὶ ἀπόγονοι τοῦ 21 πρέπει νὰ προσφέρουν ὅ,τι μποροῦν στὸν ἀγῶνα. Δὲν μιλοῦσαν γιὰ Κομμουνισμό. Παρουσιάζονταν πάντα σὰν ὑπερπατριῶτες καὶ ὑποκριτικὰ μιλοῦσαν γιὰ λευτεριά, γιὰ νὰ προσελκύσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους Ἕλληνας, στὶς τάξεις του.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς μέσα στὸ μεγάλο ἐνθουσιασμό του καὶ τὸ πόθο του γιὰ τὴν λευτεριά, δὲν μπορούσε νὰ σκεφθῇ ποιοὶ βαθεῖα. Δὲν μπορούσε νὰ προβλέψῃ, ὅτι γινόταν σιγὰ - σιγὰ ὄργανο μιᾶς ξένης προπαγάνδας καὶ πῶς ὕστερα ἀπὸ λίγο, θὰ ἔχυνε τὸ αἷμα του γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ σκοποὺς ἄλλων. Καὶ ἔτσι ἔπεσε στὴν παγίδα, ἄθελά του.

Τὸ Ε.Α.Μ. συγκεκριμένα διεκήρυττε, ὅτι σκοπὸς του ἦταν:

1) Νὰ διώξῃ τὸν κατακτητὴ καὶ 2) ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν Ἑλληνικὸ Λαό, νὰ ἐκλέξῃ τοὺς κυβερνήτας π.υ. Ποιὸς Ἕλληνας,

μέ πατριωτισμό, μπορούσε νά ἀντιδράσῃ σ' αὐτὰ τὰ συνθήματα, σ' αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς; Ποιὸς Ἕλληνας δὲν θὰ βοηθοῦσε αὐτοὺς, ποὺ εἶχαν τέτοιες Ἐθνικὲς (!) ἐπιδιώξεις;

Καὶ οἱ κομμουνισταί, μ' αὐτὰ τὰ συνθήματα, ποὺ ποτὲ δὲν πίστεψαν, κατ' ὠρθωσαν νά ἐξαπατήσουν τὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ καὶ νά συγκεντρώσουν τὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ ἦσαν σκορπισμένα, χωρὶς ἀρχηγό, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ μιὰ καὶ μόνο ὀργάνωσι, τὸ Ε. Α. Μ.

Ἔτσι, δημιουργήθηκε ὁ Ἑλληνικὸς Λαϊκὸς Ἀπελευθερωτικὸς Στρατός, ὁ «ΕΛΑΣ» !

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΙ ΑΠ' ΤΟΝ ΕΛΑΣ

Ταυτόχρονα, ὅμως, διάφορες ἄλλες ομάδες, ἄλλες Ὀργανώσεις, ὅπως τοῦ Στρατηγοῦ ΖΕΡΒΑ, ὁ «Ε.Δ.Ε.Σ.» ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὰ βουνά. Οἱ Ἕλληνες, μὲ τὸ ἀλάθητο αἰσθητήριο τους, ἄρχισαν νά ἀντιλαμβάνωνται τοὺς καταχθόνιους σκοποὺς τοῦ Ε.Α.Μ. καὶ ἄρχισαν νά δείχνουν τὴν δυσπιστίαν τους σ' αὐτό. Καί, σιγὰ - σιγὰ στρέφουν τὴν προσοχή τους στὶς ἄλλες Ὀμάδες, ποὺ ἔκαναν, δειλὰ - δειλὰ, τὴν ἐμφάνισί τους στὰ βουνὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Ρούμελης, ἢ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης.

Τὸ ΕΑΜ ἔβλεπε μὲ πολὺ ἀνησυχία τὴν μεταβολὴ αὐτῆ τῶν διαθέσεων τοῦ Λαοῦ. Καὶ ἀρχίζει τὴν τρομοκρατικὴ δρᾶσι του, διαλύοντας ὕπουλα καὶ διὰ τῶν ὅπλων κάθε Ἐθνικὴ κίνησι. Ἐπνίξε στὸ αἷμα ἀπ' τὴ γένεσί της κάθε ομάδα, ποὺ δὲν εἶχε τίς ἴδιες μ' αὐτὸ ἰδεολογικὲς κατευθύνσεις. Ἔβαλε σὰν σκοπὸ του νά μὴν ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνάπτυξι ἄλλων ἀνταρτικῶν ομάδων, γιὰτὶ ἔβλεπε σ' αὐτὲς τὸ μελλοντικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν κατάληψι τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς δικτατορίας τοῦ Προλεταριάτου στὴ Χώρα μας.

Ἀρχὲς Ἰουνίου 1943. Βρίσκομαι στὴν Πάτρα, σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ τοῦ «ΕΔΕΣ» Πελοποννήσου, ποὺ τὰ κυριώτερα στελέχη της ἦσαν οἱ: 1) Ἀνδρέας Μουτούσης, ἱατρός, Πρόεδρος, 2) Σωτήριος Σωτηριάδης, συνταγματάρχης, 3) Ἀνδρέας Παπαγεωργίου, 4) Ἰωάννης Βασιλάκης, λοχαγὸς Στρατιωτικῆς Δικαιοσύνης, 5) Ἀθανάσιος Βλάχος καὶ 6) Ν. Παπαλεξανδρόπουλος, δικηγόρος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1943 κατάρθωσε νὰ συγκροτήσῃ ὀλιγομελὴ ἀνταρτικὴ ὁμάδα ὑπὸ τὸν Ἐμμανουὴλ Σεβαστάκη, στὴν περιοχὴ Πιτίτσας. Παράλληλα, στὴν ἴδια περιοχὴ, ἔδρα καὶ ἄλλη ἐθνικιστικὴ ὁμάδα ὁ «ΜΩΡΗΑΣ».

Ὁ ΕΛΑΣ ὅμως καταδοκοῦσε! Ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ ἔπνιξε στὸ αἶμα, μὲ ὑπουλὴ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι, τὴν ὁμάδα «ΜΩΡΗΑΣ», κατόπιν πέτυχε καὶ τὴ διάλυσί τῆς ὁμάδας Σεβαστάκη.

Ἡ προδοτικὴ αὐτὴ συμπεριφορὰ τοῦ ΕΛΑΣ, ποὺ ἐγίνε γνωστὴ στὴν περιοχὴ, προκάλυψε ἀναδρασμὸ στὸν ἐθνικόφρονα κόσμον.

Ἐν τούτοις, ἡ Ἐπιτροπὴ ΕΔΕΣ τῶν Πατρῶν, δὲν χάνει καιρό. Συγκροτεῖ ἄλλη ὁμάδα, ὑπὸ τὸν γενναῖο λοχαγὸ Χρῖστο Δροσόπουλο, ἀπὸ τὰ Πλατάνια Πατρῶν μὲ μέλη τοὺς: Νικόλαο Μουτούση, ἀνθυπολοχαγὸ Πυροβολικοῦ, ἀπὸ τὸ Νέο Ἐρινεὸ Πατρῶν, Ἀνδρέα Νιγιάννη, ἀνθυπασπιστὴ, ἀπὸ τὶς Καμάρες Πατρῶν, Ἀνδρέα Σκαρτσίλα ἀνθυπολοχαγό, ἀπ' τὸ Βερίνο Αἰγίου καὶ Γεώργιο Καρπόζηλο ἀνθυπολοχαγὸ ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη. Ἐδρα τῆς νέας ὁμάδος εἶναι τὸ χωριὸ Καστρίτι Πατρῶν καὶ ἡ ἐπωνυμία τῆς «Ε.Ο.Ε.» (Ἐλευθέρα Ὀρεινὴ Ἑλλάδα).

Ἡ Ἐπιτροπὴ ὅμως τῶν Πατρῶν ποὺ ἐφοδεῖτο μήπως κί' αὐτὴ ἡ ὁμάδα διαλυθεῖ στὴ γένεσί της, ἀπ' τὸν ΕΛΑΣ, πέτυχε νὰ ἔλθῃ σὲ συνεννόησι μὲ τὸ Ἀρχηγεῖο τοῦ ΕΛΑΣ Πελοποννήσου καί, εὐθὺς μετὰ νὰ ὑπογράψῃ σύμφωνα μὴ ἐπιθέσεως καὶ συνεργασίας.

Στὶς 16 Αὐγούστου 1943 ὑπεγράφη τὸ σύμφωνα στὴν Πάτρα, ἀπ' τὸν Ἀνδρέα Μουτούση καὶ Ἰωάννη Βασιλάκη, ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς ΕΔΕΣ Πατρῶν, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἀπὸ τὸν Ἀντώνιο Πισκοτάκη καὶ Α. Ἀγγελάτο, ἐκ μέρους τοῦ Ε. Α. Μ.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμφώνου αὐτοῦ, ἡ ὀλιγομελὴς ὁμάδα τῆς Ε.Ο.Ε. (περὶ τὰ 15 ἄτομα) ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της, στὸ χωριὸ Κατσρίτσι.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν χωρικῶν ἦταν ἀπερίγραπτος. Οἱ κάτοικοι, τοῦ ἡρώϊκοῦ αὐτοῦ χωριοῦ, μᾶς παρῆχαν κάθε βοήθεια.

Σεβάσμιοι γέροι ἐρχόντουσαν καὶ μᾶς φιλοῦσαν ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνησι. Ἕνας ἡλικιωμένος μὲ πλησιάζει καὶ μοῦ πιάνει τὸ κεφάλι! «Γιὰ σκύψε, παιδί μου, γιατί δὲ βλέπω καλά: Μοῦ λένε ἐδῶ οἱ χωριανοί μου, ὅτι ἐσεῖς δὲν εἴστε σὰν τοὺς ἄλλους!

Θέλω νὰ δῶ μόνος μου τί γράφει στοῦ καπέλλου σου. Μήπως γράφεις ΕΛΑΣ μὲ ἓνα λάμδα;» Καὶ συνέχισε, ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι δὲν εἴμαστε σὰν τοὺς ἄλλους: «Προσέξετε παιδιὰ μου, μὴν τοὺς ἔχετε ἐμπιστοσύνη. Νά, ἀκόμη προχθές, πενθηφόρησαν ὅλη τὴ Πιτίτσα!»

Ἐννοοῦσε ὁ γέρος τὴν διάλυσι καὶ καταστροφή τῆς Ὀμάδος «ΜΩΡΗΑΣ». «Ὁχι παπού, τοῦ ἀπαντῶ, μὴν ἀνησυχεῖτε. Τώρα δὲν κινδυνεύουμε, γιατί ἔχουμε ὑπογράψει σύμφωνο: καὶ οἱ δυὸ μαζί, ἐμεῖς καὶ ἐκεῖνοι θὰ κτυπάμε τοὺς κατακτητὰς!!»

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ τμήμα μας ὅλο καὶ δυνάμωνα περισσότερο. Ἡ Ἐπιτροπὴ στὴν Πάτρα συναντοῦσε μεγάλες δυσκολίες, ἀφ' ἑνὸς στὴν ἐξεύρεσι ὀπλισμοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου στὴ προώθησί του πρὸς τὴν ὁμάδα. Γιατὶ οἱ ἰταλικὲς ἀρχὲς εἶχαν λάβει δρακόντια μέτρα παρακολουθήσεως τῶν πάντων. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ ἱατρός Μουτούσης ἐκμεταλλεόμενος τὴν ἱατρικὴ του ιδιότητα, περνοῦσε καθημερινῶς ἀπὸ τὸ «μπλόκο», μὲ τὸ ιδιόκτητο αὐτοκίνητό του γεμάτο ὀπλισμό, παρὰ τὸν προφανῆ κίνδυνο τῆς ζωῆς του. Στὶς σοβαρώτατες καὶ ἐπικίνδυνες αὐτὲς ἀποστολές του, ἐβοηθεῖτο καὶ ἀπὸ τὴν ἡρώϊδα Ἑλληνίδα «ΑΦΡΟΔΙΤΗ», ποὺ ἡ παρουσία της στοῦ αὐτοκίνητο, δὲν προκαλοῦσε ὑποψίες στοὺς Ἱταλοὺς, γιατί ἦταν γνωστή, ὡς βοηθὸς τοῦ ἱατροῦ Μουτούση, πρὸ ἱατροῦ του.

Τέλη Αὐγούστου, ἡ ὁμάδα μας περιελάμβανε πλέον τῶν 80 ἀνδρῶν.

ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΚΑΙ Η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΡΕΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ»

Τὸ ΕΑΜ ὁμως, βλέποντας τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀνάπτυξί μας καὶ μάλιστα μέσα σὲ τόσο λίγες μέρες, ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ σοβαρά. Καὶ στὴν ἀρχὴ προσπαθεῖ μὲ τοὺς πολιτικούς καθοδηγητὰς νὰ συκοφαντήσῃ τὴν ὁμάδα Ε.Ο.Ε., ὅτι δῆθεν ἔχει δικτατορικούς σκοποὺς, ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὴν Κεφαλαιοκρατίαν κ.λ.π. Ἐφθάσε δὲ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀποστείλῃ τὸ γνωστὸ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τῶν Πατρῶν κομμουνιστὴ δικηγόρο Ἰωάννη Σκαλτσᾶ, στὴν ἔδρα τῆς Ε.Ο.Ε., τὸ Καστρίτσι, μὲ τὴν ἐνταλὴ νὰ μιλήσῃ στὴ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ πρὸς τοὺς κατοίκους καὶ νὰ καταφέρεται ἐναντίον τῆς Ὀμάδος μας, νὰ μᾶς ἀποκαλῇ προδότας καὶ νὰ τονίζῃ

ὅτι, δὲν πρέπει νὰ ἐντάσσωνται τὰ 'Ελληνόπουλα σ' ἄλλες ὁμάδες παρὰ μόνο στὸν ΕΛΑΣ!!

Ὁ γενναῖος καὶ ἐκλεκτὸς πολεμιστὴς ἀνθυπασπιστὴς Νιγιάννης, ποὺ δρισκόταν μὲ τὴν ὁμάδα του στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, ἐξοργισθεὶς, ὡς ἦτο φυσικόν, ἀπὸ τὸ θράσος τοῦ ἀναιδούς αὐτοῦ κομμουνιστῆ, ὁ ὁποῖος, παρουσίᾳ του καθύβριζε κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο τὴν Ὁργάνωσή του, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ὠδήγησε, ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ Δροσοπούλου.

Ὁ σεμνὸς λοχαγὸς καὶ Ἀρχηγὸς Δροσόπουλος, ἀφοῦ ἔκαμε τὶς δέουσες συστάσεις στὸν κομμουνιστὴ Σκαλτσά, τὸν ἄφησε ἐλεύθερο.

Φεύγων ὅμως ὁ Σκαλτσά ἀπὸ τὸ Ἀρχιεῖο, συναντᾷ ἐκ νέου τὸν ἀνθυπασπιστὴ Νιγιάννη, στὸν ὁποῖο λέγει: «Ἐννοια σου καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσης!».

Ὁ Νιγιάννης, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὸν συλλαμβάνει διὰ δευτέρη φορά καὶ τὸν ὀδηγεῖ ἐκ νέου μπρὸς στὸν Ἀρχηγό μας, ποὺ ὅμως καὶ τὴν φορά αὐτὴ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν περιοχὴ καὶ νὰ φύγῃ στὴν Πάτρα.

Τὸ ΕΑΜ, βλέποντας, ὅτι τίποτε δὲν ἐπιτυγχάνει διὰ τῆς πολιτικῆς, ἀποφασίζει νὰ μᾶς κτυπήσῃ, ὅπως συνήθιζε, ἄ ν α ν - δ ρ α καὶ ἄ τ ι μ α .

Δίδει ἐντολὴ στὸν ΕΛΑΣ νὰ μᾶς διαλύσῃ πάσῃ θυσίᾳ τώρα ποὺ εἴμεθα στὴν ἀρχὴ τῆς συγκροτήσεώς μας.

Οἱ πληροφορίες τῶν συνδέσμων μας ἀπὸ τὰ γύρω χωριά, ἦταν πολὺ ἀνησυχητικῆς. Ὁ ΕΛΑΣ συγκεντρωνόταν γιὰ νὰ μᾶς κτυπήσῃ. Δυστυχῶς, δὲν ἐλάβουμε σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν τὶς πληροφορίες αὐτές. Καί, ἀντὶ νὰ πάρουμε μέτρα ἀμύνης, εἶχαμε στρέψει ὅλη τὴν δραστηριότητα τῆς ὁμάδας, στὴν ἀξιοποίησιν τῆς ἀποστολῆς μας.

Στις 8 Σεπτεμβρίου διατάσσεται ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Σκαρτσίλας, νὰ μεταβῇ στὸ Ρίο Πατρῶν, καὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἐκεῖ Ἱταλικοῦ Φυλακείου. Τοῦτο καὶ ἐγίνε τὶς μεταμεσονύκτιες ὥρες, ἀνεπιτυχῶς ὅμως, γιατί, δυστυχῶς ἡ φρουρὰ αὐτὴ εἶχε σοβαρῶς ἐνισχυθεῖ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός.

Εἶχαμε ἀνάγκη περισσότερου ὀπλισμοῦ. Ἡ Ἐπιτροπὴ στὴν Πάτρα ὅμως, παρὰ τὶς προσπάθειές της, δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς ἐφοδιάσῃ ἐπαρκῶς. Καὶ ἔτσι ἔπρεπε ὅπωςδὴποτε νὰ ἐξασφαλίζουμε τὸν ὀπλισμὸ μας, μόνοι μας.

Στις 12 Σεπτεμβρίου έλαβα διαταγή νά κινηθώ καί νά έπι-
τεθώ κατά τής 'Ιταλικής φινέτσας, στο Ψαθάμπουργο, ή όποία καί
παρεδόθη, εύθύς μετά τίς πρώτες ριπές μας, χωρίς άντίσταση.
Ήταν ή πρώτη έπιτυχής, αλλά δυστυχώς καί ή τελευταία στρα-
τιωτική έπιχείρησης τής Ε.Ο.Ε.

Ή αποτέλεσμα τής έπιτυχίας μας εκείνης ήταν νά αποκτήσου-
με 4 όπλοπολυβόλα καί μερικά τουφέκια.

Τό τμήμα μας σιγά-σιγά άρχισε νά αξιοποιηται καί
σέ όπλισμό. Παράλληλα όμως, οί πληροφορίες περι σύγκεντρώ-
σεως στη γύρω περιοχή τμημάτων του ΕΛΑΣ, έφθαναν ή μία με-
τά την άλλη. Ένας σύνδεσμος, τό πρωί στις 14 Σεπτεμβρίου,
ανάφέρει εις τόν 'Αρχηγό μας λοχαγό Δροσόπουλο, ότι οί άντάρ-
τες του ΕΛΑΣ, μαζί μέ τόν έφεδρικό ΕΛΑΣ, λένε άπροκάλυπτα,
ότι σκοπός τους είναι νά μάς διαλύσουν. Κανένας ρήτο μάς
δέν έλαβε σοβαρά ύπ' όψιν τίς πληροφορίες αυτές. Δέν είναι δυ-
νατόν, λέγαμε, νά γίνη αυτό, άφού μόλις πρό όλίγων ήμερών είχε
υπογραφεί τό Σύμφωνο συνεργασίας μας.

Άλλά οί πουλημένοι ξενόδοιλοι, πράγματι ποδοπατούσαν
τήν ύπογραφή τους καί άποφασίζουν νά μάς κτυπήσουν διά τών
όπλων. Τό βράδυ τής 15ης, ό 'Αρχηγός μάς δίδει τίς έντολές για
τήν έπομένη. Είναι τό τελευταίο βράδυ τής ζωής τής 'Ομάδος μας.

Τό πρωί τής έπομένης, σύμφωνα μέ διαταγή του 'Αρχηγού,
ό άνθυπολοχαγός Σκαρτσίλας, μέ την ομάδα του κατευθύνεται
πρός Πάτρας, κατόπιν ειδοποίησεως τής 'Επιτροπής, για την πα-
ραλαβή όπλων, άπ' την 'Οργάνωσί μας. 'Εγώ, επί κεφαλής 20
άνδρων, κατευθύνομαι προς τό χωριό Λαμπίρη, μέ σκοπό νά έπι-
τεθώ καί άφοπλίσω τό εκεί έγκατεστημένο γερμανικό Φυλάκειο.
Στό Στρατηγείο παρέμεινε ό 'Αρχηγός μας, μέ την ομάδα Καρ-
πόζηλου καί Νηγιάννη.

«ΠΑΡΑΔΟΘΗΤΕ, ΠΑΛΗΟΣΚΥΛΛΑ, ΘΑ ΣΑΣ ΣΦΑΞΟΥΜΕ!...!

Ήταν ή 5η πρωινή τής 16 Σεπτεμβρίου, καί μόλις άρχισε
νά φωτίζει. Δέν είχα προχωρήσει περισσότερο άπό τρία χιλιόμε-
τρα. Βρισκόμουν ακριβώς στη πλατεία του χωριού Καστρίτσι,
όπου ξάφνου άκούω πυροβολισμούς, άπό όλες τίς κατευθύνσεις.
'Ατομικά όπλα, όλμους, πολυβόλα, αυτόματα. Για μία στιγμή τά
έχασα κι' ένόμισα, ότι είχα κυκλωθή άπό Γερμανούς. Σκεπτόμουν

να ὀπισθοχωρήσω καὶ νὰ φύγω, πράγμα ποὺ ἦταν εὐκόλο, γιατί αὐτοὶ ἦσαν πολὺ μακριὰ μου καὶ τὸ ἔδαφος μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ χωριό, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούω ἑλληνικά!!! «Παραδοθῆτε, παληόσκυλα, γιατί θὰ σὰς σφάξουμε ὅλους σας!». Ἀμέσως κατάλαβα τί γινότανε. Ἦταν ὁ ΕΛΑΣ !

Δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν νὰ θρῶ λέξεις γιὰ νὰ περιγράψω τὴ ψυχολογικὴ μου κατάστασι ἐκείνης τῆς στιγμῆς.

Ζούσα ἓνα ἐφιάλτη κι' ἔκλεγα σὰν μικρὸ παιδί!!! Οἱ ἀντάρτες μου μὲ εἶδαν στὴν κατάστασι αὐτὴ καὶ προσπάθησαν νὰ μὲ παρηγορήσουν: «Ἐμπρός, καπετάνιε, νὰ τοὺς κτυπήσουμε. Αὐτοὶ εἶναι χειρότεροι κι' ἀπὸ τοὺς Γερμανούς!», μοῦ εἶπαν.

Ἀλλά, πὼς ἦταν δυνατό νὰ δώσω διαταγὴ νὰ κτυπήσουν οἱ Ἕλληνες, τοὺς Ἕλληνες;

«Ὅχι, τοὺς λέω, δὲν θὰ ρίξετε. Θὰ στείλουμε Ἐπιτροπὴ στὸ χωριὸ νὰ μάθουμε τί συμβαίνει. Ἴσως πρόκειται γιὰ παρεξήγησι».

Πὼς τὰ θέλετε; Ἕνας νέος 20 ἐτῶν, ποὺ γεννήθηκε Ἕλληνας, ἀντράφη Ἕλληνικά, πιστεύει στὶς Ἕλληνικὲς παραδόσεις, στὰ ὕψηλὰ ἰδανικά τῆς φυλῆς του, νὰ δώσῃ διαταγὴ σὲ Ἕλληνες, νὰ ρίξουν ἀδελφικὸ βόλι ἐναντίον Ἑλλήνων! Δὲν γνώριζα ἀκόμα, πὼς ἐχθροὶ τῆς Πατρίδος δὲν ἦταν μόνον ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν ἔξω τῶν συνόρων της, ἀλλὰ πρὶν πολὺ ἐπικίνδυνοι ἐκεῖνοι ποὺ βρίσκονταν μέσα ἀπ' αὐτά, ποὺ μέλουσαν τὴν ἴδια γλῶσσα, ἀλλὰ ἦταν πουλημένοι πράκτορες τῆς Μόσχας!

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ ντουφεκίδι συνεχιζότανε. Εἴχαμε ὅλοι κυκλωθεῖ ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ Ἀρχηγεῖο καὶ ὁ Σκαρτσίλας ἀκόμη, ποὺ πῆγαινε πρὸς τὴ Πάτρα. Ἀκόμα δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω πὼς ἦταν Ἕλληνες αὐτοὶ ποὺ μᾶς κτυποῦσαν. Γι' αὐτὸ φωνάζω τὸν πρόεδρο καὶ τὸν παππά τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ λέγω:

— Νὰ ἀνεβῆτε σ' αὐτὸ τὸ ὕψωμα, νὰ δῆτε τί συμβαίνει. Νὰ τοὺς πῆτε ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες, νὰ κατεβοῦνε κάτω νὰ δοῦμε τί θέλουνε!

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἀλλὰ ὅταν κατέβηκαν κάτω καὶ μπήκαν στὸ χωριό, καταλάβαμε πὼς εἴμεθα αἰχμάλωτοί τους!

Πιάσανε ὅλους τοὺς ἀντάρτες μου, τοὺς πῆραν τὰ ὅπλα καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς δέρνουνε, ἐμένα δὲ μὲ παρέδωσαν σὲ μιὰ ὁμάδα, ὥς κρατούμενο!!

“Όταν είδα νὰ ἀτιμάζωνται ἔτσι ἄνδρα οἱ ἀντάρτες μου, ἀπ’ ἄλλους ἀντάρτες, ποὺ ἔλεγαν πὼς εἶναι Ἕλληνες, τότε μόλις συνήλθα καὶ μετάνιωσα, γιατί δὲν τοὺς ἔρριξα καὶ τὸ τελευταῖο μου βόλι. Δυστυχῶς, ἦταν ἀργά. Μᾶς εἶχαν ἀφοπλίσει!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶδα νὰ ἔρχονται συνοδεία, οἱ ἀντάρτες τοῦ Ἀρχηγοῦ μου Δροσοπούλου, τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ Σκαρτσίδα καὶ τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ Νιγιάννη.

Ἀρχισαν νὰ μᾶς βρίζουν, νὰ μᾶς ἀποκαλοῦν προδότες, νὰ μᾶς ἀπειλοῦν ὅτι θὰ μᾶς σφάξουν! Ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς ἔβλεπα μερικοὺς ποὺ μὲ κύτταζαν μὲ θλίψη, συνεχῶς στὰ μάτια: σὰν νὰ μᾶς ἔδιναν κουράγιο. Δὲν μᾶς μιλοῦσαν. Τί ἄραγε νὰ συμβαίνει;

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, βλέπω νὰ φέρνουν δύο ἀντάρτες τοῦ ΕΛΑΣ σκοτωμένους. Διέδωσαν οἱ πολιτικοὶ καθοδηγηταί, ὅτι σκοτώθηκαν στὴν μάχη ἀπὸ δικές μας ὁμάδες. Οἱ δικοὶ τους τότε ἔξαλλοι ἀπὸ θυμό, ἄρχισαν νὰ μᾶς δέρνουν καὶ νὰ φωνάζουν: «Θάνατος! Πρέπει νὰ τὸ πληρώσουν μὲ τὸ αἷμα του!»

Νὰ ὅμως τί εἶχε συμβῇ.

Ἡ δύναμις ποὺ μᾶς εἶχε κτυπήσει, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 3 Τάγματα συνολικῆς δυνάμεως 700 περίπου ἀνδρῶν. Δὲν εἶχαν ὅμως ἱκανοὺς στρατιωτικοὺς ἀρχηγοὺς καί, κατὰ τὴν κύκλωσι, ἔγινε μιὰ παρεξήγησι μεταξύ των. Ἐνα τάγμα ἐρχόταν ἀπὸ ἀνατολῶν, τὸ ἄλλο ἀπὸ δυσμῶν καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ βορρᾶ. Ἐτσι, ὅταν συναντήθηκαν, τὸ πρῶτὴ τῆς 16 Σεπτεμβρίου, δὲν ἔγινε καλὴ ἀναγνώρισι καὶ ἄρχισαν νὰ κτυπιῶνται μεταξύ των.

Γι’ αὐτὸ τὸ λόγο δὲν δεχάμουν ἐγὼ τὰ πυρά τους. Ἡ σύγκρουσις εἶχε κρατήσει περὶ τὴν μισὴ ὥρα. Ὅταν ὁ Ἀρχηγός μας ἀντελήφθη τὴν παρεξήγησι αὐτή, ἄρχισε νὰ τοὺς φωνάζη ὅτι κτυπιούνται μεταξύ τους! Καὶ στέλνει τὸν ἀνθυπολοχαγὸν ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ (μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του) νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ. Ὁ τελευταῖος χειροναμῶντας ἀπὸ μακριά, τοὺς φώναζε: —Ντροπὴ σας, βρέ, εἴσαστε Ἕλληνες, κτυπιέστε μεταξύ σας;»

Καὶ τότε σταμάτησαν οἱ ντουφεκιές, εἶχαν ὅμως ἐν τῷ μεταξύ σκοτωθεῖ οἱ δύο ἀντάρτες. Ἀλλὰ οἱ σατανικοὶ καθοδηγηταὶ καὶ καπεταναῖοι θέλουν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθοῦν αὐτό, καὶ ἐπιδιώκουν νὰ ἐξοργίσουν τοὺς ἀντάρτες: Πᾶνε νὰ τοὺς πείσουν πὼς οἱ δύο ἀντάρτες σκοτώθηκαν ἀπὸ μᾶς, καὶ ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε ὄργανα τῶν Γερμανῶν!

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΚΤΗΝΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΟΥ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ

Μᾶς παρέδωσαν τότε σὲ μιὰ ομάδα, καὶ ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ ΚΑΣΤΡΙΤΣΙ, κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖο τους. Μᾶς περνοῦσαν ἀπὸ διάφορα χωριά, μᾶς ἔβριζαν, μᾶς ἔφτυναν καὶ μᾶς παρουσίαζαν στοὺς χωρικοὺς ὡς προδότες! Τέλος, φτάσαμε στὸ χωριὸ ΑΡΑΓΟΖΕΝΑ. Ἐκεῖ ἔδιωξαν τοὺς ἀντάρτες καὶ ἐκράτησαν τοὺς πέντε ἀξιωματικούς, γιὰ νὰ μᾶς περάσουν, ὅπως εἶπαν, ἀπὸ Ἀνταρτοδικεῖο! Ἦτοι τὸ Λοχαγὸ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟ, τὸν ἀνθυπολοχαγὸ ΜΟΥΤΟΥΣΗ, τὸν ἀνθυπολοχαγὸ ΣΚΑΡΤΣΙΤΣΙΛΑ, τὸν ἀνθυπολοχαγὸ ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ καὶ τὸν ἀνθυπασιπιστὴ ΝΙΓΙΑΝΝΗ. Θέλανε νὰ μᾶς περάσουν ἀπὸ Ἀνταρτοδικεῖο προφανῶς, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἄτιμη, τὴν ἐγκληματική, τὴν ἀντεθνικὴ αὐτὴ πράξι τους, τῆς διαλύσεως τῆς ὁμάδος μας καὶ ἀκολούθως τῆς ἐκτελέσεώς μας. Ἐπρεπε νὰ ἀποτελειώσουν τὸ ἔργο τους, ἐξοντώνοντας τίμιους Ἑλληνας ἀξιωματικούς.

Θελήσαμε νὰ δοῦμε τοὺς ἀρχηγούς των. Ἀλλὰ δὲν μᾶς τὸ ἐπέτρεψαν. Ἀλλὰ, τί νὰ μᾶς ἔλεγαν; Πῶς νὰ μᾶς ἀντίκριζαν; Πῶς νὰ δικαιολογοῦσαν τὴν σύλληψί μας; Τὸ ὅτι θὰ μᾶς περνοῦσαν ἀπὸ ἀνταρτοδικεῖο, στὴν ἀρχὴ τὸ πῆραμε λίγο ἐπιτόλεια! Ποτὲ δὲν φανταζόμαστε, πῶς μπορούσαν νὰ μᾶς κάνανε κακὸ. Ποῦ θὰ στηριζόντουσαν; «Ἐσεῖς πρέπει νὰ καθήσετε στὸ σκαμνὶ καὶ ὄχι ἐμεῖς», τοὺς λέγαμε.

Δὲν γνωρίζαμε ἄλλως τί μᾶς περίμενε. Παρ' ὅτι τοὺς ξέραμε 10 μέρες τώρα, δὲν φανταζόμαστε ποτέ, μέχρι ποῦ θὰ ἔφθανε ἡ ἀτιμία τους, ἡ ψευτιά τους, ἡ προστυχιά τους, ἡ ἐγκληματικότης τους, ἡ προδοσία τους.

Ἔτσι πέρασαν 10 μέρες ἀγωνίας καὶ διαιρκῶν ἐξευτελισμῶν. Τέλος, ἦλθε ἡ μοιραία μέρα, ποῦ θὰ μᾶς περνοῦσαν ἀπὸ Ἀνταρτοδικεῖο! Ἡ ἀπόφασις ὅμως, προτοῦ μᾶς δικάσουν, εἶχε ἐκδοθῇ: «Θάνατος!» Ὅλοι ἦταν βέβαιοι, πῶς θὰ μᾶς σκότωναν. Οἱ φίλοι μας καὶ οἱ γνωστοί μας, ἄρχισαν πιά νὰ ἐνεργοῦν, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσουν τὴ ζωὴ. Τοὺς ἐκλιπαροῦσαν, μὰ αὐτοὶ ἦταν ἀνένδοτοι!!

Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ συγκεντρώνεται ἀπὸ ὅλη τὴν περιφέρειαν, στὸ μέρος ποῦ θὰ συνεδρίαζε τὸ Ἀνταρτοδικεῖο, μήπως μπορέσει καὶ μᾶς ἀποσπάσει ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἐγκληματιῶν. Οἱ καπεταναῖοι ὅμως, ποῦ ἀντελήφθησαν τὰς κινήσεις, δὲν ἀπεκάλυπταν ποῦ θὰ γινόταν ἡ δίκη. Μᾶς μετακινούσαν, νύχτα καὶ μέρα,

ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Ὅλες οἱ ἀρχὲς τοῦ Αἰγαίου καὶ Πατρῶν, οἱ ἔμποροι, ὁ Δεσπότης, μὲ γράμματα καὶ ὑπογραφεὶς ἔστειλναν ἐκκλήσεις, νὰ μὴ μᾶς σκοτώσουν.

Ἐγὼ προσωπικὰ εἶχα τὴν «τύχη» νὰ εἶναι ἀδελφὸς τοῦ πατέρα μου ὁ τότε Ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας Στρατηγὸς ΣΩΤΗΡ ΜΟΥΤΣΗΣ. Καὶ φαντάζεται κανεὶς τὸ μῖσος ποῦ ἔτρεφαν ἐναντίον μου αὐτὰ τὰ σκυλιά. Ἕνας, ἐὰν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τοὺς πέντε, ἦμουν φυσικὰ ἐγώ. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ κέντρο τοῦ βάρους τῶν ἐνεργειῶν γιὰ τὴ σωτηρίαν μας ἦμουν ἐγώ, μὲ τὴν ἐλπίδα, πῶς, ἐὰν ἐγλύτωνα τοῦ λόγου μου, ἦταν βέβαιο ὅτι θὰ ἐσώζοντο καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἦλθε ἡ μέρα τῆς δίκης καὶ κανεὶς ἀπ' τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς μας δὲν ἔτυχε νὰ παρευρίσκεται στὸ Ἀνταρτοδικεῖο, γιατί εἶχαν χάσει τὰ ἴχνη μας.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΑΝΤΑΡΤΟΔΙΚΕΙΟ

Τελικὸς σταθμὸς μας ἦταν τὰ ΜΕΛΙΣΣΙΑ, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ Αἴγιο. Ἐκεῖ οἱ αὐτοσχέδιοι δικασταὶ ἐγκατέστησαν τὸ Ἀνταρτοδικεῖο. Ἐμεῖς, οἱ ὑπόδικοι, βρισκόμασταν στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ, κοντὰ δὲ στὴν Ἐκκλησίαν καὶ στὴ πλατεῖαν τῆς Ἐκκλησίας ἀρχισαν οἱ προετοιμασίαι γιὰ τὸ Ἀνταρτοδικεῖο (τραπέζια, καρέκλες κ.λ.π.).

Ἦταν 11 τὸ πρωῒ, ὅταν ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ σχολείου καὶ μιὰ ὁμάς ἀπὸ μαυροσκούφηδες μᾶς ὁδηγεῖ στὸν χώρο τοῦ Ἀνταρτοδικείου.

Παίρνουμε θέσεις στὸ ἐδῶλιο. Οἱ ἀνταρτοδίκαι ἦσαν 1) Πρόεδρος ὁ ταγματάρχης ΣΦΑΚΙΑΝΟΣ, ποῦ οὔτε μιὰ διμοιρία τυφλῶν δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ διοικήσῃ, 2) ὁ καπετὰν Δῆμος, καπετάνιος τοῦ Τάγματος, 3) ὁ πολιτικὸς καθοδηγητὴς καπετὰν Βελίας (Ἰωάννης Καπιτσόπουλος) ἀπὸ τὰ ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ. Ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν λάβει μέρος στὴν συμπλοκή.

Περιμέναμε μὲ ἀγωνία νὰ ἀκούσουμε ποιό θὰ ἦταν τὸ κατηγορητήριον, τί θὰ σοφίζονταν πᾶ τέρατα αὐτά, ποῦ πέσανε ἐπάνω μας σὰν τὰ λυσσασμένα σκυλιά, γιὰ νὰ μᾶς ἐξοντώσουν.

Σὲ μιὰ στιγμή παρουσιάζεται ἓνας γενειοφόρος, κρατεῖ στὸ χέρι ἓνα κομμάτι χαρτί, διατάζει προσοχὴ καὶ διαβάζει:

«Κατηγορεῖσθε: 1ον) Ὅτι ἐξ ὑπαιτιότητός σας ἐσκοτώθη-

καν δύο από τους καλύτερους αντάρτες μας. 2ον) Ότι έδγήκατε στο βουνό όχι για να κυτπήσετε τους Γερμανούς, αλλά, σε συνεργασία με τους Γερμανόφιλους Μουτουσαίους, να κυτπήσετε έμάς»!!

Καί μετά από αυτό τὸ σύντομο κατηγορητήριο, αρχίζουν οί έρωτήσεις. Ό κάθε ένας μας, με την σειρά του, απέλογεΐτο. Η διαδικασία όμως αυτή γινόταν για τὸν τύπο, γιατί ή απόφασις είχε βγή: «Θάνατος».

Παρ' ότι βλέπαμε πὼς ή θέσις μας ήταν τραγική, δέν άνησυχήσαμε καί πολύ με τὸ αὐτοσχέδιο Άνταρτοδικείο τους! Ήταν ή αρχή τοῦ αντάρτικου καί δέν ξέραμε καλά τὰ πράγματα.

Όταν τελειώσαν οί άπολογίες μας, ήρθε καί ή σειρά τοῦ «Έπιτρόπου» να μιλήση: Ύψος 1.60, ξανθός, μάτια φειδιού, όψις μοχθηρή καί μιλούσε με την μύτη.

— Συναγωνιστές, σας παραδίδω πέντε τομάρια, πέντε έχθρούς τοῦ λαοῦ, για να τους κανονίσετε.

Αυτή ήτο όλη ή... είσαγγελική του άγόρευσι!!

— Θάνατος στους προδότες!!!, άκούσθηκαν να φωνάζουν οί αντάρτες τοῦ ΕΛΑΣ! Αυτή ήταν όλη ή διαδικασία τοῦ αὐτοσχεδίου Άνταρτοδικείου! Εὐθύς άμέσως οί ανταρτοδίκες άποσύρονται πρὸς.... διάσκεψι, για την έκδοσι τής άποφάσεως.

Κατά τὸ μεταξύ διάστημα, μάς ώδήγησαν καί πάλι στο σχολείο.

Μόλις μπήκαμε μέσα, αντίληφθήκαμε, ότι τὰ ρούχα μας, πού είχαμε άφίσει εκεί πριν από λίγο, μάς τὰ είχανε πάρει. Αυτό ήταν σημείο ότι έγνώριζαν την άπόφασι καί μάς έκαναν πλιάτσικο!

Εΐμαστε κλεισμένοι μέσα στο σχολείο, περι τή μιὰ ώρα, ένῶ ή πόρτα ήταν άνοικτη καί οί περίεργοι, έρχονταν καί μάς έβλεπαν! Άνδρες, γυναίκες, όλοι μάς κύτταζαν, μα δέν τους έπέτρεπαν οί σκοποί να μάς πλησιάζουν, ούτε καν να μάς μιλήσουν.

Ξάφνου, σε μιὰ στιγμή, βλέπω τὸν γέροντα πατέρα μου, στήν πόρτα. Προσπαθεΐ να διακρίνη τὸ παιδί του ρανάμεσα στους μελλοθανάτους. Τὰ μάτια του όμως είναι βουρκωμένα από δάκρυα καί δέν μπορεί να δη καθαρά. Δέν ξέρει ό σκοπός πὼς είναι πατέρας μου καί τοῦ συμπεριφέρεται όπως σε όλους.

Σε μιὰ στιγμή άκούω να προφέρη δειλά τὸ όνομά μου:

— Νίκο, παιδί μου, πού είσαι;

Δὲν θέλησα νὰ τοῦ μιλήσω, γιατί θὰ τοῦ μεγάλωνα περισσώτερο τὸν πόνο του. Τὸν ἔβλεπα μόνο, τὸν χάιδευαι, ὅσο μποροῦσα, μὲ τὰ μάτια μου. Δὲν εἶχα μητέρα, καὶ αὐτὸς ἦτο καὶ μάννα καὶ πατέρας μαζί. Ἦθελα νὰ κρατήσω τὴν εἰκόνα του γιὰ πάντα μαζί μου. Λίγη μόνον ὥρα, ἴσως θὰ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τὸν βλέπω ἀκόμα.

Καὶ ὅμως, τὰ ἀνθρωπάμορφα τέρατα οὔτε τὸν πόνο ἑνὸς γέροντα πατέρα, ποῦ θέλει νὰ δῇ τὸ μελλοθάνατο παιδί του, δὲν συμβάστηκαν. Σὲ μιὰ στιγμή βλέπω τὸν σκοπὸ νὰ ὀρμᾷ, νὰ τὸν πιάνῃ ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ νὰ τὸν σπρώχνῃ, πρὸς τὰ ἔξω. Μὰ μὲ τὸ σπρώξιμο, τὰ γεροντικά του πόδια δὲν κρατοῦν τὸ κορμὶ καὶ πέφτει κάτω.

Τινάχθηκα ἀπὸ τὴν θέσι μου, σὰν τὸ θεριὸ ποῦ δέχεται κέντρισμα μέσ' στὸ κλουβί του. Πετιέμαι στὴν πόρτα καὶ ἀρπάζω τὸν ὥπλισμένο ἀνάρτη ἀπ' τὸ λαιμό:

«Θὰ σὲ πνίξω ἄτιμε, τοῦ φωνάζω ἔξαλλος. Ἐγὼ, μπορεῖ νὰ σὰς φταίω, ἀλλὰ τὸν γέρο πατέρα μου δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὸν κτυπᾷς.

ΟΔΗΓΟΥΜΕΘΑ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΩΝ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΝ

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, οὔτε ἐγὼ δὲν κατάλαβα πῶς βρέθηκα πάλι μέσα στὸ δωμάτιο, μὲ μιὰ πληγὴ στὸ κεφάλι, ἀπ' τὰ κτυπήματα τῶν ἄλλων ἀνταρτῶν, ποῦ ἀμέσως ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν τὸ σκοπὸ, καὶ νὰ τὸν ἀπαιλλάξουν ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ λαιμοῦ του.

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ ἔρχεται μιὰ ἀμάδα ἀνταρτῶν γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸ χῶρο τῆς ἐκτελέσεως. Ἀφεθήκαμε στὴ μοίρα μας καὶ τοὺς ἀκολουθήσαμε. Στὸ δρόμο ἀντικρύζουμε τοὺς γύρω μας, γιὰ τελευταία φορά, κατευθυνόμενοι πρὸς τὸ ρέμμα τοῦ χωριοῦ, ὅπου θὰ μᾶς ἐκτελοῦσαν.

Ὅταν περνούσαμε τὴν Ἐκκλησίαν, βλέπω πάλι ἀπὸ μακριὰ τὸ γέροντα πατέρα μου, νὰ προσπαθῇ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια μερικῶν ἀνταρτῶν, γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ, κλαίγοντας καὶ παρακαλώντας.

— Ἀφήστε με νὰ δῶ τὸ παιδί μου, κακοῦργοι! Στὸ καλὸ παιδί μου, στὸ καλὸ! Ἡ μάννα σου θὰ σὲ περιμένῃ ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶς!...

Εἶναι περὶ τὸ νὰ προσπαθῇσω νὰ περιγράψω τὴν κατάστασί μου, τὴν στιγμή ἐκείνη. Δὲν θὰ καταφέρω νὰ ἀποδώσω τὴν πραγματικότητα. Εἶναι στιγμὲς ποὺ πολὺ σπάνια ζῇ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ εἴθε νὰ μὴν ἔρχωνται σὲ κανέναν αὐτὲς οἱ στιγμὲς.

Ἀπόλυτη σιγὴ ἐπικρατεῖ στὸ πέρασμά μας, κατεβαίνοντας πρὸς τὸ χῶρο τῆς ἐκτελέσεως. Ἀκούγονται μόνον οἱ λυγμοὶ κι' οἱ ἀναστεναγμοὶ τοῦ γέροντα πατέρα μου, βλέποντας τὸ παιδί του γιὰ τελευταία φορὰ ζωντανό. Ὁ δύσμοιρος πατέρας θὰ σκεπτόταν πῶς ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἓνα βόλι θὰ φυτευθῇ στὰ στήθια τοῦ παιδιοῦ του, ἀπὸ τὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα, ποὺ δάληκαν νὰ πουλήσουν τὴν Ἑλλάδα στὸ Κρεμλίνο. Μὰ αὐτὸ ὅμως τὸ βόλι, θά'ναι ἓνα μετὰλλιο χρυσὸ γιὰ ὅ,τι προσέφερε τὸ παιδί του στὴν Πατρίδα.

Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς συνοδοὺς στὴν ἐκτέλεσι γιὰ μιὰ στιγμή, λυγίζουν μπρὸς στὸν πόνο τοῦ πατέρα, καὶ δοκρῦζουν. Εἶναι τὰ ἀγνὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔχουν πορρωθεῖ, δὲν ἔχουν ὑποδουλωθεῖ ψυχικὰ στὰ κόκκινα ἔρπετά.

Φθάσαμε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ψηλὰ στὸ λόφο βλέπαμε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν κόσμον ποὺ εἶχε σκορπισθῇ στὰ γύρω ὑψώματα γιὰ νὰ μᾶς βλέπη.

Ἦταν ἀπόγευμα. Ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσι του: Τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ κυλοῦσε, παρασύροντας τὰ μικρὰ πετραδάκια μὲ ἓνα τέτοιο ὅμως μουρμούρισμα, λὲς καὶ μοιρολογούσε γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ μας.

Δὲν μιλοῦσε κανεὶς μας. Κοιτάζαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ δὲν πιστεύαμε ὅτι σὲ λίγο θὰ πεθάνουμε. Ξαφνικά, ἀνάμεσα στὴν ὁμάδα ποὺ θὰ μᾶς ἐκτελοῦσε, βλέπω ἓναν ἀντάρτη, ποὺ ἦταν ξάδρεφός μου! Δὲν πίστευα στὰ μάτια μου. Ἦταν δυνατό νὰ μοῦ ρίξη αὐτός, ποὺ ἦταν αἷμα μου; Τὸν κυττάζω μὲ προσοχή, μήπως κάνω λάθος. Ὁχι, αὐτὸς εἶναι. Κρατᾷ στὰ χέρια του ἓνα αὐτόματο. Δὲν κρατήθηκα. «Βρὲ Νίκο, τοῦ λέω, καὶ σὺ θὰ μοῦ ρίξης; Δὲν σκέπτεσαι πῶς ἔχουμε τὸ ἴδιο αἷμα; Δὲν τοὺς λὲς πῶς εἶσαι ξάδρεφός μου, νὰ σὲ ἀπαλλάξουν ἀπ' αὐτὴ τὴν δοκιμασία;»

«Βρέ, τοῦ ξαναλέω, πῶς θὰ ἰδῇς τὴ μάννα σου, τὸν πατέρα μου, ἐὰν θὰ τὸ κάνης αὐτό;»

Τότε ἔρχεται κοντά μου καὶ μοῦ λέει: «Τοὺς τὸ εἶπα, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ μὲ ἀλλάξουν!»

«Φτοῦ σου, δειλέ, πούληρέ τους καὶ τὴν ψυχὴ σου τώρα»,
τοῦ ἀπάντησα μὲ ἀηδία καὶ περιφρόνησι, γιὰ τὸ κατάντημά του.

ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ

Βλέπαμε ἐν τῷ μεταξύ τὸ θάνατο νὰ μᾶς πλησιάζῃ. Ἐκείνη
τῇ στιγμῇ περνοῦσε ἓνα ἀεροπλάνο.

«Γιὰ κυττάχτε, βρὲ παιδιά, τοὺς λέω, δὲν θὰ τὸ ξαναδῆτε!
Κυττάχτε τὸν κόσμο γιὰ τελευταία φορά!»

«Βρέ, σεῖς, λέγω, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀντάρτες. Θὰ
μᾶς σκοτώσετε, θὰ σκοτώσετε ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, ποὺ βγήκα-
με στὸ βουνό γιὰ νὰ κτυπήσουμε τοὺς κατακτητάς; Καταλαβαί-
νετε αὐτὸ ποὺ θὰ κάνετε; Ἔ, ὄχι, δὲν εἶναι ἀλήθεια! Εἶμαι βέ-
βαιος, πὼς ὅταν θὰ μᾶς σκοπεύετε, θὰ λυγίσουν τὰ ὄπλα σας,
θὰ γίνουν φίδια καὶ θὰ γυρίσουν νὰ σᾶς δαγκώσουν!»

Αὐτοὶ ὅμως δὲν μᾶς ἀπαντοῦσαν, οὔτε εἶχαν καὶ τὸ θάρρος
νὰ μᾶς κυττάξουν κατάμματα.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ εἶχαμε πάρει ἀπόφασι καὶ ἀρχίσαμε νὰ
διασκεδάζουμε τὴν ὑπόθεσι, παρὰ τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρισκό-
μαστε.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ΣΚΑΡΤΣΙΛΑΣ, ποὺ ἦταν ἓνα γενναῖο
παλληκάρι, πῆρε θέσι κοντὰ στὸ νερὸ καὶ τραγουδοῦσε ἓνα τρα-
γούδι. «Τὸν «Γιάννο». Ἐγώ, ἀπέναντί του, πάνω σὲ μιὰ πέτρα,
τραγουδοῦσα τὸ κλέφτικο «Κλαίγε με μάννα, κλαίγε με, τώρα
ποὺ θὰ πεθάνω!»

Ἀργοῦσανε ὅμως πολὺ. Θέλαμε νὰ δοθῇ ἓνα τέλος σ' αὐτή,
τὴν ἱστορία. Γιατὶ ὅμως ἀργοῦσαν; Μήπως εἶχαν ἀλλάξει γνώμη;
Νὰ ὅμως τί συνέβαινε, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα.

Ἐκεῖ πάνω στὸ λόφο, μέσα στὴν Ἐκκλησιά, οἱ θλιβεροὶ ἀν-
ταρτοδίκες βρέθηκαν σὲ διαφωνία. Ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ καπε-
τὰν Καραϊσκάκης, ποὺ ἐπέμενε πὼς ἦταν συμφέρον γιὰ τὸ κόμμα
νὰ μὴ μᾶς σκοτώσουν, γιατί θὰ δυσχεραστοῦσαν πολὺ κόσμο. Ὑ-
πεστήριξε δὲ ὅτι ἦταν σκοπιμότερο νὰ μᾶς κρατοῦσαν μαζὺ τους.
Προσπάθησε νὰ τοὺς μεταπείσῃ, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Δὲν εἶχε
φυσικὰ καμμιά συμπάθεια γιὰ μᾶς, ὁ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος ὑπο-
στηρικτής. Εἶχε ὅμως ἐπηρεασθεῖ ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ εἶχε κου-
δαλήσει ὁ πατέρας μου καὶ ποὺ φώναζε νὰ μὴ μᾶς θανατώσουν.
Ἦταν πολιτικὸς καὶ γνώριζε θεθαίως τὴν δουλειά του. Εἶχε μὲ

τὸ μέρος του καὶ τὸν πρόεδρο τοῦ ἀνταρτοδικείου, τὸν καπετὰν ΣΦΑΚΙΑΝΟ.

Δυστυχῶς, τελικὰ ἐπεκράτησε ὁ καπετὰν Δῆμος τοῦ Τάγμα-
τος (ἐργάτης Λιμένος Πειραιῶς), αὐτὸς ποὺ ὅταν ἡ ὀργάνωσις
ἔστειλε κανένα πολίτη στὸ βουνό, σὰν δῆθεν ἀντιδραστικό, ἔλεγε:
«Ἐμπρὸς χαβαδάκι», ποὺ δὲν ἐσήμαινε ἄλλο ἀπὸ «μαχαίρι».

Ἡ προσπάθεια ὅμως αὐτὴ τοῦ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ εἶχεν σὰν
ἀποτέλεσμα νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ θάνατο δύο ἀπὸ τὴν ὁμάδα
μας, δηλαδὴ οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ καὶ ΓΕΩΡ-
ΓΟΥΛΗΣ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ἐμεῖς ἀνυπομονοῦσαμε
νὰ δοθῇ ἓνα τέλος.

Σὲ μιὰ στιγμή, φωνάζουν τὸν ἀνθυπολοχαγὸ ΣΚΑΡΤΣΙΛΑ
ΑΝΔΡ. Εἶχανε φέρεи τὸν ἀδελφὸ του κάτω στὸ ρέμμα, γιὰ νὰ τὸν
δῇ γιὰ τελευταία φορὰ.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ στιγμή τῆς συναντήσεως τῶν δύο
ἀδελφῶν. Ὁ μελλοθάνατος, ὁ γενναῖος αὐτὸς μαχητής, ὅς εἶναι
αἰωνία ἡ μνήμη του, ἀξιοπρεπής, σοβαρὸς, προχωροῦσε μὲ στα-
θερὸ βῆμα πρὸς συνάντησι τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ τελευταῖος ὅμως ἦταν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Ἔ-
κλαιε καὶ θρηνοῦσε τὸν μελλοθάνατο ἀδελφὸ του. Καὶ τότε ξετυ-
λίγεται μπρὸς στὰ μάτια μας μιὰ φοδερὴ σκηνή:

Ὁ ἀλησμόνητος ἐκεῖνος ἥρωας, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Σκαρτσί-
λας σηκώνει σὲ μιὰ στιγμή τὸ χέρι του καὶ καταφέρνει ράπισμα
στὸν ἀδελφὸ του, λέγοντας:

«Ντροπὴ σου νὰ κλαῖς! Ἐφ' ὅσον ἐσύ μένεις, προσπάθησε
νὰ πάρης πίσω τὸ αἷμα μου καὶ νὰ προστατέψης τὴν ἀδελφή μας...
Καὶ ἐχωρίσθηκαν...

Περιμένουμε κι' ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας μήπως ἔλθει κανένας
δικὸς μας, νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ, δυστυχῶς ὅμως δὲν φαινότανε
κανένας.

Πλήθος κόσμου πάσης ἡλικίας εἶχε κατακλύσει τὰ γύρω ὑ-
ψώματα. Οἱ περισσότεροι ἦσαν ἀπ' τὴν περιφέρεια τοῦ Αἰγίου.
Συκώθηκαν οἱ συμπολίτες μας αὐτοὶ γιὰ νὰ συνοδεύσουν τὸ γέ-
ρο πατέρα μου στὸ θλιβερό του δρόμο καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν στὴν
προσπάθειά του νὰ γλυτώσουμε τὴν ἐκτέλεσι!! Καὶ φώναζαν:
«Ὅχι θάνατος, ὄχι θάνατος»!

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά, γιατί ἡ ἀπόφασις εἶχε πιά ἐκδοθεῖ!

Και νά, για μιὰ στιγμή βλέπουμε νά κατεβαίνει πρὸς τὸ μέρος μας ἕνας γενειοφόρος. Κρατοῦσε τὴν ἀπόφασί στα χέρια του. Δὲν χάσαμε τὸ θάρρος μας, εἴμαστε πολὺ ψύχραιμοι. Μιὰ σφαῖρα θά μᾶς τρυποῦσε τὴν καρδιά καὶ αὐτὸ θά εἶναι ὅλο.

Ὁ γενειοφόρος, ὅταν μᾶς πλησίασε, μᾶς ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη μῖσος καὶ δίνει τὴ διαταγή: «Προσοχή!».

«ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΕ ΑΡΜ»

Ἀπέναντί μας στέκεται τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, ποὺ τὸ ἀποτελοῦν παιδιά, ὄχι μεγαλύτερα τῶν 16 χρόνων. Τὰ βλέπουμε ποὺ δὲν μποροῦν νά κρατήσουν τὰ ὄπλα ἀπὸ τὴν ταραχή τους. Ἔχουν ἄμως διαταχθεῖ νά πυροβολήσουν καὶ θά ἐκτελέσουν τὴν διαταγή. Εἶναι τὸ σύστημα τῶν κομμουνιστῶν, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νά προσπαθοῦν νά δημιουργοῦν ἐγκληματίας ἀνάμεσα στὰ ἀθῶα Ἑλληνικὰ δλαστάρια, ὥστε νά τοὺς κάνουν δικούς τους ὁλοκληρωτικά.

Σὲ μιὰ στιγμή ἀκοῦμε:

«Προσοχή! Παρουσιάστε ἄρμ!!»

Καὶ ἀπαγγέλει ὁ γενειοφόρος ἀντάρτης:

«Ἐν ὀνόματι τοῦ ΕΛΑΣ, καταδικάζονται εἰς θάνατον:

1) Ὁ λοχαγὸς ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ, 2) ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ΣΚΑΡΤΣΙΛΑΣ, 3)... Μόλις ἀκούω τὴ λέξι «Θάνατο», παύω πιά νά παρακολουθῶ τὴν ἀπόφασί. Εἶμαι βέβαιος, πῶς θά εἶμαι ἀπ' τοὺς πρώτους. Λίγα λεπτὰ μοῦ μένουν ἀκόμα. Θέλω νά τὰ χρησιμοποιήσω γιὰ νά σκεφθῶ, νά ἀναπολήσω λίγο τὴν τόσο σύντομη ζωὴ μου. Παρελαύνουν ἀπ' ἔμπρός μου τὰ ἀγαπημένα μου πρόσωπα, καὶ σκέπτομαι πῶς θά πεθάνω τόσο νέος. Ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα μου δὲν φεύγει ἀπὸ τὰ μάτια μου. Τὸν βλέπω μπροστά μου νά προσπαθῇ νά μὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων δημίων μου. Ψυχικὸ σπαραγμὸ αἰσθανόμουνα γιὰτὶ δὲν εἶχα ἕνα παιδί δικό μου, γιὰ νά ἐκδικηθῇ τὸν τόσο ἄδικο θάνατό μου, συνεχίζοντας τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν προδοτῶν αὐτῶν.

Γιὰ μιὰ στιγμή τὰ χάνω. Συνέρχομαι ὅμως πάλι. Ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποφάσεως εἶχε τελειώσει. Κί' εὐθὺς ἀμέσως ἀκούω τὸν ἀρχηγό μας νά φωνάζη: «Ζήτω ἡ Ἑλλάδα!!!»

«Ζήτω!» φωνάζουμε ὅλοι, καὶ ὁ ἕνας φιλάει τὸν ἄλλον.

«Τὸ αἷμα μας θά τὸ ἐκδικηθοῦν ἄλλοι», τοὺς φωνάζουμε.

«Έμπρός», γαυγίζει ο γενειοφόρος. «Γδυθήτε!», (δέν θέλουν να λερώσουν τὰ ρούχα μας ἀπ' τὸ αἷμα, ποὺ θὰ χυνόταν γιὰτὶ θὰ τὰ φοροῦσαν μετὰ οἱ ἴδιοι).

«Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον!»

Ἐπαναλαμβάνονταν ἡ τραγικὴ σκηνὴ τῆς σκυλεύσεως, αὐτὴ τῇ φορὰ τῶν ἰδικῶν μας πτωμάτων καὶ ὄχι τοῦ Χριστοῦ!

Καὶ τότε συνέβη κάτι τὸ ἀπροσδόκητο, κάτι τὸ ἀνέλπιστο!

ΑΠΟ ΘΑΥΜΑ ΣΩΘΗΚΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ»

Ἀκούω τὸν γενειοφόρο νὰ φωνάζῃ σὲ μένα καὶ σὺν τὸν ΓΕ-
ΩΡΓΟΥΛΗ :

«Σεῖς, μὴ θγάζετε τίποτε! Μπρός, ΜΟΥΤΟΥΣΗ, πήγαινε ἐπάνω. Σὲ περιμένει ὁ πατέρας σου».

Καὶ τότε, σὰν κινηματογραφικὴ ταινία, πέρασε μπρός μου πάλι ἡ προηγούμενη σκηνὴ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως. Καὶ ὄχι μόνον ἐγώ, μὰ οὔτε καὶ οἱ ἄλλοι δὲν τὸ φαντάζονταν, πὼς δὲν θὰ μὲ ἐκτελοῦσαν ἐμένα. Ἀφοῦ ἡ ἀπόφασις ἀνέφερε πὼς καταδικάζομαστε σὲ θάνατο, γιὰτί, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, «συνεργαζόμεστε μὲ τοὺς γερμανόφιλους Μουτουσαίους!»

Φαντάσθηκα πὼς γελάσθηκα καὶ δὲν σηκωνόμουν. Τότε ἤρθε ὁ γενειοφόρος καὶ μοῦ λέγει:

«Βρέ, δὲν ἀκοῦς πὼς γλύτωσες;»

Ἀφάνταστα χαρμόσυνο ἄγγελμα, γιὰ ἓνα μελλοθάνατο, νὰ τοῦ χαρίζουν τὴ ζωὴ μπρός στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα! Καὶ ὁ πιὸ δυνατὸς γίνεται δειλός. Δὲν τὸ κρύβω πὼς χάρηκα, μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ ζοῦσα. Νόμιζα πὼς ξαναγεννιόμουν καὶ πὼς ἄρχιζα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῇ ζωῇ μου. Τὸ ἓνα συναίσθημα διεδέχετο τὸ ἄλλο.

Συνήλθα ὅμως γρήγορα ἀπὸ τὴν ἀνεπάντεχη αὐτὴ ἀπόφασι καὶ ξέσπασα σὲ λυγμοὺς χωρὶς καὶ νὰ ξέρω τὸ γιὰτί!! Κι' ἐκεῖ ποὺ ἤμουν ασατισμένος ἀπ' τὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματά μου ἔξαφνα αἰσθάνομαι δυὸ χέρια νὰ μ' ἀγκαλιάζουν καὶ δυὸ χεῖλια νὰ κολλοῦν στὸ στόμα μου. Ἦταν ὁ ἀδελφικός μου φίλος, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ΣΚΑΡΤΣΙΛΑΣ, ὁ ὁποῖος μοῦδωσε ἓναν τόσο δυνατὸ ἀδελφικὸ ἀσπασμό, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ ὑπενθυμίσει, ὅτι πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἄδικο χαμό τους.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ μαζὺ μὲ τὰ παραπάνω γεγονότα μὲ ζάλισαν

άφάνταστα και χωρίς να σκεφθώ που βρισκόμουν, σηκώνω το χέρι μου και όρκίζομαι έκδίκησι!!!

Ό γενειοφόρος όμως, ό καπετάν Κύκλωπας, που ήταν κοντά, βλέποντας αυτή την κίνησι, με πιάνει από τα μαλλιά και προτείνοντας το περίστροφό του μου λέει:

«Άτιμε, ακόμα δεν γλύτωσες και όρκίζεσαι έκδίκησι; Θά πεθάνης, πριν απ' τους άλλους! !»

Το τίναγμα αυτό απ' τα μαλλιά και το άκούμπισμα του πιστολιού στο στήθος με επανέφεραν στη λογική και ψύχραιμα του λέγω:

«Δέν έννοούσα έσάς, αλλά αυτούς που μάς έστειλαν επάνω στο βουνό!! Άλλοίμονο, να λέω τέτοια πράγματα για σας και μάλιστα μπροστά σε σένα!...».

Ή ευστροφία μου εκείνη, με έσωσε από βέβαιο θάνατο, για δεύτερη φορά.

Με βαρύ ψυχικό πόνο αφίνουμε πίσω μας τους άλλους μελλοθανάτους φίλους και ξεκινάμε, ό ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ κι' εγώ, για το χωριό, με τη συνοδεία του γενειοφόρου. Δέν είχαμε προχωρήσει ούτε στα 200 μέτρα κι' άκούμε όμοβροντία πυροβολισμών, έπειτα δέ άραιές πιστολιές. Είχαν ρίξει, για να τηρηθούν καί... οί τύποι, και τις χαριστικές βολές! "Όλα πια είχανε τελειώσει... «Αίωνία Σας ή μνήμη άθάνατοι ήρωες», έσήμαινε το δλέμμα που ανταλλάξαμε με το ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ.

Άνεβήκαμε στην πλατεία του χωριού. Οί άντάρτες μάς κυτάζαν σαν περίεργα όντα. Ή άπόφασις για μάς είχε μετατραπεί την τελευταία στιγμή, σε θάνατο με άναστολή και με την υποχρέωσι να ακολουθήσουμε το Άρχηγείο του Τάγματος του ΕΛΑΣ, επί τέσσαρες μήνες υπό παρακολούθησι.

Ό ποτέρας μου βρίσκονταν στο καφενείο του χωριού και περίμενε να με δη. Του είχαμε προφτάσει την είδησι πώς δεν με σκότώσαν και ότι σε λίγο θα με έβλεπε. Φυσικά δεν τα πίστεψε, ιδίως όταν άκουσε και τους πυροβολισμούς. "Όταν έφτασα κοντά του, του μίλησα. Με κύτταξε περίεργα. Νόμιζε πώς όνειρευόταν! Μου πιάνει το κεφάλι με τα χέρια του για να βεβαιωθεί! Δέν μπορούσε να φαντασθή πώς γλύττωσα από τα χέρια των άλλων αυτών, που θέλοντας να παραστήσουν τούς... δικαιοκρίτας, αυτοκηρύχθηκαν σε... δικαστάς!!!

Μάς έβαλαν σ' ένα σπίτι για να κοιμηθούμε, τον πατέρα

μου, τὸν ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ καὶ μένα. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν πίστευα πῶς εἶχα γλυτώσει. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὸ συλλάβω, πῶς μπορέσε ἓνας γόνος τῶν Μουτουσαίων, ὅπως μᾶς ἀποκαλοῦσαν, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο, μιά, πού, ὅπως προανέφερα, ὁ θεῖος μου στρατηγὸς ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ ἦταν Ὑπουργὸς τότε τῆς Συγκοινωνίας. Σκεπτόμουν πῶς κάτι μαγειρεύονταν εἰς θάρος μου, ὅπως καὶ εἰς θάρος τοῦ ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ. Καὶ τότε ἀκόμη δὲν εἶχα πιστέψει, πῶς ἐμεῖς, οἱ δύο, θὰ γλυτώναιμε τελικὰ. Καὶ δὲν εἶχα ἄδικο. Μὲ ἄλλο τρόπο τὰ τέρατα αὐτὰ εἶχαν ἀποφοοσίσει τὸν ἀφανισμό μας, ὅπως πιὸ κάτω περιγράφω.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ, ΑΠΟ ΩΡΑ ΣΕ ΩΡΑ

Κλεισμένοι λοιπὸν μέσα στὸ ἐρημικὸ αὐτὸ σπίτι, δὲν μπορούσαμε νὰ κλείσουμε μᾶτι ἀπ' τὶς μαῦρες σκέψεις, πού πλημύριζαν τὸ μυαλό μας, περιμένοντας, ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα, νὰ ἔρθουν νὰ μᾶς κτυπήσουν τὴ πόρτα.

Πραγματικά, ἦταν γύρω ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε παντοῦ. Ἐξαφνα ἀκοῦμε ἓνα ἐλαφρὸ κτύπημα στὴν πόρτα! Ἀνατριχιάσαμε ὅλοι! Ὁ νοῦς μας ὅλο στὸ κακὸ πήγαινε. Προτιμήσαμε νὰ μὴν ἀνοίξουμε. Δεύτερο ὅμως κτύπημα δυνατότερο ἀκολούθησε, πού μᾶς ἔκανε νὰ ἀλαφιαστοῦμε! Εἶχαμε παγώσει! Δὲν μᾶς ἐφόβιζε ὁ ἀνδρικός θάνατος, ἀλλὰ ἀηδιάσαμε τὰ βασανιστήρια καὶ τὶς δολοφονίες!! Τότε ἀκοῦμε μιὰ σιγανὴ φωνή:

«Συναγωνιστὴ Μουτούση, εἶμαι ὁ ΛΕΩΝ, φίλος σου, μὴ φοβάσαι».

Δὲν τὸν γνῶριζα. Σηκώθηκα ὅμως ἀποφασιστικὰ καὶ ἀνοίγω τὴν πόρτα. Μπροστά μου φάνηκε ἓνας ἀντάρτης! «ΛΕΩΝ», μοῦ συστήθηκε, «καὶ εἶμαι ἀπὸ τὰ Καλάδρυτα».

«Μὴ φοβάσε, μοῦ λέει, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ πρέπει νὰ με ἀκούσης ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῶ. Πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ γνωρίζης, ὅτι αὐτὸ πού κάνω γιὰ σένα, τὸ κάνω μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου, κινδυνεύει τὸ κεφάλι μου, μὰ ἐγὼ σὲ ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἀλλὰ γνωρίζω καὶ τὴν οἰκογένειά σου. Λοιπὸν ἂν δὲ σᾶς σκότωσαν σήμερα, μὴ νομίσης ὅτι γλύτωσες. Θὰ σᾶς σκοτώσουν στὸ διάστημα πού θὰ εἶσαι μαζί τους ὑπὸ παρακολούθησι,

καὶ θὰ ποὺν ὅτι σκοτώθηκες τυχαῖα. Τὸ συζητοῦσαν στὴ σύσκεψη ποὺ ἔκαναν οἱ Ἀνταρτοδίκες.

»Σήμερα δὲν σὰς σκότωσαν διὰ νὰ εὐχαριστήσουν πρὸς στιγμήν τὸν κόσμο, ποὺ εἶχε φέρει ὁ πατέρας σου μαζί του. Πρόσεξε ὅμως γιατί ἀπ' τὴ διαγωγή σας καὶ τὴ συμπεριφορά σας κατὰ τὸ τετράμηνο διάστημα ποὺ θὰ εἴσθε μαζί μας, θὰ κριθῇ καὶ ἡ τύχη σας»!!

Ἐγὼ δὲν τοῦ μιλοῦσα καθόλου!

«Τὸ καταλαβαίνω, συνέχισε, ὅτι δὲν πιστεύεις αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω. Ἐχεις δίκην, μὰ καὶ ἐγὼ ἔμπλεξα. Σκέψου καλὰ αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω καὶ πρὸς Θεοῦ νὰ μὴ μάρτη ποτὲ κανεὶς τίποτα, γιατί χάθηκα».

Ἐφυγε καὶ ἔπειτα μόνος μου, σκεπτόμουν αὐτὴ τὴ νύχτα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ὁ ΛΕΩΝ!! Νὰ δραπτετέωσω ἦτο ἀδύνατο ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐπίστεψα λοιπὸν ἴσὸν ἀντάρτη: Ἔτσι θὰ εἶναι σκέφθηκα, θὰ μᾶς σκότωναν ὅπωςδήποτε!

Πρωῖ - πρωῖ τὴν ἐπομένη παρουσιάζομαι στὸ Ταγματάρχη ΣΦΑΚΙΑΝΟ, τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἀνταρτοδικείου. «Συναγωνιστὴ Ταγ)χα, ἄρχισα, πρῶτα σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διότι μοῦ ἐσώσατε τὴ ζωὴ ὡς καὶ τοῦ συναδέλφου μου. Δεύτερον, ἔρχομαι νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὅσον καιρὸ θὰ εἴμεθα μαζί σας ὑπὸ παρακολούθησι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνταρτοδικείου, θὰ εἶθελαι νὰ μᾶς χρησιμοποιήσετε ἐὰν θέλετε, διότι, ὡς Στρατιωτικοί, θὰ πρέπει νὰ προσφέρουμε τὶς ὑπηρεσίες μας παντοῦ καὶ πάντοτε ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ εἶναι πρὸς ὄφελος τῆς Πατρίδος.»

«Καλὰ Μουτούση, μοῦ λέγει ὁ ΣΦΑΚΙΑΝΟΣ, ἐγὼ ὡς παλαιὸς Στρατιωτικὸς θὰ σὲ βοηθήσω ὅσο μπορῶ. Πρόσεξε ὅμως κι' ἐσὺ διότι αὐτοὶ ἐδῶ δὲν ἀστειεύονται ὅπως βλέπεις. Μὲ τὴν παραμικρὴ ὑποψία θὰ σὲ ἐκτελέσουν». Ἔτσι ἐτελείωσε τὸ ἐγκληματικὸ ἔργο τῶν προδοτῶν καὶ προκτόρων τῆς Μόσχας. Ἐπνιξαν στὸ αἷμα καὶ τὴν Ε.Ο.Ε. ὅπως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὶς Ὀμάδες Σεβαστάκη καὶ Μωρηά. Δὲν ἐσταμάτησεν ὅμως ὁ ΕΛΑΣ τὴ δράσιν του. Ἀντὶ νὰ κτυπᾷ τοὺς Γερμανοὺς, κτύπουσε ἀλύπητα τὰ ἀγνὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ βγήκαν στὸ βουνὸ γιὰ νὰ πολεμήσουν τὸν κατακτητὴ. Κτυποῦσαν ὑπουλα καὶ ἀλύπητα κάθε ἀντίθετο πρὸς αὐτοὺς ὁμάδα μέχρις ὅτου ἔγιναν ὁλοκληρωτικὰ κύριοι τῶν βουνῶν τῆς Πελοποννήσου. Τρομοκρατία ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι Τενάρου εἶχεν ἐπιβληθεῖ ἀπὸ τοὺς σατανικοὺς αὐτοὺς ἐγκλημα-

τίας. Τὰ στρατόπεδα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπληθύνοντο. Οἱ Καπεταναῖοι τῶν τμημάτων ἀνεξέλεγκτα καὶ δικτατορικὰ ἀπεφάσιζαν γιὰ τὴ ζωὴ οἰουδήποτε πολίτου. Ἀρκοῦσε μιὰ ἀπλὴ κατηγορία τοῦ ὑπευθύνου ἐνὸς χωριοῦ, ὅτι δῆθεν ὁ τάδε κατὰ τὴ συγκέντρωσι τοῦ ΕΑΜ δὲν ἐχειροκρότησε τὸν ὁμιλητὴ, διὰ νὰ τὸν ἐκτελέσουν ἐπὶ τόπου καὶ ἄνευ διαδικασίας, ἔστω καὶ τῆς τυπικῆς, γιὰ τὰ μάτια τοῦ Κόσμου. Καὶ μὴ χειρότερα ἔλεγαν οἱ γεροντότεροι.. "Ἄς προσευχάμεθα στὸ Θεὸ γιὰ νὰ μᾶς προστατεύσῃ ἡ Μεγαλόχαρη ἀπ' αὐτὰ τὰ καθάρματα, τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας.

Ὁ Λαὸς τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ δὲν χειροκροτοῦσε τὸ κίνημα. Δὲν τὸ δείχνει ὁμως, ἀλλὰ ὑποκύπτει κάτω ἀπὸ τὴ τρομοκρατία. Φαίνεται καθαρά ἡ παθητικὴ του ἄμυνα. Τὸ κόμμα βλέπει αὐτὴ τὴ κατάστασι καὶ φαίνεται πὼς διαισθάνεται ὅτι ἐὰν σ' αὐτὸν τὸ Λαὸ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπαναστατήσῃ, θὰ τοῦ εἶναι πολὺ σοβαρὸς ἀντίπαλος. Γι' αὐτὸ καὶ ἀποφασίζει νὰ ἀλλάξῃ πολιτικὴ. Παύει τὴν τρομοκρατία, καμουφλάρει τὸν ἀγῶνα του, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ τοὺς πάρῃ μαζὺ του, νὰ τοὺς ἐκθέσῃ ἐὰν εἶναι δυνατὸν καὶ ἔπειτα γνωρίζει τὸν τρόπο, πὼς θὰ τοὺς ἐπιβληθῇ, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή. Τώρα τοὺς ἔχει ἀνάγκη.

Εἶναι πολὺ δύσκολος ἡ διατήρησις τοῦ ΕΛΑΣ στὴν Πελοπόννησο, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Λαοῦ.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔχουν ἀνάγκη οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἀπὸ τὸ ἄλλο τοὺς εἶναι ἀπαραίτητες πληροφορίες, διότι οἱ Γερμανοὶ κάμνουν συχνὰ ἐκκαθαριστικὰ ἐπιχειρήσεις. Τὰ ἐδαφικὰ διαμερίσματα στὴν Πελοπόννησο εἶναι περιωρισμένα καὶ θὰ εἶναι εὐκολὸς ἡ διάλυσίς των ἐὰν δὲν ἔχουν τὸν περισσότερον κόσμον μαζὺ τους. Καὶ ἀρχίζουν οἱ θεατρинισμοί. Φοροῦν πάλι τὴ λευκὴ μάσκα διὰ νὰ σκεπάσουν τὰ κοκκινισμένα των, ἀπὸ Ἑλληνικὸ αἷμα, πρόσωπα.

ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν στὸν κόσμον διάφοροι πολιτικοὶ καθοδηγητές, γιὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδας, γιὰ τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος των. Καταργοῦν τοὺς πολιτικοὺς ἀπὸ τὰ διάφορα τμήματα καὶ ἀφήνουν μόνον τοὺς καπεταναίους.

Φτάνουν στο σημείο να εκδώσουν και διαταγή, σύμφωνα με την οποία δεν επιτρέπονται, επί ποινή θανάτου, κομμουνιστικά τραγούδια! 'Ο στρατός του ΕΛΑΣ, από ημέρα σε ημέρα μεταβάλλεται σε... όπερέττα απ' την προσποίηση και τους πιθηκισμούς!

Διώχνουν ώρισμένους δεδηλωμένους και γνωστούς φανατικούς κομμουνιστάς από την Πελοπόννησο και τους στέλνουν στη Ρούμελη, όπως τον ΠΕΛΟΠΙΔΑ και άλλους. Τα πράγματα αρχίζουν σιγά - σιγά να αλλάζουν, φυσικά επιφανειακώς. Θυμάμαι, μάλιστα και κάποιον καπετάνιο μιάς περιοχής, που έλεγε:

«Δεν θέλω να βλέπω αξιωματικό ή καπετάνιο να κρατά μαστίγιο! Δεν επιτρέπω πια ξύλο. Πρέπει με τα έργα μας και με την πειθώ να μάς αγαπήσει ο κόσμος»!...

Εννοείται οι θεατρινισμοί τους αυτοί έρριχναν πολύ κόσμο στην παγίδα. Έτσι και έγινε. "Επιασε πολύ ή νέα «γραμμή». 'Ο λαός άρχισε να παίρνη θάρρος, να ένθουσιάζεται και να εκδηλώνεται ακόμη πολλές φορές. «Έτσι, μπράβο, έλεγαν πολλοί, αυτός είναι άγώνας. Πάρτε και την ψυχή μας τώρα»...

Οι άντάρτες άρχισαν σιγά - σιγά να αίσθάνονται κάπως καλύτερα. Ωστόσο τα πράγματα είχαν άρchiσει να παίρνουν επικίνδυνο δρόμο για το Κ.Κ.Ε. 'Ο περισσότερος κόσμος είχε πια ξυπνήσει και δεν ξεγελιόταν για τους σκοπούς και τις επιδιώξεις των κομμουνιστών του Ε.Α.Μ.

Το Κ.Κ.Ε., αντί να ρίξει στην παγίδα τον πληθυσμό της Πελοποννήσου, παγιδεύθηκε το ίδιο. Δεν μπορούσε πλέον να επιβληθή. Άρχισαν οι συσκέψεις για τα προβλήματα που παρουσίαζε ή κατάσταση, όπως εξελίχθηκε στην Πελοπόννησο. Θέλησαν κατόπιν τούτου, να πάρουν αυστηρά μέτρα αλλά εύρισκαν μεγάλη αντίδραση και μέσα στις τάξεις τους.

Οι στρατιωτικοί άρχισαν να κερδίζουν έδαφος, όπως επίσης και οι μη πουλημένοι στη Μόσχα καπεταναίοι. Γιατί μέσα στον ΕΛΑΣ υπήρχαν τώρα και καπεταναίοι έπαναστάτες, από τους προύχοντα της Πελοποννήσου, και όχι φυσικά κομμουνιστάι. Ένας απ' αυτούς ήταν και ο ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΣ, από μιá άρχοντική Πατρινή οίκογένεια, ο πλουσιώτερος ίσως της περιοχής, που είχε και το άξίωμα του Καπετάνιου του Συντάγματος.

Τους στρατιωτικούς ήξεραν πια σαν άρχηγους οι περισσό-

τεροι ἀντάρτες καὶ σ' αὐτοὺς πίστευαν. Ἐὰν κανεῖς τολμοῦσε νὰ τοὺς κάνη καμμουνιστικὴ καθοδήγησι, τὸν ἄκουγαν χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον.

Δὲν ξεχνῶ ἓνα καπετάνιο λόχου, ἓνα κτηματῖα ἀπ' τὰ μέρη τοῦ Αἰγίου, ποὺ λεγόταν ΣΠΗΛΙΩΠΟΥΛΟΣ, μὲ τὸ ψευδώνυμο καπετάν - ΒΗΛΑΕΤΗΣ, νὰ μοῦ λήη:

Τί τὰς θές, ΜΟΥΤΟΥΣΗ, αὐτοὶ δὲν ἔχουν μυαλό, δὲν γνωρίζουν φαίνεται καλὰ τὸν λαό μας. Καμμιά φορά, ὅταν θὰ γίνη ἀπόδασις ἀπὸ τοὺς συμμαχοὺς καὶ θὰ ἔλθῃ κανένα καράδι ἐγγλέζικο στὸ λιμάνι τοῦ Αἰγίου, μόνον τὸ σφύριγμά του νὰ ἀκούσουν, θὰ διαλυθοῦν ὅλοι κι' ἀλοίμονό τους!...

Αὕτῃ ἦταν ἡ κατάστασις, κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1943. Τὸ 90% τοῦ Λαοῦ τῆς ὑπαίθρου βοηθοῦσε μὲν τὸ ἀνταρτικόν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχη ὑποδουλωθεῖ πολιτικὰ στὸ Κάμμα.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΜΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΙΝ

Χρειάζεται ὅμως σύνεσις. Δὲν ἔπρεπε νὰ φερθῶ μὲ βιασύνη. Ἦταν πολὺ λεπτὸ τὸ ζήτημα καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ δημιουργοῦσε κανεῖς τὴν παραμικρὴ κίνησι μέσα στὸν ΕΛΑΣ. Κάθε παράμοια ἐνέργεια θὰ πνιγόταν στὸ αἷμα, ἀπ' τὴ γένεσί της.

Ἔπρεπε πάντα κάτι νὰ γίνη. Ἦταν ἀνάγκη, ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον, ποὺ διψοῦσε γιὰ δράσι κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν, οὔτε νὰ τὸν ἀποθαρρύνω, οὔτε ὅμως καὶ νὰ τὸν σπρώξω πρὸς τὴν καταστροφὴ μὲ ἄκαιρες καὶ ἀσύνητες ἐνέργειες. Ἔπρεπε νὰ δημιουργηθοῦν πρῶτα αἱ προϋποθέσεις ἐκεῖνες ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν τὴ δράσι, ὅταν θὰ ἐρχόταν ἡ κατάλληλη στιγμή.

Ἀρχισα, σιγὰ - σιγὰ, νὰ συγκεντρώνω ὅπλα καὶ πυρομαχικά, μέσα σὲ κρύπτες ποὺ κανεῖς δὲν γνώριζε. Σ' ὅλους δὲ ἐκείνους ποὺ ἔδειχναν τὴν ἀνυπομονησίαν του γιὰ δράσι, συνιστοῦσα ὑπομονὴ καὶ πειθαρχία.

Γύριζα τὰ διάφορα χωριὰ τῆς περιοχῆς ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ καὶ ἐτόνωνα τὸ ἠθικὸ τῶν ἀγνῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν, χωρὶς δέβαια καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλύπτω τίς ἰμύχιες σκέψεις μου. Μόνο σὲ ὠρισμένους, ἓνα πάντα ἀπὸ κάθε χωριό, τοὺς πιὸ θετικούς, στοὺς ὁποίους εἶχαν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ὅτι ἦταν ὁλότελα δικοί μου, τοὺς ἔδινα πιὸ συγκεκριμένους ὁδηγίες. Ἦτο πολὺ λεπτό, δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον ἔργο ἢ ἐπιλογὴ τῶν προσώπων ποὺ θὰ ἀποτελοῦσαν

τὸν πυρῆνα. Ἐπρεπε νὰ ἀποφεύγω τοὺς δειλοὺς, τοὺς θερμόαιμους καὶ τοὺς ἐπιπόλαιους, ποὺ θὰ μπορούσαν ἄθελά τους νὰ μὲ προδώσουν.

Ἔτσι πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες καὶ τὰ πράγματα πῆγαιναν καλὰ, παρ' ὅλον ὅτι τὸ μάτι τῶν σπιούνων διαρκῶς παρακολουθοῦσε κάθε μου κίνησι. Σ' ἓνα χωριὸ τῶν Καλαβρύτων ποὺ λέγεται ΓΟΥΡΖΟΥΜΙΣΑ, κατοικοῦσε καὶ κατοικεῖ ἀκόμα ἓνας μὲ τὸ ὄνομα ΗΛΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. Αὐτόν, κατὰ κακὴ μου τύχη, ἐξέχωρῖσα ἀπὸ ὅλους τοὺς ὁμοχωρίους του καὶ τοῦ ἔκανα τὴν τιμὴ! νὰ τὸν συμπεριλάβω στοὺς ἐκλεκτοὺς ἀντίπροσώπους μου, ποὺ εἶχα, ὅπως εἶπα, σὲ κάθε χωριό. Ἡ ἐπιλογή ὁμως γιὰ τὸν ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ δυστυχῶς ἀπέτυχε. Ἦταν ἀπ' τὴν κατηγορίαν τῶν δειλῶν. Καί, μὲ τὸ φόβο, μήπως ἀποκαλυφθοῦν τὰ σχέδιά μας, προλαβαίνει καὶ μὲ προδίνει στὸν περίφημο τότε ἀρχιεγκληματία ΚΑΠΕΤΑΝ ΠΑΝΟ τῆς Μεραρχίας.

Ὁ προδότης αὐτὸς δὲν γνώριζε καὶ πολλὰ πράγματα. Ἐκεῖνο μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν μιὰ μυστικὴ ἀποθήκη ὅπλων στὴν περιοχὴ του καὶ ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦταν τὸ σημεῖο τῆς συναντήσεώς μας, ὅταν θὰ ἔπαιρνε διαταγὴ μου, ἐπὶ κεφαλῆς δεκαμελοῦς ὁμάδος ποὺ εἶχε ἐντολὴ νὰ ἐπιστρατεύσῃ ὁ ἴδιος ἀνάμεσα στοὺς συγχωριανούς του.

Φυσικὰ μετὰ τὴν προδοσίαν τὸ Κόμμα εἶχε πιά στὰ χέρια του τὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται καὶ μπορούσε νὰ μὲ συλλάβῃ. Δὲν τὸ ἔκανε ὁμως αὐτὸ ἀμέσως. Ἦθελε φαίνεται διὰ τῶν πρακτόρων του νὰ ἀποκαλύψῃ ὅλο τὸ δίκτυο. Δυστυχῶς γιὰ μένα δὲν εἶχα ἀντιληφθεῖ ὅτι μὲ εἶχε προδόσει ὁ Ἠλίας Παρασκευᾶς καὶ ἔτσι ἐσυνέχιζα τὴ δρᾶσι μου.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἄρης μὲ τοὺς μαυροσκοῦφηδες ἐπέρασε στὴ Πελοπόννησο. Ἡ εἰδησις αὐτὴ τοῦ ἐρχομοῦ στὴ Πελοπόννησο τοῦ ἀφηνιασμένου αὐτοῦ ἐγκληματία, σὰν ἀστραπὴ ἀπλώθηκε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Δὲν στεκόμουν πιά καλὰ. Ἐβλεπα, πῶς μὲ παρακολουθοῦσαν συστηματικά. Καθοδηγητὲς καὶ πολιτικοί, ἀρχισαν ἐπιδεικτικὰ νὰ μὲ ἀποφεύγουν καὶ νὰ προφυλάγωνται. Οἱ ἐπισκέψεις τοῦ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ τοῦ προδότη, ἦταν τώρα πιὸ πυκνὲς καὶ γίνονταν χωρὶς λόγο, παρ' ὅτι τοῦ ἔκανα συστάσεις, ὅτι θὰ ἔπρεπε γιὰ πολὺ καιρό, νὰ μὴ συναντιώμασθε. Ποτὲ ὁμως δὲν φαντάστηκα πῶς μὲ εἶχε προδώσει, μέχρι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ποὺ μὲ συνέλαβαν.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ (ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΤΣΕΚΟΥΡΙ)

Μὲ τὸ πέρασιμα τοῦ Ἄρη στὴ Πελοπόννησο δίδεται καὶ τὸ σύνθημα «φωτιά καὶ τσεκούρι στὸν Ἀντιδραστικὸ ΜΩΡΗΑ!»

Ὁ Σάντος ὡς τὸν μόνον κατάλληλο διὰ νὰ ἐπιβληθῇ στὸ Μωρηᾶ ἐδιάλεξε τὸν θηριώδη Κλάρρα (Ἄρη) καὶ εἰς αὐτὸν ἔδωσε διαταγὴ νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴ Πελοπόννησο καὶ νὰ κτυπήσῃ ἀλύπητα, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἐσωτερικὴ ἀντίδρασι, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ πνίξῃ στὸ αἷμα τὶς περιοχὰς τῆς Ν.Δ. Πελοποννήσου ὅπου εἶχε φουντώσει φανερὰ πλεόν ἢ ἀντίδρασι κατὰ τοῦ Ἑσμικοῦ κινήματος.

Ἡ πρώτη διαταγὴ τοῦ Ἄρη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπάτησε τὸ πόδι του στὴ Πελοπόννησο, ἦτο νὰ ἐκτελεῖται κάθε ἄτομο, ἄνευ διαδικασίας, ποῦ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποταχθῇ καὶ νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὸν Κομμουνισμό. Τρομοκρατία ἐβασίλευε παντοῦ. Καλεῖ εἰς ἀπολογία διαφόρους ἀρχηγούς. «Διατί αὕτῃ ἡ ἀναρχὴ ἐδῶ πέρα βρυχάτε, ὁ ἀφηνιασμένος ταῦρος! Εἶναι ὅλοι μαζί σας; Ὅλοι τρέμουν εἰς τὸ βλέμμα του.

«Ἀχρηστοὶ ξεχάσατε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ ΜΑΡΞ κατὰ τὸ ὁποῖο δὲν πρέπει ὁ Κομμουνιστὴς νὰ εἶναι ἐπιεικὴς»!! ἐφώναζε διαρκῶς.

Ἀντικαθιστᾷ τοὺς ἀρχηγούς τῆς Πελοποννήσου μὲ δικούς του μαυροσκοῦφηδες, φανατικούς καὶ αἰμοσταγεῖς κομμουνιστάς. Θέλω νὰ στρώσετε τὸ Μωρηᾶ ἀπὸ κορμιὰ εἶναι ἡ διαταγὴ του. Ἡ Πελοπόννησος εἶναι ἤδη εἰς κατάστασι ἀφαντάστου τρομοκρατίας.

Στὰ πρόσωπα ὄλων, ἀνταρτῶν, καπεταναίων καὶ χωρικῶν, ὑπάρχει ὁ φόβος. Δὲν τολμᾷ νὰ μιλήσῃ κανεὶς. Ἔχουν σκορπισθεῖ σ' ὅλα τὰ χωριὰ καὶ στὰ τμήματα, σπιοῦνοι καὶ παρακολουθοῦν τὴν κάθε κίνησι. Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον πέσει στὴ δυσμέλεια τοῦ σπιοῦνου. Ἑκατοντάδες χωρικῶν καὶ ἀνταρτῶν ἀκόμα, ὀδηγοῦνται στὰ ἀνταρτοδικεῖα καὶ σφάζονται σὰν ἄρνια ἀπὸ τοὺς κτηνανθρώπους τοῦ ΑΡΗ. Θὰ ἀφηγηθῶ μιὰ ἱστορίαν ἑνὸς γέροντα χωρικοῦ, γιὰ νὰ καταλάβετε τὴ φοβερὴ τρομοκρατία ποῦ ἐπικρατοῦσε.

Ὁ ΑΡΗΣ βρισκόταν στὴν ΑΡΑΧΩΒΑ μὲ τοὺς συντρόφους του. Μισὴ ὥρα πρὶν πέρα ἦταν ἓνα χωριὸ ποῦ λέγεται ΓΚΡΕΚΑ. Πρωῖ - πρωῖ, ἓνας γεροντάκος ποῦ τὸν ὀνόμαζαν ΞΗΡΟΣ, ἀπ' τὸ χωριὸ αὐτό, φόρτωσε τὸ γουῖδουράκι του μὲ στάρι καὶ

ξεκίνησε να πάη στο μύλο τῆς ΑΡΑΧΩΒΑΣ γιὰ νὰ τὸ ἀλέση. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στοῦ χωριό, ἄκουσε φωνές, κλάματα καὶ βογγητά. Ἦταν Ἕλληνες ποὺ βασανίζονταν ἀπὸ τὸν ΑΡΗ. Ὁ γέρος φοβήθηκε καὶ δὲν προχώρησε ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀλλὰ παρέκαμψε τὸ χωριὸ καὶ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος ἔφτασε στοῦ μύλου.

Τὰ βογγητὰ καὶ οἱ φωνές ἀκουγόντουσαν ἔως ἐκεῖ. Ὁ γέρος, ἀφοῦ πήρε τὸ ἄλσμά του, ξεκίνησε σιγὰ - σιγὰ γιὰ τὸ χωριὸ του ἀπ' τὸ ἴδιο δρομολόγιο. Ὅταν ἔφτασε στοῦ χωριό, εἶδε τοὺς συγχωριανοὺς του νὰ εἶναι μαζεμένοι στὴ πλατεῖα καὶ νὰ περιμένουν νέα του, γιὰτὶ ἤξεραν πὼς εἶχε πάει τὸ πρῶτὶ στοῦ μύλου.

— Καλῶς ὦρισες, γέρο, τοῦ εἶπαν. Γιὰ πὲς μας κἀνά νέο. Τί γίνεται πρὸς τὴν ΑΡΑΧΩΒΑ; Πολλὰ ἀκούονται καὶ λέγονται...

Ὁ γέρος ὅμως τοὺς κυττάζει μόνο χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί τους. Καὶ κτυπώντας τὸ γαϊδουράκι του προχωρεῖ.

— Ἐ, γερο - ΞΗΡΕ, δὲν ἀκούς; Πὲς μας τίποτα. Σὲ περιμένουμε ἀπὸ τὸ πρῶτὶ.

Τότε ὁ γέρος γυρνᾷ, πάει κοντὰ τους καὶ τοὺς λέει χαμηλόφωνα καὶ θυμόσοφα: «Λάχανα νὰ φάτε, στοῦ μύλου νὰ μὴν πάτε!... καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Ὅλοι ἔμειναν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ διαλύθηκαν σιγὰ σιγὰ γιὰ τὰ σπίτια τους, ἀφοῦ κατὰλαβαν τὴ σημασία τῆς φράσεως τοῦ γέρου συγχωριανοῦ τους.

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασι στὴ Πελοπόννησο, 10 μέρες μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ΑΡΗ.

Ἀποφασίζουμε νὰ ἐξαφανισθοῦμε, ἀλλ' αὐτὸ διαπιστώσαμε πὼς εἶναι ἀδύνατο. Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, τὰ μέτρα παρακολουθήσεως στενεύουν τόσο πολὺ, ποὺ βλέπουμε αὐτὸ τὸ ἀδύνατο καθαρά. Ἐγὼ παίρνω ἔξαφνα μιὰ διαταγὴ ἀπὸ ἓνα καπετάνιο τοῦ τάγματός, νὰ πάω στὴ ΒΑΧΛΙΑ καὶ νὰ παρουσιασθῶ στὴν ἐκεῖ Μερραρχία. Ἦξεραν καλὰ ὅτι ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν δὲν θὰ ἐπέστρεφον, ἀλλὰ θὰ μὲ συνελάμβανε ὁ Ἄρης. Μοῦ ἔδωσε καὶ τέσσαρες ἀντάρτες δῆθεν γιὰ συντροφιά, ἐνῶ στὴ πραγματικότητα ἤμουν κρατούμενος, κι' οἱ συνοδοὶ μου ἦταν φύλακές μου, ποὺ μὲ ὡδηγοῦσαν στὸν ΑΡΗ. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ΚΑΡΠΟΖΙΛΟΣ ἀντιλήφθεις τὴ σύλληψί μου, κατάρθωσε νὰ διαφύγῃ καὶ μετὰ ἀπὸ φοβερὴ καταδίωξι καὶ τρομεροὺς κινδύνους ἐπὶ μιὰ ὁδομάδα, συναντήθηκε στοῦ τέλος μὲ μιὰ ὁμάδα Ἀγγλων, οἱ ὁποῖοι τὸν πήρανε ὑπὸ τὴ προστασία τους.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΜΑΙ ΣΤΟ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ

Μετὰ πορεία 4 ἡμερῶν ἔφθασα. Παρουσιάσθηκα στὴ Μεραρχία! Ἡ Μεραρχία ὅμως δὲν εἶχε ἰδέα γιατί με στείλανε ἐκεῖ. Ἰσως σὲ θέλει ὁ Ἀρχηγὸς μου λέγουν.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ λίγο με παρουσίασαν στὸν ΑΡΗ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ, ποὺ ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά. Ὁψις - θρέψις ἐξαιρετικὴ, μετρίου ἀναστήματος παχύς, μαλαχροινός, γενειοφόρος - πάνοπλος. Αὐτὸς ἦτο ὁ ΑΡΗΣ.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ὅταν τὸν ἔβλεπες, σοῦ ἔδειχνε, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι αὐτὸς ἓνας τόσο στυγνὰ κακοῦργος, τόσο αἰμοσταγὴς ἐγκληματίας! Παρουσίαζε ἀγαθώτατο καὶ εὐγενέστατο ὄφους!!

— Καλῶς ἦλθες, Μουτούση, μου λέει. Βλάβεις ὅτι παρ' ὅλο ποὺ κατάγεσαι ἀπὸ φασιστικὴ οἰκογένεια ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς σοῦ φέρθηκε σὰν ἀδερφός! Σὲ παρακαλῶ ὅμως πέρασε στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο νὰ δώσης μιὰ κατάθεσι γιὰ κάποιον καὶ σὲ βλέπω πάλι.

Καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν μαυροσκούφη ἀγγελιαφόρο, τοῦ λέγει:

— Γιῶργο κάνε δυὸ καφέδες, ἓναν γιὰ τὸν συναγωνιστὴ Μουτούση καὶ ἓναν γιὰ μένα...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν πονηρεύτηκα καθόλου. Γι' αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ ἄνοιξα τὴ πάρτα καὶ προχώρησα. Δὲν πρόλαβα ὅμως νὰ μπῶ μέσα, καὶ ἔξη μαυροσκούφηδες με αὐτόματα πέφτουν ἐπάνω μου, καὶ μοῦ δένουν τὰ χέρια, λέγοντάς μου ὅ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς:

— Μουτούση, πέρασες πολλὰς κρισάρες, μὰ ἡ δική μας εἶναι πολὺ φιλή!...

Ὡσπου νὰ συνέλθω καλὰ - καλὰ, θρέθηκα δεμένος χεροπόδαρα, με ἀλυσσίδες καὶ ριγμένος μέσα σὲ ἓνα κελλί, κάτω στὸ ὑπόγειο! Πικνὸ σκοτάδι βασιλεῦε. Τὸ κελλί μου αὐτὸ εἶχε μήκος 1.80 καὶ πλάτος 70 πόντους περίπου! Ὄταν συνήλθα, προσπάθησα νὰ συγκενρῶσω τίς σκέψεις μου, νὰ δῶ ποῦ βρίσκομαι. Δὲν ἔβλεπα τίποτα, φώναζα βοήθεια, μὰ κανέναν δὲν μοῦ ἀπαντούσε. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἀκούω ἓνα μικρὸ κτύπο ἀπ' τὸ διπλανὸ κελλί. Προσέχω νὰ διακρίνω τίποτα, μὰ δὲν μπορῶ, μέσ' στὸ σκοτάδι.

— Μὴ φωνάζεις, μου λέει κάποιος ψιθυριστά, γιατί θὰ

μπούν μέσα και θά σέ κτυπήσουν πάλι. Πάρτο απόφαση, πώς δὲν θά ξαναδῆς τὸ φῶς.

— Ποιός, εἶσαι, τοῦ λέω, καὶ ποῦ θρискάμαστε;

Τότε ἔμαθα τὴν ἀλήθεια. Εἴχαμε ριχθῇ μέσα σὲ ἓνα ὑπόγειο, ποὺ τὸ ἔχουν μετατρέψει σὲ κελλιά, ἐπίτηδες γιὰ τοὺς κρατούμενους.

— Πῶς λέγεσαι; τὸν ρωτῶ.

ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΣ μοῦ ἀπαντᾷ.

— Κουμανιώτης; Μὰ ἐσὺ δὲν ἦσουν καπετάνιος τοῦ Συντάγματος; Καὶ σένα θά σκοτώσουν;

— Ναί, μοῦ λέει. Ὁ ΑΡΗΣ κάνει δικτατορία ἔξω καὶ θά τοὺς σκοτώσῃ ὅλους, ὅσοι δὲν θά συμφωνήσουν μαζί του.

Ὁ ἴδιος μοῦ εἶπε, ὅτι εἶναι ἄλλοι εἴκοσι κρατούμενοι καὶ ὅτι τὰ βασανιστήρια ποὺ τοὺς κάνουν εἶναι ἀπίστευτα.

Θὰ εἴμαστε τυχεροί, ἂν μᾶς σκοτώσουν γρήγορα, μοῦ λέει.

Ἦλθε ἡ νύκτα. Τὸ ἔνοιωσα, γιὰτὶ δὲν ἀκουγόταν ἔξω θόρυβος. Σιγὰ - σιγὰ οἱ πόνοι ἀπὸ τ' ἄγρια χτυπήματα λιγοστεύουν! Προσπαθῶ νὰ κοιμηθῶ γιὰ νὰ ξεχάσω λίγο, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο. Περνοῦν ἔτσι οἱ ὥρες, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ὅποτε σὲ μιὰ στιγμή ἀκούω, γύρω ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ἤχους ἀκορντεόν.

— "Ακου, μοῦ λέει ὁ διπλανός, κάποιον θά πάρουν στὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων! Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα...

Καὶ προσευχόταν νὰ μὴν εἶναι αὐτὸς ὁ... τυχερός.

Νόμισα πὼς θά πάρουν ἔμένα. Ὁ Κουμανιώτης ὅμως μὲ καθυσέχασε, λέγοντάς μου, πὼς, πρὶν περάσουν δέκα μέρες, δὲν βασανίζουν. "Ἐτσι τὸ συνηθίζουν.

Παρὰ τὴν διαβεβαίωσί του ὅμως αὐτή, εἶχα τὸ φόβο μήπως ἀνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ μὲ φωνάξουν.

Πέρασε μιὰ ὥρα, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή ἀκούω γυναικεῖα ξεφωνητά. Εἶναι ἡ Ζωή, ἡ ἀδελφή μου, μοῦ λέει ὁ Κουμανιώτης. Πάει, θά μοῦ τὴ σφάξουν οἱ κακοῦργοι. Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Εἶναι ἐδῶ ὅλη ἡ οἰκογένειά μου. Ἡ μάννα μου, ὁ γαμβρός μου καὶ ἡ ἀδελφή μου! Θὰ μᾶς ξεκληρίσουν, οἱ ἄτιμοι!

Τὴν ἐβασάνιζαν τὴν ἀδελφή του ὅλη σχεδὸν τὴν νύχτα. Καὶ ἡ φωνή της ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό, ἔφτανε μέχρι σὲ μᾶς, καλῶντας σὲ βοήθεια.

Ἐπαιζαν ὅμως αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο ὄργανο, γιὰ νὰ μὴν ἀκούγονται, ἔξω στὸ χωριό, οἱ φωνές της!

Ἀπὸ ἑνα ἀνοιγμὸς τοῦ κελιοῦ μου, ἔβλεπα μὲ τρόμο τὰ φοβερά βασανιστήρια ποὺ ἔκαναν τὰ κτῆνη τοῦ ΕΛΑΣ στὰ θύματά τους καὶ περίμενα νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μου.

Τὴν ἄφησαν, κατὰ τὰ χαράματα, καὶ μισολιπόθυμὴ τὴν ἔφεραν στὸ κελλί της. Αὐτὸ γινόταν σχεδὸν κάθε βράδυ, ἕως ὅτου ἦλθε — ἀλλοίμονο — καὶ ἡ σειρά μου.

ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΜΟΥ

Ἦταν περίπου μεσάνυχτα! Μὲ εἶχε πάρει γιὰ λίγο ὁ ὕπνος, ὅταν ξάφνου ἀκούω νὰ ἀνοίγῃ τὸ κελλί μου. Ἄρχισα νὰ τρέμω, ὄχι ἀπὸ φόβο μήπως μὲ σκοτώσουν, γιατί τὸ εἶχα πάρει ἀπόφασι, ἀλλὰ γιὰ τὰ βασανιστήρια πού μὲ περίμεναν.

Ρίχνουν ἐπάνω μου ἓνα φακό. Ἦταν πέντε μαυροσκούφηδες. Κι' ὁ ἐπὶ κεφαλῆς πού τὸν φώναζαν ΤΖΑΒΕΛΑ, μοῦ λέει:

— Σήκ' ἀπάν' ρέ, πούστ' Λύστ' τὰ πόδια ρέ Γιώργ, καὶ προυνσχὴ μὴ σὰς φύγ'.

— Μὲ μαχαίρι, τοὺς ρωτῶ, ἢ μὲ σφαῖρα;

— Ἔλα ἰδῶ καὶ θὰ δῆς, μοῦ ἀπαντᾷ.

Ἀφοῦ μοῦ ἔλυσαν τὰ πόδια, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ περπατῶ, μὲ ὠδήγησαν στὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων. Μόνον νὰ ἔβλεπε κανεὶς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο,μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸ τί γινότανε μέσα σ' αὐτό.

Ἐνα ὑπόγειο, βαιμμένο μαῦρο, φωτιζόταν μὲ ἓνα μικρὰ καντήλι, πού ἔκαιγε μὲ λάδι. Στὴ μιά του γωνιά ὑπῆρχαν λογιῆς - λογιῆς σιδηρικά. Σφυριά, τανάλιες, θούκεντρα, βελόνες. Ὅλα αὐτὰ σὲ τρομοκρατοῦσαν προτοῦ ἀκόμῃ ἀρχίσουν τὰ βασανιστήρια.

— Κάτσε κατ' ρέ, μοῦ λέει ὁ ΤΖΑΒΕΛΑΣ κι' ἐτοιμάσ' νὰ πεθάνς!

Ἐγὼ δὲν ἔβγαζα μιλιὰ. Γύρω μου στεκόντουσαν περὶ τοὺς δώδεκα μαυροσκούφηδες. Μὲ ἔβλεπαν ὅλο μῖσος καὶ περίμεναν τὸ σύνθημα γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴν ἀπαίσια δουλειά τους.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ὁ Ἄρις Βελουχιώτης μὲ ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Βρὲ ΜΟΥΤΟΥΣΗ, πῶς σὲ κατάντησαν ἔτσι ἐσένα, πῶς διάολο σὲ καταφέρανε νὰ σὲ δέσουν χειροπόδαρα;

Ἀπέφυγα νὰ τὸν κυττάξω. Μοῦ προκαλοῦσε φρίκη ἡ θέα του.

— Γιατί δὲν μὲ κυτᾷς; Φαντάζομαι τὸ μῖσος πού θὰ μοῦ χῆς.

— Τὸ μόνο πού λυπᾶμαι, τοῦ λέγω, εἶναι γιατί δὲν μπορῶ

νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου. Λύσε μου τὰ χέρια καὶ τότε νὰ μιλήσουμε!

Γέλασε μὲ ἓνα σατανικὸ γέλοιο κι' ἔφυγε. Ἀλλὰ ἀπ' τὴν στιγμή ἐκείνη ἄρχιζε ὁ γολγοθᾶς μου.

— Τόλμησες ρε παληόσκυλο, νὰ μιλήσης ἔτσι στὸν Ἀρχηγό μας τὸν ΑΡΗ; Αὐτὸν ποὺ τὸν τρέμουν δύο αὐτοκρατορίες; μοῦ λέγει ὁ Τζαδέλλας. Κι' εὐθὺς ἀρχίζει τὸ ἀκορντεόν! Εἶμαι γυμνός, μοῦ ἄφησαν μόνο ἓνα ἐσώθρακο. Ὅλα τ' ἄλλα μου ρούχα καὶ τὰ παπούτσια τὰ ἔχουν πάρει.

Στὴν «ὕπηρεσία» θρῖσκονται ἔξη μαυροσκοῦφηδες, τρεῖς ἀπ' τὴν μιὰ ἡμεριά καὶ τρεῖς ἀπ' τὴν ἄλλη.

Κι' ἀρχίζει τὸ ξύλο! Ἐξη βούκεντρα σηκώνονται καὶ πέφτουν στὸ κορμί μου, τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Φωνές, κακὸ, γέλια, καὶ τραγούδια, σὰν τοὺς ἄγριους τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ κάνουν θυσία στοὺς θεοὺς των. Σωστοὶ καννίβαλοι, πηδοῦν, χορεύουν γύρω ἀπ' τὸ θῦμα τους καὶ κτυπᾶνε ἀλύπητα.

Τὸ αἷμα κυλᾷ ἀφθονο ἀπ' τὰ πλευρά μου, ποὺ ἔχει πλημμυρίσει τὸ δωμάτιο. Δὲν συγκινοῦνται τὰ κτήνη. Ἡ θεὰ τοῦ αἵματος ἐρεθίζει περισσότερο τὰ κτηνώδη τους ἔνστικτα! Προσπαθῶ νὰ μὴ φωνάξω, πνίγω τὸ πόνο μου. Ποῦ καὶ ποῦ μόνο τοὺς ρωτῶ γιατί μὲ βασανίζουν, μὰ ἐκεῖνοι συνεχίζουν τὸ «ἔργο» τους χωρὶς νὰ δίνουν σημασία στίς διαμαρτυρίες μου. Μόνο κάποιος ἀπ' αὐτοὺς, ἀκούγεται νὰ λήη γελώντας:

«Ἐ, ρέ, ποῦ καταντήσανε οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοί!!»...

Σὲ μιὰ στιγμή κουράστηκαν νὰ κτυποῦν. Δυὸ ὥρες ἔκαναν αὐτὴ τὴ δουλειά! Κι' ἔπρεπε νὰ σταματήσουν, γιὰ νὰ ἀναλάβουν οἱ ἄλλοι. Εἶμαι σχεδὸν λιπόθυμος. Μὲ πλησιάζει ὁ ἀρχιδασανιστὴς ΤΖΑΒΕΛΑΣ, ποὺ εἶναι καὶ ὁ γενικὸς ἀνακριτὴς κλιμακίου Ἑλλάδος (πρώην ἐργάτης λιγνιτωρυχείου):

— Λ'πόν, θὰ τὰ μαρτυρήσης οὐλα ὅσα ἔκανες; Μὲ ρώτησε, γελώντας τὸ κτήνος.

— Τί ἔκανα; τοῦ λέω. Γιατί μὲ δέρνετε προτοῦ μὲ ἐξετάσετε;

— Ἀμ' ΜΟΥΤΟΥΣ' δὲν θὰ στὰ 'πού ἐγώ, τότε δὲν ἔχ' ἀξία. Αὐτοῦνους εἶν' οὐ πρώτους βαθμὸς βασανιστηρίων. Ἔως τοὺς δέκα ἔχ'ς κηρό, γιὰ νὰ λυθῇ ἡ γλώσσα 'ς».

«Γιὰ φέρμ' τοῦ σφυρὶ Γιάνν', διέταξε ἓναν ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του».

Ἔτρεμα μὲ τὴ σκέψι τί θὰ ἔκανε ἡμὲς τὸ σφυρί!

«Συγκεντρώνω όλες τις δυνάμεις μου και μη έχοντας άλλο μέσο να άμυνθώ ξεκολλώ με τα δόντια μου τη σόλα απ' τη βρωμοσφύλλα του TZABEΛA τη στιγμή που με κτύπησε στο κεφάλι με το πόδι του 11».

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμ', μοῦ λέει, μήπως σκιφτῆς καλύτερα, μὶ τοῦ δεύτερου;!»

Καὶ ἀρχίζει νὰ μὲ κτυπᾷ μὲ τὸ σφυρὶ σὲ ὅλες μου τίς κλειδώσεις!

Αὐτὸ στ' ἀλήθεια, ἦταν πολὺ πιὸ τρομερώτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο. Τὸ κτήνος ὅμως γελοῦσε. Ἐφώναζα πολὺ δυνατὰ ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους. Μὰ αὐτός, ὅπως ἤμουν πεσμένος κάτω, δίνει μιὰ μὲ τὸ πόδι του, κολλώντας τὴν ἀρβύλα του στὸ στόμα μου! Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, χωρὶς νὰ νοιώθω τί κάνω, συγκεντρώνω ὅλες τίς δυνάμεις μου καί, μὴ ἔχοντας ἄλλο μέσο, γιὰτὶ μοῦ εἶχαν δέσει τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια, ὅλως ἀσυναίσθητα τοῦ ἀρπάζω μὲ τὰ δόντια τὸ παπούτσι ἀπ' τὴ σάλα! Αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πόδι του. Τοῦ τὸ κρατῶ ὅμως γιὰ καλὰ, καὶ μάλιστα τόσο ὥστε μὲ τὸ τράθηγμα τοῦ ποδιοῦ του, ξεκαρφώθηκε ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ σάλα κι' ἔμεινε στὸ στόμα μου! Ἐν τῷ μεταξύ, ἕνας ἄλλος μαυροσκούφης μὲ πλησιάζει καὶ μοῦ δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὸ κεφάλι, λέγοντας:

«Βρέ, αὐτὸ τὸ θηρίο θὰ μᾶς ἔτρωγε ζωντανούς, ἂν τὸν εἶχαμε ἐλεύθερο!... Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ κτύπημα χάνω τίς αἰσθήσεις μου.

Συνέρχομαι ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀφοῦ μοῦ ρίχνουν νερὸ στὸ κεφάλι. Καίγομαι ὁλόκληρος. Τοὺς ἐκλιπαρῶ νὰ μοῦ δώσουν νὰ πιῶ λίγο νερό, ἀλλὰ ποῦ τέτοιο πράγμα! Ἐπιχειρῶ νὰ πιῶ ἀπ' αὐτὸ ποῦ εἶναι χυμένο στὸ δωμάτιο, ἀνακατεμένο μὲ τὸ αἷμα μου. Μὰ καὶ αὐτὸ δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν τὰ σκυλιά.

Εἶναι περίπου τρεῖς ὥρες ποῦ μὲ βασανίζουν. Πλησιάζει νὰ ξημερώσῃ. Τὸ σῶμα μου εἶναι γεμάτο πληγές. Ἐρχεται κοντά μου ὁ ΤΖΑΒΕΛΑΣ καὶ μοῦ λέγει:

—Ἐλα, σήκω ἐπάνω καὶ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε!

Προσπαθῶ νὰ σηκωθῶ, μὰ δὲν μπορῶ! Τὰ πόδια μου ἀδυνατοῦν νὰ κρατήσουν τὸ βάρος τοῦ σώματος. Ἡ σπονδυλική μου στήλη δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ βαστάξῃ ὀρθοῖο τὸ κορμί μου καὶ ξανασωριάζομαι κάτω.

Οἱ κανίβαλοι γελοῦν, παίζουν μὲ τὸ θῦμα τους, μὲ κτυποῦν γιὰ νὰ σηκωθῶ, μὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο!

Τελικὰ, κάποιος, ἀφοῦ πιὰ κουράστηκαν, γαυγίζει:

—Πιάστε τὸ παληόσκυλο καὶ τραβάτε το μέσα.

—Προσοχὴ μὴ σὰς φύγῃ, κάνει μὲ τὸ μακάθριο πνεῦμα του

ένας άλλος. Σέρνοντάς με, με οδηγούν στο κελλί μου. Για μιὰ ακόμα φορά, τούς παρακαλώ για λίγο νερό.

— Νερό, άμέσως Νικολάκημ' μου λέει ό ΤΖΑΒΕΛΑΣ. Φσέκ, φέρ' λίγου νιρό, λέει σ' ένα μαυροσκούφη.

“Υστερα από λίγο, έρχεται τó νερό, σέ ένα κύπελλο.

— Σήκου του κεφάλ' σ' επάνου, μου λέει καί μου ρίχνει σταγόνα - σταγόνα, γελώντας άπαίσια.

— Για τó Θεό, βρέ παιδιά, δώστε μου λίγο νερό νά πιώ, τόσο είστε σκληροί; τούς έκλιπαρώ!!

‘Αντί για άπάντησι ό κτηνάνθρωπος ΤΖΑΒΕΛΑΣ μου ρίχνει μιὰ χούφτα άλάτι στο στόμα! “Ήταν σκοτάδι καί δέν έβλεπα Τήν Ίδια στιγμή μου δίνει καί μιὰ δυνατή κλωτσιά στο στήθος! Καί, όπως ήμουν δεμένος καί στα χέρια, έπεσα άνάσκελα, κτυπώντας τó κεφάλι μου στο ντουβάρι!

— ‘Ιφτου νά λυσάξης τώρα, μου λέει, κλείνοντας τήν πόρτα.

Τώρα είμαι μόνος. Τά ικτήνη έφυγαν. ‘Ο διπλανός μου Κουμανιώτης προσπαθεί νά μου δώση κουράγιο. ‘Απ' τίς πληγές μου τó αίμα τρέχει άφθονο. “Έχει γεμίσει τó κελλί μου. “Έχω τήν έντύπωσι ότι θα έξαντληθώ άπ' τήν αίμορραγία. Σιγά - σιγά χάνω τίς αίσθήσεις καί λιποθυμώ. Συνέρχομαι έπειτα από ώρες.

‘Ο διπλανός μου έμεινε με τήν έντύπωσι, πώς είχα τελειώσει. Δέν με έβλεπε καθαρά γιατί είμαστε σέ ξεχωριστά κελλιά. Τό κορμί μου δέν μπορεί νά υποφέρει τούς φρικτούς πόνους. “Όλη σχεδόν τή μέρα, τήν πέρασα άναίσθητος. Μου μιλεί συνεχώς ό Κουμανιώτης, μά δέν έχω τή δύναμι νά άπαντήσω.

Ξημερώνει ή δεύτερη ήμέρα. Συνέρχομαι, λίγο, λίγο...

Συζητούμε σιγά - σιγά, κολλώντας τó στόμα μας στις σανίδες πού μάς χωρίζουν, για νά μη μάς άκούσουν οί σκοποί.

Συνεννοούμαστε νά βρούμε τρόπο νά δραπτετεύσουμε! Μά γρήγορα αναγκαζόμαστε νά παραιτηθούμε από κάθε τέτοια σκέψη ακόμα, γιατί είμαστε για καλά άμπαρωμένοι μέσα στα κελλιά. Ζωντανοί ή μέσα στον τάφο! Τά βογγητά αυτών πού βασανίζονται συνέχεια ό ένας μετά τόν άλλον δέν μάς άφήνουν καθόλου νά ήσυχάσουμε. Με βασάνιζε καί ή ιδέα πώς θα με πάρουν πάλι στο δωμάτιο τών βασανιστηρίων.

Πίεζα ώστόσο τó μυαλό μου για νά βγάλω ένα συμπέρασμα από όλη αύτή τήν ιστορία. Πώς έγινε καί με πιάσανε; Ποτέ ό

νοὺς μου δὲν πήγαινε στὸ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ. Ὅπου ἓνα μεσημέρι, ἐκεῖ ποὺ ἔβλεπα ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τοῦ κελλιού μου πρὸς τὰ ἔξω, βλέπω τὸν ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ νὰ βρίσκεται στὴν αὐλὴ τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ κουβαλᾷ νερό!

Ἀμέσως φωτίστηκε τὸ μυαλό μου καὶ κατάλαβα ὅλη τὴν ὑπόθεσι. Ἦτανε πιὰ φανερό. Ὁ ἄτιμος αὐτὸς ΗΛΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ μὲ εἶχε προδόσει! Ἦμουν χαμένος, δὲν μὲ γλύτωνε τίποτα. Οὔτε σκέψις γιὰ νὰ ξεφύγω. Κάθε μου προσπάθεια γιὰ νὰ ἀποκρύψω πιὰ τὶς μυστικὲς ἐνέργειές μου ἦταν περιττή.

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἀπὸ τὴν χαραμάδα τοῦ κελλιού βλέπω ἐπίσης νὰ περνᾷ ἀλυσσοδεμένος ὁ ὑπολοχαγὸς ΛΑΪΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ποὺ εἶχε τὸ ψευδώνυμον «ΒΑΡΔΑΣ». Δὲν μοῦ ἔμεινε πλέον καμμία ἀμφιβολία ὅτι εἶχαμε προδοθεῖ, καθόσον τὸν ἀξιωματικὸ αὐτὸν τὸν εἶχα ὑπεύθυνον τῆς περιοχῆς του.

Περνοῦν δέκα μέρες ἀγωνίας! Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Δέκα πέντε ἄνθρωποι μέσα σὲ ἓνα ὑπόγειο καὶ σὲ ξεχωριστὰ κελλιά καὶ ἀπὸ πάνω μας, στὸ δεύτερο πάτωμα ἄλλοι τόσοι, ζοῦμε μιὰ ζωὴ ἀφάνταστα μαρτυρική. Δεμένοι ὅλοι μὲ ἀλυσσίδες, χειροπόδαρα. Καθ' ὅλο τὸ 24ωρο ἀκούει κανεὶς βογγητὰ ἀπ' τοὺς πόνοους καὶ τὶς φωνὲς τῶν βασανιζομένων, πάντα μὲ τὴ συνοδεία τῶν ἀπαίσιων ἤχων τοῦ ἀκορντεόν!

ΠΟΝΤΙΚΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΛΟΤΤΑ ΜΙΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ

Κάθε μέρα βασανίζονταν ὅπωςδήποτε δύο κρατούμενοι. Δὲν ἔχουν φαίνεται ὕπνο τῇ νύχτα οἱ συναγωνιστὲς καὶ θέλουν νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους. Ξέρουμε λοιπὸν πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ μας. Κάθε δέκα πέντε μέρες πρέπει νὰ προδιαθέσουμε τὸν ἑαυτό μας γιὰ τὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων!

Σήμερα ἔχει σειρὰ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴν Πάτρα, ἡ ΞΑΝΘΗ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ.

Τὶς γυναῖκες δὲν τὶς εἶχανε δεμένες!

—“Ελα, γόησσα, τῆς φωνάζει ὁ ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ, ἔβγα νὰ σὲ πᾶω περίπατο!

Τῆς ἔχουν φορέσει μιὰ στρατιωτικὴ κυλόττα καὶ τὴν δγάζουν στὴν αὐλὴ. Τί νομίζετε ὅτι τῆς ἔκαναν; Κάλεσαν καὶ τὸν ἀρχηγό τους τὸ Βελουχιώτη νὰ παρακολουθήσῃ τὸ θέαμα γιὰ νὰ ψυχαγωγηθῇ! Εἶχαν βρῇ μερικά μικρὰ ποντικᾶκια, καὶ τὰ ρί-

ξαν μέσα στην κυλόττα της! Φαντασθήτε τώρα τὸν τράμο αὐ-
τῆς τῆς κοπέλλας καὶ τὶς φωνές της! Εἶχαν κάνει κύκλο γύρω
της καὶ τὴν πετοῦσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ ἔτσι διασκέδαζαν οἱ
ὑπάνθρωποι. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ φωνὴ τοῦ ΑΡΗ τοὺς σκέπαζε ὁ-
λους. Γελούσε μ' ἕνα γέλιο σαρδώνιο.

Μετὰ ἀπὸ τὴν πρόχειρη αὐτῇ ψυχαγωγία, τὴν παίρνουν στὸ
δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων καὶ ἡ ἄμοιρη κοπέλλα, ὕστερα ἀπὸ
λίγο θγαίνει, χωρὶς κανένα νύχι στὰ δάκτυλά της. Τῆς τὰ εἶχαν
εγάλει ὅλα!

Λιποθύμη μεταφέρεται στὸ κελλί της κι' ἔτσι ἔκλεισε κι' αὐ-
τὴ τὴ σειρὰ της, γι' αὐτὸ τὸ δεκαπενθήμερο...

Τὸ μαρτύριό μας ἔχει γίνεи πιά ἀπερίγραπτο! Πρέπει νὰ
βρῶ τρόπο νὰ ἐπιστεῦσω τὸ θάνατο. Μόνο ἔτσι θὰ γλυτώσω, σκέ-
φθηκα, ἀφοῦ θὰ πεθάνω ὅπωςδῆποτε.

Πῆρα τὴν ἀπόφασί μου.

Ὅταν θὰ μὲ φώναζαν στὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων, θὰ
ἐρέθιζα τὸν Βελουχιώτη καὶ αὐτὸς στὰ νεῦρα του ἐπάνω, θὰ μπο-
ροῦσε νὰ μὲ σκοτώσῃ ἀμέσως, ὁπότε θὰ γλύτωνα ἀπὸ τὰ τρομε-
ρὰ βασανιστήρια...

Πλησιάζει ἡ μέρα αὐτή. Ἀνεκοίνωσα στὸ διπλανό μου τὴν
ἀπόφασί μου, μὰ αὐτὸς δὲν συμφωνεῖ. Ἐπιμένει ὅσο μπορεῖ πε-
ρισσότερο...

— Ποῦ ξέρεις, μοῦ λέει, τί μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμιά φορά!...
Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος.

Ἔτσι λοιπὸν ἦρθε καὶ ἡ μοιραία ἡμέρα, καὶ μὲ πήραν πάλι
γιὰ τὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων. Ὁ διπλανός μου, φεύγοντας,
μοῦ ψιθυρίζει: «Νίκο, πρόσεξε μὴ κάνῃς καμμιά κουταμάρα».

Ἀφοῦ μοῦ ἔλυσαν τὰ πόδια ἀπὸ τὶς ἀλυσίδες, γιὰ νὰ μπο-
ρῶ νὰ βαδίζω, μὲ κατέβασαν στὸ μαῦρο δωμάτιο, τὸ «δωμάτιο
τῶν ἀνάστεναγμῶν», ὅπως τὸ εἶχαμε ὀνομάσει.

Ἐπικεφαλῆς τῆς συνοδείας μου, ὅπως πάντα, ἦταν ὁ ὑπα-
σπιστὴς τοῦ Ἀρχηγείου, ὁ βασανιστὴς ΤΖΑΒΕΛΑΣ, ποὺ τὸν
συνώδεuan καὶ πέντε ἄλλοι μαυροσκούφηδες. Μόλις μπήκε μέσα
ὁ Τζαβέλας, μοῦ λέει:

— Ἐ, Μουτούση, τώρα πιστεύου- νὰ λουγικεύτηκες καὶ νὰ
μᾶς τὰ ξιράσης οὔλα, ἂν θέλ' σ νὰ μὴ βλέπ'ς τὰ μούτρα σ' καὶ
τὰ σχαίνεσι, ἀπ' τὶς χαρακιές.

— Ναί, τοῦ ἀπαντῶ, ἀλλὰ θὰ τὰ πῶ στὸν ΑΡΗ. Τὸν Ἄρη θέλω νὰ μὲ ἀκούσῃ σὲ ὅ,τι θὰ πῶ.

— Μπράβο, ἀπαίτησις, μεῖς δὲν σ' κάνουμε;

Ἄς εἶν' ὅμως, θὰ σὶ τὸν φέρου, ἀλλὰ πρόσκει, μὴν κερχίσης πάλι τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, γιατί τότενες ἀλοίμονό σου!

Εἶμουνα ἀξιοθρήνητος: Χέρια - πόδια μουδιασμένα, ἀπ' τὶς ἀλυσσίδες τόσες μέρες. Σῶμα σκληρὰ βασανισμένο, ἀπ' τὸ ξύλο. Πληγὲς ἀνοιχτὲς, καὶ πάλι γιὰ νέα βασανιστήρια!! Ἔτρεμα σύγκορμος ὄχι ἀπὸ φόβο, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ μανία, τόσο πού νόμιζα πῶς στὴ θέα τοῦ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ θὰ μοῦ κοδόταν ἡ λαλιά καὶ δὲν θὰ τοῦ ἔλεγα τίποτα ἀπὸ ὅ,τι εἶχα ἀποφασίσει. Πέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ νὰ ὁ νέος Μέγας Ναπολέον!! , γιατί τέτοιο ὕφος παρουσίαζε, συνοδευόμενος ἀπ' τὸ ἐπιτελεῖο του. Μπῆκε μέσα στὸ μαῦρο δωμάτιο καὶ μοῦ λέει:

— Τί μοῦ λένε, Μουτούση, ἐλύθηκε ἡ γλῶσσα σου; Ἄμ' τὸ ἔλεγα ἐγώ, ὅτι στὸ τέλος θὰ καταλάβαινες τὸ συμφέρον σου καὶ θὰ μιλοῦσες. Λέγε, λοιπόν, σ' ἀκούω!

Ἔδωσα κουράγιο στὸν ἑαυτό μου καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκα νοερά, τοῦ λέω :

— Γιατί μὲ βασανίζεις ἄσκοπα; ἔμαθες ὅ,τι ἔμαθες. Ἐπαίξα, ἔχασα καὶ τώρα θὰ πληρώσω. Τί κάθесе λοιπόν καὶ δὲν μὲ σκοτώνεις; νὰ ἡσυχάσω;

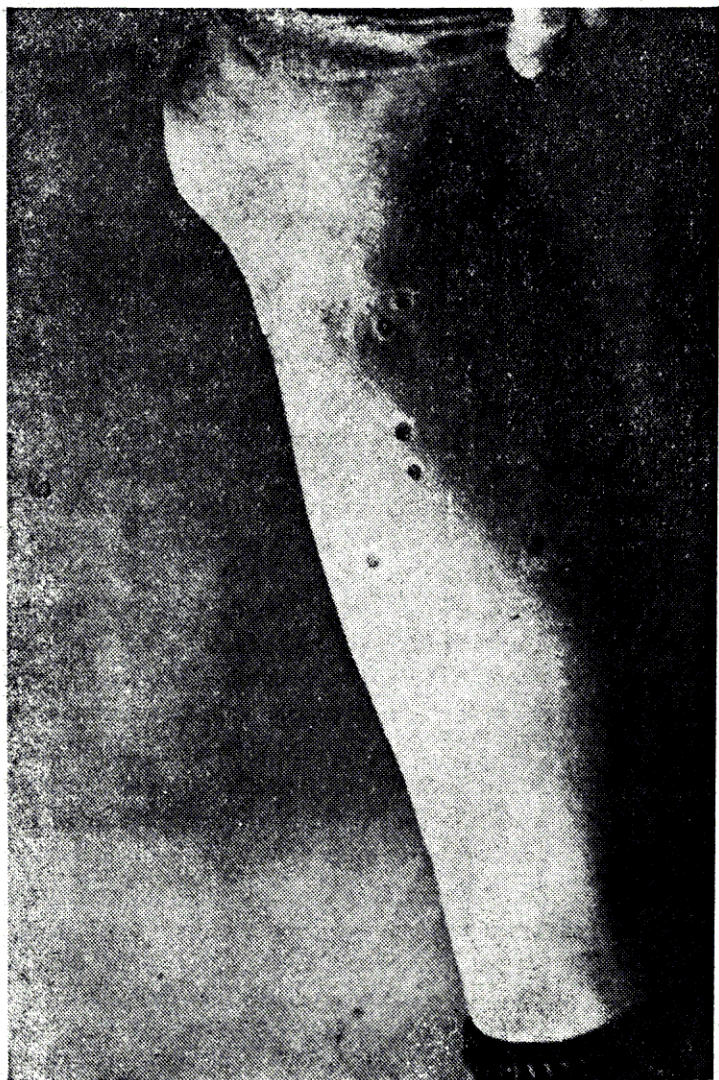
— Ὅχι, μοῦ ἀπαντᾷ, δὲν θὰ πάρῃς τὰ μυστικὰ στὸν τάφο, κάθαρμα, τὰ θέλω καὶ θὰ τὰ ἔχω.

— Ἐ, ὄχι, τοῦ λέω, δὲν θὰ τάχῃς. Καὶ νὰ μάθῃς, ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, πού ἔχεις γύρω σου καὶ σοῦ ὑπακρίνονται, εἶναι στὴν ὀργάνωσί μου καὶ μαυροσκοῦφηδες ἀκόμη. Ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ τοὺς μάθῃς, ὅ,τι καὶ ἂν κἀνῃς. Πάρτο ἀπόφασι! Εἶσαι ἔνα κτῆνος καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ ἂν ἐγὼ πεθάνω, μαρτυρικά, καὶ σὺ ἀπὸ τὸ ἴδιο θὰ πᾶς! »

Αὐτὸ ἦτανε. Ἡ ὁμολογία μου ἔπρεσε σὰν θόμβα. Κυττάχτηκαν μετὰξύ τους καὶ γιὰ μιὰ στιγμή εἶχαν μείναι σαστισμένοι καὶ ἄφωνοι!

Περίμενα πῶς θὰ μὲ σκότωνε ἐπὶ τόπου. Ἄλλ' εὐτυχῶς γιὰ μένα, ἀφοῦ ἀκόμα ζῶ, ἡ στάσις ἐκείνη, ἦταν ἡ σωτηρία μου. Αὐτὴ μοῦ ἔδωσε παράτασι, ἕως ὅτου ἐγίνε ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑθνικῆς Ἐνότητος καὶ ἔτσι γλύτωσα.

— Ἀτιμε, Μουτούση, στριγγλίζει ὁ Βελουχιώτης, πιάνου-

Με πυρωμένες βελόνες τὰ κτήνη τρυπούσαν τὰ πόδια μου, γιὰ νὰ μαρ-
τυρήσω !!

τάς με από τὰ μαλλιά. Τὸ ἔλεγα ἐγώ, πὼς δὲν πρέπει νὰ μείνη ζωντανὸς σπόρος φασιστικῶν οἰκογενειῶν. Ἐχεις δηλητηριαστεῖ ἀπ' τὴν φασιστική σου οἰκογένεια κι' ἔχεις ὀρκιστεῖ πίστι στο φασισμό! Μὰ ἔννοια σου, ἐδῶ θὰ ξεψυχᾷς καθημερινά. Ἔως πότε θὰ ἀντέχης; Κι ὅταν θὰ φτάσης γιὰ νὰ τὰ τινάξης, θὰ σοῦ κάνω τονωτικές ἐνέσεις ἀκόμη γιὰ νὰ σὲ κρατήσω στὴ ζωὴ καὶ νὰ σὲ βασανίζω. Ἔτσι ἐγώ θὰ μάθω στὸ τέλος ἐκεῖνο ποῦ θέλω!

Εἶχα μπλέξει ἄσχημα. Ἐβλεπα πλέον καθαρά ὅτι θὰ συνεχίζονταν τὰ βασανιστήρια.

— Ἐμπρός, Τζαβέλα, λέγει στὸ φρικτὸ ὑπασπιστὴ του ὁ ΑΙΡΗΣ, τί κάθεσαι; Μόνο νὰ μοῦ τὸν προσέχης, μὴ τὰ τινάξη, θὰ τοῦ βάλω ἀλυσσίδα καὶ θὰ τὸν σέρνω μαζί μου, σὲ ὅλη μου τὴ ζωή!!

ΜΕ ΠΥΡΩΜΕΝΕΣ ΒΕΛΟΝΕΣ ΜΟΥ ΤΡΥΠΟΥΝ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Καὶ ἀρχίζει τὸ πλέον φρικτὸ μαρτύριό μου. Οἱ κακούργοι μαυροσκούφηδες ἐπὶ τὸ ἔργον! Βλέπω τὸν ΤΖΑΒΕΛΑ νὰ παίρνη κάτι βελόνες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ σαγματοποιοί. Τὶς θάζει στὴ φωτιά ὅπου σὲ λίγο γίνονται κατακόκκινες. Εἶχα κλείσει τὰ μάτια μου. Ἰκέτευα τὸ Θεὸ νὰ μὲ τελειώσῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰ βασανιστήρια. Τί φριχτὲς στιγμὲς... Παίρνει ὁ Τζαβέλας τὴν πυρωμένη βελόνα καὶ ἀρχίζει νὰ μὲ κεντᾷ στὰ πόδια! Τὸ τρομερὸ αὐτὸ βασανιστήριον ἦταν χωρὶς προηγούμενο. Σὲ κάθε ἐπαφῇ τῆς σάρκας μου, ἐμύριζε καιμμένο κρέας!

Εἶναι λίγο ἀπίστευτα αὐτὰ ποὺ ἐξιστορῶ, μὰ ἀλλοίμονο: εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινά! Τὰ σημάδια στὸ κορμί μου, ποὺ μένουν ἀκόμα ὁλοκάθαρα, ἂν καὶ ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, εἶναι οἱ ἀψευδέστεροι μάρτυρες.

Μὲ βασανίζουν σκληρὰ ὅλη τὴν νύκτα καὶ λιπόθυμο μὲ μεταφέρουν τὰ ξημερώματα στὸ κελί μου. Φαίνεται καθαρά πλέον πὼς δὲν πρόκειται νὰ μὲ σκοτώσῃ ὁ Βελουχιώτης, ἐφ' ὅσον πείσθηκε, ὅτι γνωρίζω πολλὰ πράγματα. Μὲ ἔχει στὸ χέρι του, βέβαια, καὶ θὰ μὲ βασανίζῃ, ἕως ὅτου τοῦ τ' ἀποκαλύψω. Πάντως κατήντησα ἓνα σωστὸ ἀνθρώπινο ράκος. Καὶ τὸ χειρότερο, πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασι, ὅτι μὲ περιμένουν ἀκόμη τρομερώτερα βασανιστήρια.

Περνοῦν λίγες μέρες ἡσυχες. Ἡ ἡσυχία ὅμως αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ διαταραχθῇ. Καὶ νὰ ἔνα πρωὶ μπαίνει στὸ ὑπόγειο ὁ Βελουχιώτης, μὲ μερικοὺς μαυροσκοῦφηδες καὶ δίνει διαταγὴ νὰ θγάλουν ἀπὸ τὰ κελλιά τοὺς κρατουμένους, ποὺ εἶχανε περιττὸ ἀριθμὸ. Εὐτυχῶς, γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἶμαι μέσα, σ' αὐτούς, γιατί ἔτυχε νὰ ἔχω ἀριθμὸ ἄρτιο!

Βλέπω ἀπ' τὶς χαραμάδες! "Εξω ὑπάρχει κάποιον φῶς καὶ ἔτσι μπορῶ νὰ διακρίνω τί γίνεται. Τοὺς βλέπω νὰ κρατοῦν στὰ χέρια τοὺς τὶς βασανιστικὲς ἀλυσσίδες καὶ τὶς βελόνες. Ἀνυπομονῶ, νὰ δῶ, τί ἄλλο βασανιστήριον θὰ σοφιστοῦν οἱ ἐγκληματίες.

Σὲ μιὰ στιγμή ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ ΑΡΗ:

— Τώρα θὰ δῆτε ποὺ θὰ σὰς κάνω ὅλους Μάρκους (ἀρκοῦδες). "Ετσι θὰ κάνω καὶ ἄλλους στὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος!

Βλέπω τὸν ἴδιο, νὰ πιάνη ἕναν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ νὰ τὸν γονατίζει. Φαντάζομαι πὼς θὰ τοῦ κάνη κάτι κακὸ στὸ κεφάλι, δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω καλά. Βλέπω μόνο πὼς κρατάει μιὰ βελόνα.

"Επειτα ἀπὸ λίγο, ἀκούεται μιὰ διαπεραστικὴ φωνή. Τὸν τυραννᾷ, σκέφθηκα. Τί τοῦ εἶχαν κάνει; Τοῦ εἶχαν τρυπήσει τὸ διάφραγμα τῆς μύτης, μὲ τὴ βελόνα, καὶ τοῦ πέρασαν ἕναν κρίκο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο πέρασαν ἕνα σπάγγο. "Ενας ἄλλος μαυροσκοῦφης παίρνει τὸ ἄκρον τοῦ σπάγγου καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζη.

— Μπρός, Μάρκο, πάμε περίπατο.

Καὶ ἔτσι παίζοντας, τὸν γύριζαν μέσα στὸ ὑπόγειο. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στοὺς ἄλλους δύο.

"Επάγωσα ἀπὸ τὴ φρίκη: Τὸ μυαλό μου σκοτείνιασε. Παρ' ὀλίγο νὰ φωνάξω βοήθεια ἢ νὰ θρῖσω τοὺς κακούργους, μὰ δὲν θὰ ὠφελοῦσε κανέναν μας αὐτὸ σὲ τίποτε. Καὶ ἔτσι, μαζεύτηκα σὲ μιὰ γωνιὰ στὸ κελί μου καὶ περίμενα τὴ σειρὰ μου. Τώρα ἀκούω βήματα, ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί μου. Πιάνεται ἡ ἀναπνοή μου. Δὲν ἀντέχω, πιά θὰ λιποθυμήσω. Τί ἦτανε αὐτὸ ποὺ μὲ ἔπνιγε; Θυμὸς, ἀγανάκτησις, μῖσος, φυσικὸς ἀνθρώπινος φόβος; Δὲν μπορῶ νὰ τὰ ξεκαθαρίσω.

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ ΑΠ' ΤΗ... ΜΥΤΗ ΕΠΙ ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ!!

'Ακούω νὰ σέρνουν τὸ σύρτη καὶ ν' ἀνοίγουν τὴ πόρτα. Δὲν βλέπω τίποτα, ὅλα πηδοῦν μπροστά μου. Μόνο μιὰ φωνὴ σὰν νᾶρχεται ἀπὸ πολὺ μακριὰ ἀκούω νὰ μοῦ λέη:

Οί τρεῖς αὐτοὶ κρεμασμένοι ἀπ' τῆ μύτης εἶναι: οἱ **ΙΩΑΝΝΗΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ**, ἀπ' τὸ **ΑΙΓΙΟ**, ὁ δικηγόρος **ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ**, ἐπίσης ἀπ' τὸ **ΑΙΓΙΟ** καὶ ὁ **ΑΛΕΚΟΣ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ**, ἀπ' τὴς **ΔΑΦΝΕΣ** τοῦ **ΑΙΓΙΟΥ**. Δύο ὁλόκληρες ἡμέρες τοὺς εἶχαν τὰ κτήνη τοῦ **ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ** κρεμασμένους ἀπ' τῆ μύτης, νυστικὸς καὶ διψασμένους, μόλις πατώντας στὰ νόχια τῶν ποδιῶν τους!! Τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας ὁ **ΑΡΗΣ** πήγαινε κάθε ἔβσο καὶ τοὺς ἐβλεπε καγχάζοντας!!!

—“Ε, Μουτούση, αύριο είναι κι’ ή δική σου ή σειρά. Τί λές γι’ αυτό;

Καί κλείνει ή πόρτα! ‘Αναπνέω με κάποια ανακούφισι. Δόξα τῷ Θεῷ εἶπα νοερῶς, γλύτωσα γιά σήμερα τουλάχιστο.

Τους ἄλλους τούς πήρανε ὕστερα καί τούς ἔβαλαν μέσα στά κελλιά. Στήν ξύλινη σκεπή καρφώνουν μερικῆς πρόκες καί δένουν ἀπό ἓνα σπάγγο, γιά τὸν καθένα.

Τὸ σχοινὶ εἶναι τόσο τεντωμένο, ὥστε νὰ πατοῦν στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν τους. Τὸ κεφάλι ψηλὰ καί τὰ χέρια δεμένα πίσω. Εἶναι τρομερὸ νὰ βλέπη κανεὶς ἄνθρωπο κρεμασμένο ἀπ’ τὴ μύτη!

Οἱ τρεῖς βασανιζόμενοι, κατὰ τὸν ἀνύποτο αὐτὸ τρόπο στὸ καταραμένο ὑπόγειο - τάφο εἶναι:

1) ‘Ο ‘Ιωάννης ‘Ορφανίδης ἐξ Αἰγίου, ἓνας σεμνὸς καί τίμιος οἰκογενειάρχης, ποῦ κι’ αὐτὸς πληρώνει διότι κάποιος ὑπεύθυνος τὸν κατηγορήσε ὡς ἀντιδραστικό.

2) ‘Ο Παπανικολάου, Δικηγόρος ἐξ Αἰγίου, πρώην ἀριστερὸς ποῦ πληρώνει γιά τὴ δεξιὰ του παρέκκλισι!

3) ‘Ο ‘Αλέκος Ζαφειρόπουλος, ἱατρὸς ἐκ τοῦ χωρίου Δάφναις Αἰγίου, ἔ”α γενναῖο, καί τίμιο παληκάρι, ἀγνὸ ‘Ελληνόπουλο, ποῦ θέλησε νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στοὺς ἐγκληματικούς σκοποὺς τοῦ ΕΑΜ. Καί οἱ τρεῖς βογοῦν σπαρακτικά διαρκῶς, λίγο νεράκι, μὰ κανεὶς δὲν τούς νοιάζεται! Τί φρίκη!...

Περνοῦν ἔτσι 24 ὥρες! Δὲν τούς δίνουν οὔτε νερό, οὔτε φαγητό. Νομίζουμε, πὼς θὰ τούς ἀποτελειώσουν. Κάνω μιὰ δοκιμή, νὰ δῶ ἂν μπορῶ νὰ ἀντέξω σ’ αὐτὴ τὴ στάσι, γιατί σύμφωνα με τὴν εἰδοποίησι, θὰ ἔρθῃ καί ή σειρά μου. Μὰ εἶναι ἀδύνατο. Δὲν στέκομαι παρὰ ἓνα τέταρτο καί ἀποκαμωμένος πέφτω πάλι κάτω. ‘Απορῶ, πὼς αὐτοὶ ζοῦνε ἀκόμα δυὸ μέρες τώρα ἔτσι κρεμασμένοι. Μόνον ὁ Θεὸς τούς δίνει τὴ δύναμι ν’ ἀντέξουν στὸ τρομερὸ αὐτὸ βασανιστήριο. Μόνον θεϊκὴ δύναμι εἶναι αὐτὴ ποῦ κρατᾷ ἀκόμα στὴ ζωὴ αὐτοὺς τούς δυστυχεῖς.

Εἶμαι τέσσαρες μῆνες φυλακισμένος σ’ αὐτὸν τὸν ὑγρὸ τάφο καί, πρᾶγμα παράξενο, δὲν μοῦ ἔχει πονέσει οὔτε τὸ κεφάλι! Οἱ πληγὲς ποῦ μοῦ ἀνοίγουν τὰ κτήνη, κλείνουν μέσα σὲ λίγο διάστημα. Βάζω ἐπίτηδες ἀπάνω τους ἀκαθαρσίες γιά νὰ μολυνθῶ, ἀλλὰ τίποτα!

‘Υστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ξεκρεμοῦν ἀπ’ τὰ τσιγγέλια τούς

δυστυχείς συντρόφους μου. Τέλεια πτώματα. Μόλις κρατούνται στη ζωή. Θά ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά μου, σκέπτομαι. Περνοῦμε νύχτες ἀγωνίας, περιμένοντας τὸ ἀπαίσιο, τὸ φρικτὸ αὐτὸ βασανιστήριο. Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θ' ἀντέξω. Μὰ ὁ Θεὸς δίνει δύναμι στὰ βασανισμένα κορμιά μας καὶ πίνουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ φαρμακερὸ ποτῆρι. Δὲν εἴμαστε πιὰ ἄνθρωποι, εἴμαστε φαντάσματα, κινούμενα στὸ σκοτάδι.

Πολὺ σωστά, λέγει μιὰ μέρα ὁ ΤΖΑΒΕΛΑΣ :

«Θὰ τσ' κάνου θηριουτροφείου, θὰ τσ' βάλου στὰ κλουδιά, καὶ θὰ τσ' γυρίζου στὰ χωριά γιὰ νὰ τὰ κουνουμίσου!»

Δὲν εἶχε καὶ ἄδικο. Οὔτε καὶ εἶχαμε μορφὴ ἀνθρώπου. Εἶχαμε μείνει πετσὶ καὶ κόκκαλο.

Αὐτὲς τὶς σκιὲς ἔβλεπε ὁ Βελουχιώτης καὶ εὐχαριστιώταν. «'Απ' ἐδῶ θὰ ξεπηδήσῃ τὸ Κράτος μας», ἔλεγε. Δηλαδή μέσα ἀπὸ τὰ μαρτύρια πρὸς τοὺς συνανθρώπους του! Ὅταν εἶχε κέφι κι' ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ μᾶς κατέβαζε δυὸ - δυό, στὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων. Κάποια μέρα, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης τὸ σαδισμό του, εἶχε κατεβάσει ἐμένα καὶ τὸ Γιατρὸ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟ, ποὺ εἶχε τὸ ψευδώνυμο ΑΣΤΡΙΤΗΣ.

Ἄφου μᾶς ἐβασάνισαν ἐπὶ ὥρες οἱ μαυροσκούφηδες του, τότε ὁ Βελουχιώτης, θέλοντας νὰ ψυχαγωγηθῇ, λέγει στὸν ΑΣΤΡΙΤΗ, ποὺ ἦταν καὶ παλιὸς συμμαθητὴς του:

—Ἐλα, ΑΣΤΡΙΤΗ: Θέλω καὶ λίγη διασκέδαση, θέλω νὰ μοῦ χορέψῃς ἓνα ρεμπέτικο!...

Φαντασθῆτε τώρα ἓνα ἀνθρώπινο ράκος, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, νὰ τὸ ὑποχρεῶνῃ νὰ χορέψῃ.

—Ἐλα, βρε Θανάση, τοῦ ἔλεγε ὁ καϋμένος ὁ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, δὲν ντρέπεσαι, δὲν σκέπτεσαι ὅτι εἴμαστε κάποτε φίλοι καὶ καθόμασταν στὸ ἴδιο θρανί; Δὲν ἔχεις μέσα σου στάλα ἀνθρωπισμό; Γιατί μὲ βασανίζεις ἔτσι; Μπορῶ ἐγώ, ἔτσι ποὺ μὲ κατάντησες, νὰ σοῦ χορέψω ζεῖμπέκικο;

Ο ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ ΣΠΑΖΕΙ ΕΝΑ ΕΝΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ἐξαγριώθηκε τὸ κτῆνος, ὁ μέλλον ἀρχηγὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους! Σηκώνεται, παίρνει ἓνα σφυρὶ καὶ τοῦ λέει:

— Τώρα θὰ δῇς ΑΣΤΡΙΤΗ, πὼς φέρνεται ὁ ΑΡΗΣ, ἔστω

καὶ στοὺς φίλους του, ὅταν τοῦ γίνονται ἐμπόδιο στὸ ἔργο του.

Πλησιάζει τὸν ΑΣΤΡΙΤΗ καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ σπάξῃ τὰ δόντια ἕνα - ἕνα! !

— Χορεύεις τώρα ἢ ὄχι, τοῦ φωνάζει ἄγρια. Σὲ λίγο θὰ σοῦ δγάλω καὶ τὴ γλῶσσα μὲ τὴ τανάλια, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μιλάς!

Ἔτσι, ὁ ἄμοιρος ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ἢ ΑΣΤΡΙΤΗΣ σέρνοντας τὸ πληγωμένο του κορμὶ καὶ γεμάτος αἵματα στὸ πρόσωπο, ἄρχισε... νὰ χορεύῃ ζεῖμπέκικο!

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ μέλλον Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος! Αὐτὸς θὰ διοικοῦσε τοὺς Ἕλληνας! Αὐτὴ ἦταν ἡ νέα τάξις πραγμάτων γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἔλεγαν! Αὐτὰ ἦταν καὶ δυστυχῶς ἀκόμα εἶναι τὰ συστήματα Διοικήσεως τῶν κομμουνιστῶν! !

Ἦταν μεσάνυχτα. Σχεδὸν ὅλους μᾶς εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

Τὰ κουρασμένα μας κορμιὰ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια εἶχαν ἀνάγκη νὰ ἀναπαυθοῦν ἔπειτα ἀπὸ τὶς ὀλονύκτιες ἀνακρίσεις καὶ τὰ μαρτύρια τῶν περασμένων ἡμερῶν. Γιὰ ψυχολογικοὺς λόγους καὶ γιὰ νὰ μᾶς σπάσουν τὸ ἡθικὸ, μᾶς ἔπαιρναν γι' ἀνάκρισι μόνο νυκτερινὲς ὥρες καὶ ποτὲ τὴν ἡμέρα. Ἐξαφνα ἀκούω τὴν κλειδαριὰ τοῦ κελλιοῦ μου, νὰ τρίξῃ. Ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ ἕνας ἰσχυρότατος φακὸς πέφτει ἐπάνω στὸ πρόσωπό μου. Παναγία μου: ψιθυρίζω· πάλι γιὰ ἀνάκρισι. Ἀπὸ τὸ θάμπωμα τοῦ φακοῦ ἔβαλα τὸ χέρι μου στὰ μάτια ὁπότε βλέπω νὰ ρίχνουν τὸ φακὸ στὸν διπλανό μου ποὺ ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς Βασίλειος Λάγιος. Κοιμόταν βαρειά. Ποιὸς ξέρεי τί ὄνειρο νὰ ἔβλεπε. Μὲ μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ ὁ Τζαβέλας τὸν ξυπνάει. «Σήκου ρε Γκεσταπίτ σὶ θέλ' οὐ Ἀρχηγός!...»

Ὁ ἄμοιρος ὁ Λάγιος τρίβει τὰ μάτια του σὰν τὸ μωρὸ παιδὶ ποὺ τὸ ἀγουροξυπνᾶνε ὅταν δεύτερη κλωτσιὰ τοῦ ἀρχιβασανιστῇ Τζαβέλα τὸν φέρνει στὴν πραγματικότητα. Καὶ ξεκινᾷ μὲ τὶς ἀλυσίδες στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια διὰ τὸ δωμάτιο τοῦ μαρτυρίου!

Ἐκεῖ ὁ δυστυχισμένος ὁ Λάγιος ἐβασανίζετο ἐπὶ ἐξάωρον.

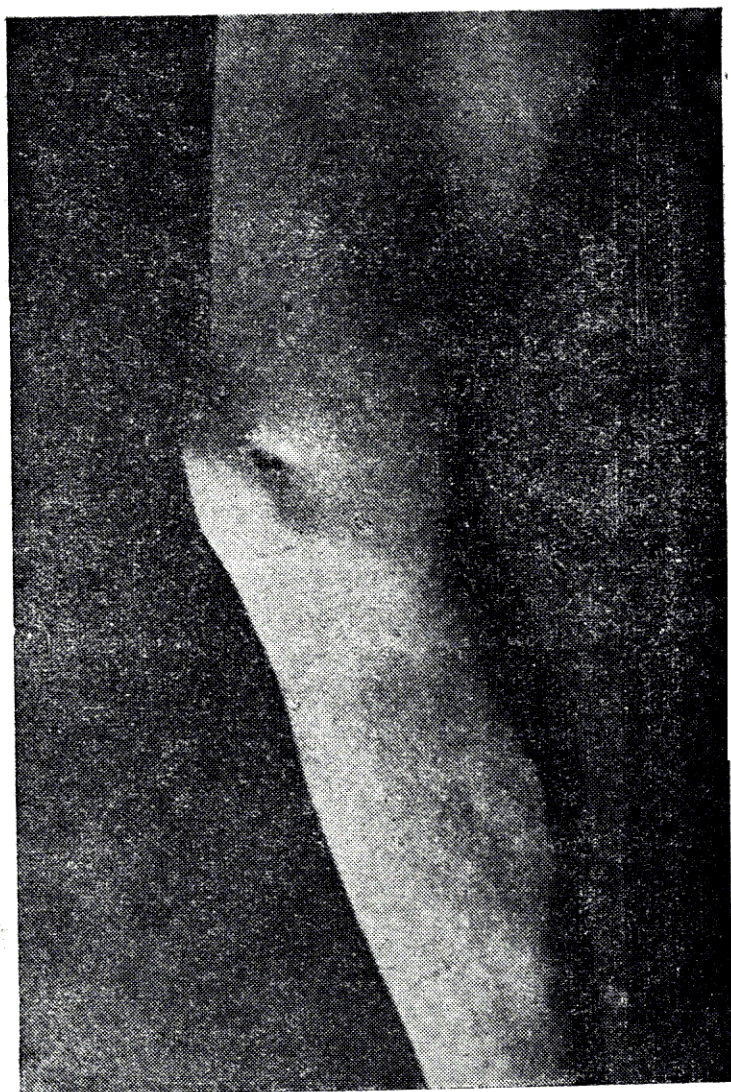
Ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα καὶ τὰ βογγητὰ καταλαβαίναμε τί τραβοῦσε ὁ ἄμοιρος. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ξεφωνητά του, ξεχωρίζουμε τὶς φωνές του ποὺ ἔλεγε: «Δὲν ὑπογράφω σκυλλιά» Στὰ λόγια τοῦ Λάγιου ἀπαντοῦσε θυμωμένα ὁ ΑΡΗΣ: ΛΑΓΕ, νὰ ὑπογράψῃς γιατί θὰ σὲ κάνω κομμάτια!

Ἐν τέλει, κατὰ τὶς 6 τὸ πρωῒ τὸν ἔφεραν στὸ κελλί μας δύο

μαυροσκούφηδες καὶ τὸν πέταξαν σὰν πτώμα. Φυσικὰ καθόλου δὲν διέφερε ἀπὸ πτώμα. Αἵματα ἔτρεχαν ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ τὸ στόμα, ἀπὸ τὸ στήθος, ἀπὸ τὶς πλάτες, ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ ἀπὸ τὰ χέρια! Στὸ στήθος ἔφερε τρεῖς μεγάλες πληγές πού τοῦ εἶχε ἀνοίξει ὁ Βελουχιώτης μὲ ἓνα ξυράφι. "Ὅταν ἔφυγαν οἱ αἰμοστογεῖς ἐγκληματίαι ἐπεχείρησα νὰ τοῦ μιλήσω. «Βασίλη, Βασίλη». Δυστυχῶς δὲν ἔπερνα καμμία ἀπάντησι. "Ἀκουα μόνο τὴν ἀραιὰ καὶ διακεκομμένη ἀνάσα του. Ἀπάντηση δὲν ἔπερνα, ἐπὶ δύο ὥρες πού τοῦ μιλοῦσα συνεχῶς. Τέλος κατὰ τὸ μεσημέρι φαίνεται ὅτι συνήλθε τὸ ἄμοιρο παιδί καὶ ἀκούω μιὰ βαθεῖα φωνὴ σὰν νὰ ἤρχετο ἀπὸ τὸν "Αδῃ, νὰ μοῦ φωνάζῃ: Νίκο, Νίκο, δὲν θ' ἀντέξω ἄλλο, θὰ πεθάνω. —Κουράγιο Βασίλη μου, ὑπομονή, ποιός ξέρει ὁ Θεὸς εἶναι μέγας, ἃς ἐλπίζουμε εἰς τὸ Θεό. Γιὰ πές μου, γιατί σὲ βασάνιζαν ἔτσι χθές, τί ἤθελαν νὰ ὑπογράψης; —"Ἦθελαν τὰ τέρατα νὰ ὑπογράψω μιὰ ὁμολογία μέσα στὴν ὁποία ἀνέφεραν διάφορα ὀνόματα νοικοκυραίων ἀπὸ τὸ χωριό μας, ὅτι δῆθεν εἶχαν ἐπαφὴ μὲ τοὺς Γερμανοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἐνοχοποιήσουν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ τοὺς ὁμολογήσω γιὰ τὰ ὄπλα πού εἶχαμε κρύψει στὰ ΜΑΖΕ·Ι·ΚΑ!! —Καὶ τί ἔκανες τελικὰ, τὸν ρώγησα, ὑπέγραψες; Δυστυχῶς, μοῦ ἀπαντᾷ, ὑπέγραψα. Ὑπέγραψα τὴ καταδίκη μου, γιατί ἀντὶ νὰ ὑπογράψω ὡς Βασίλειος ΛΑΓΙΟΣ, ὑπέγραψα ὡς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΑΡΜΕΝΟΣ! καὶ καταλαβαίνεις τί ἔχω νὰ πάθω, ἂν τὸ ἀντιληφθῇ αὐτὸ ὁ "Αρης. Πέρασαν τρεῖς μέρες χωρὶς νὰ ἐνοχλήσουν τὸ δύστυχο Βασίλη.

Νά, ὅμως, πού τὴ τετάρτη ἡμέρα, πρωτὶ-πρωτὶ ἀκοῦμε δῆματα στὸ πλακόστρωτο τοῦ ὑπογείου. Βλέπω ἀπὸ τὴ χαραμάδα τοῦ κελλιοῦ μου μπροστὰ νὰ εἶναι ὁ "Αρης καὶ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν 3—4 μαυροσκούφηδες. «Κάθαρμα, οὐρλιαζε ὁ "Αρης, θέλησες νὰ παίξης μαζί μου; καὶ ὑπέγραψες ὡς Βασίλειος ΔΑΡΜΕΝΟΣ; Τώρα θὰ σὲ τακτοποιήσω ἐγώ. Βγάλτετον ἔξω Τζαβέλα καὶ κρίμα σὲ σένα, τόσο καιρὸ ἔχεις κάνει ἀνακριτὴς καὶ αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο, σοῦ τὴν ἔσκασε καὶ σὺ μοῦ ἔλεγες ὅτι ἔβγαλες «ζουμί» ἀπὸ τὸν Λάγιο. (δηλ. ὅτι ἐπέτυχε! τὴν ἀνάκρισι).

Εἴκοσι πέντε κρατοῦμενοι κάτω στὰ κελλιά στὰ μπουντρούμια, ὅπως τὰ ἀπεκάλουν, περιμέναμε μὲ ἀγωνία ποιό θὰ ἦτο τὸ τέλος τοῦ Λάγιου. Ἀνοίγουν τὸ κελλί του καὶ τὸν σέρνουν ἔξω δύο μαυροσκούφηδες τραβώντας τον ἀπὸ τὸ χέρι, ἔτσι δὲ σέρνοντας τὸν ὠδήγησαν στὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων. Σὲ λίγο ἄρ-

Τρύπημα τοῦ γονάτου τοῦ ΒΑΣΙΛΗ ΛΑΓΙΟΥ με πυρωμένη βελόνα

χισε ὁ ἀντιπαθητικὸς ἦχος τοῦ Ἀκορντεόν, τὰ δὲ βογγητὰ τοῦ Λάγιου ἔφθαναν μέχρι σὲ μάς. Ὁ Ἄρης, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς νέας τάξεως πραγμάτων, ὅπως ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸ του, προσωπικῶς αὐτὸς ἐβασάνιζε τὸν ἀτυχὴ Λάγιο, κατὰ τὸ φοβερώτερο τρόπο. Προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ τὸ μαχαίρι τοῦ ἀνάμεσα στὸ γόνυ καὶ τὴν ἐπιγονατίδα. Ἐπειτα ἀπὸ ὥρες τὸν ἔσυραν πάλι καὶ τὸν πέταξαν στὸ κελί του. «Ἄϊντε ὁρὲ θεομπαίχτη θὰ σὴ κάνω γὰρ παστὴ σαρδέλλα γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλοτε νὰ μὴν ὑπογράφῃς δ α ρ - μ έ ν ο ς καὶ νὰ μὲ ἐξευτελίσῃς στὸν Ἀρχηγό», ἐφώναζε ὁ Τζαβέλλας, «καὶ ὅποιος θέλει ἀπὸ σᾶς οὐρὲ ζωντόβολα ἄς παίξῃ μαζύ μου. Ἐμπρὸς Γιαννακόπουλε, λέει στὸν καπετὰν ΡΩΤΤΑ Κωνστ. Γιαννακόπουλο ἐκ τοῦ χωρίου Παρασκευῆς Αἰγίου, (πρῶην ἀριστερός, ὅστις κατηγορεῖται ἤδη γιὰ δεξιὰ παρέκκλισι·, ἔλα κάτου, σὲ θέλει ὁ Ἄρης». —Συναγωνιστὴ Τζαβέλλα, λέει ὁ Ρώτας, τί θὰ μὲ κάνετε κάτω, γράψτε ὅ,τι θέλετε καὶ φέρτετο νὰ τὸ ὑπογράψω· ἐγὼ ἔχω μυαλό». Ὁ Τζαβέλλας ἐκατάλαβε τὴ σημασίαν τῶν λέξεων τοῦ Γιαννακόπουλου καὶ χαμογελῶντας τοῦ λέει: «Ἄϊντε, ἄϊντε, ἔλα κάτω καὶ τὰ λέμε».

Σ' αὕτῃ τὴν ἀξιοθρήνητῃ κατάστασι εὕρισκόμεθα, σωστὲς σκιές. Ἕνας συγκρατούμενός μας, Τσατσᾶς ἀπὸ τὰ Τρόπαια τῆς Γορτυνίας, ποῦ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του ἐπλήρωσε βασανιζόμενος ἀπὸ τὴ μανία τοῦ Ἄρη, ἔλεγε συχνὰ τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ τραγούδι:

«Θέλετε ν' ἀκούστε κλάμματα κι' ἀνδρίκια μοιρολόγια
περᾶστε ἀπ' τὰ Τρόπαια τοῦ ΜΕΝΙΟΥ τὰ μπουντρούμια»
καὶ δὲν εἶχε ὀδικο! ὁ σεμνὸς πατριώτης Τσατσᾶς. Τὰ μπουντρούμια τοῦ ΧΕΙΝΙΑΔΗ θὰ τὰ θυμοῦνται γιὰ πολλὰ χρόνια οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἀπὸ τοὺς θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς καὶ ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ τῶν κοιόμενων σαρκῶν τῶν βασανιζομένων. Ἐπρεπε, νὰ εἶχε κανεῖς σιδερένια θέληση καὶ ἀνεξάντλητῃ εὐνοίᾳ θεϊκῇ διὰ νὰ ἀντέξῃ εἰς αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ βασανιστήρια.

ΗΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΝΤΕΞΕ ΣΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Ἐνθυνοῦμαι ἓναν ἄλλο πατριώτη, τὸν ΤΡΥΦΩΝΑ ΣΑΡΑΝΤΗ, ἐκ τοῦ χωρίου Λάλα Πατρῶν, ποῦ ἠτύκτονῃσε διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια τοῦ Τζαβέλλα καὶ ὁ ὁποῖος ἔλεγε: «Τώρα

θά δῆτε θρὲ ζουλάρια ποιόν θά σᾶς φέρω! Θά σᾶς φέρω ἓνα μεγάλο προδότη καὶ ἔτσι θά ξεκουρασθῆτε γιὰ κάμποσες ἡμέρες, διότι θά ἔχω πολὺ δουλειὰ μ' αὐτόν». Καὶ πράγματι ἀπὸ τῆ στιγμῇ ποὺ ἔφεραν αὐτὸν τὸ δύστυχο, οἱ μαυροσκοφίδες, μὲ θάρδιες καὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἄρη, περνοῦσαν τὴν ὥρα τοὺς βασανίζοντας τὸν ἄτυχο Σαράντη. Ἡλικιωμένος ὅπως ἦτο ὁ δύστυχος Μπαρμπα-Τρύφωνας, ὅπως τὸν λέγανε, δὲν ἄνθεξε στὴ δοκιμασία καὶ ἀπεφάσισε νὰ αὐτοκτονήσῃ, γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὰ βάσανά του, καὶ ἰδίως ὅταν ἓνα βράδυ τοῦ εἶπε ὁ Ἄρης ὅτι ἐὰν δὲν ὁμολογήσῃ θά τὸν κάμῃ ΜΑΡΚΟ! (κρέμασμα δηλαδὴ ἀπὸ τῆ μύτης). Τὸ ἴδιο θλιβερὸ βράδυ, ἀκοῦμε κατὰ τὰ μεσάνυχτα, φασαρίες στὸ διάδρομο τοῦ ὑπογείου. Ὁ ἀείμνηστος Σαράντης εἶχε δέσει ἀπὸ ψηλὰ τὸ τραστόσχοινο σὲ ἓνα δοκάρι τοῦ κελλιοῦ του καὶ κρεμάστηκε. Τὸ σχοινὶ ὅμως δὲν ἦτο ἀντοχῆς καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο κόπηκε καὶ ἔτσι ἔπεσε κάτω στὸ χῶμα ὁ δύσμοιρος ἀναίσθητος. Ὁ σκοπὸς μαυροσκοφῆς ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ ἄνοιξε ἀμέσως τὸ κελλί του, ἀλλ' ὁ Σαράντης ξεψυχοῦσε μὲ τὴ θηλιά κρεμασμένη στὸ λαιμό του. Εἰς τίς φωνὰς τοῦ μαυροσκοφῆ σταῖ ὅπλα, ἔτρεξαν πολλοὶ μαυροσκοφῆδες, ὡς καὶ ὁ Ἄρης. «Τὸ Ζαφειρόπουλο, βρυχάτε ὁ Ἄρης, τὸ Γιατρὸ γρήγορα νὰ φέρετε· δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ τὸ σκυλί· θά τοῦ πάρω πρῶτα τὸ μυστικό! Ἐκλήθη πράγματι ἀμέσως ὁ Γιατρός, (ἀδελφὸς τοῦ Γιατροῦ Ζαφειρόπουλου ἢ Ἀστρίτη, συγκρατούμενος), ἀλλὰ ὁ ἄτυχῆς Σαράντης ἐν τῷ μεταξύ ὑπέκυψε τελικῶς. Ὁ Ἄρης, τὸ ἄγριο αὐτὸ θηρίο, ἀντὶ νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὸ λείψανο ἐνὸς ἐξηντάρη, ἀγρίεψε κυριολεκτικὰ καὶ τὸν ἀρπάζει μὲ μανία ἀπὸ τὸ λαιμό, προσπαθώντας νὰ τὸν πνίξῃ! γιὰ δευτέρη φορά! Ἄτιμε, τοῦ ἔλεγε ποίος ξέρει τί μυστικὰ ἐγνώριζες καὶ προτίμησες νὰ πεθάνῃς μόνος σου;

Τέλος, τὸν ἔθαψαν σὲ μιὰ αὐλὴ κάτω στὸ χωριὸ καὶ ἀργότερα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ὁ γυιὸς του Γεώργιος, δικηγόρος, μετέφερε τὰ ὀστά εἰς τὰς Πάτρας. Ὁ καιρὸς περνάει καὶ τὰ βασανιστήρια συνεχίζονται, τὸ ἓνα χειρότερο ἀπ' τ' ἄλλο. Ἀρχίσαμε νὰ χάνουμε τὸ ἠθικὸ μας! Εἶναι ἀδύνατο ν' ἀνθῆξουμε μέχρι τέλους. Σὰν νὰ μὴν ἔφθανε ὅμως ἡ ἀγωνία τοῦ μαύρου δωματίου καὶ σταῖ τόσα μαρτύρια προστίθεται καὶ κάτι ἄλλο μὲ ἀγνωστες συνέπειες ἀλλὰ τόσο πολὺ συνταρακτικό!

Μιά Γερμανική φάλαγξ, κατευθύνεται πρὸς τὰ Τρόπαια, δ-
που καὶ τὸ στρατόπεδό μας!

Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦ Βελουχιώτη ἔπρεπε νὰ μᾶς ἐκτελέ-
σουν, γιατί ἐπίστευαν δῆθεν πὼς ἅμα πέφταμε στὰ χέρια τῶν
Γερμανῶν θὰ γλυτώναμε!! Πόσο κωμικοτραγικὸ εἶναι αὐτὸ πάλι!
Νὰ ἐπιθυμοῦμε νὰ πέσουμε στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν, στὰ χέρια
τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος μας, γιὰ νὰ γλυτώσουμε!! Καὶ ὅμως,
δυστυχῶς, ἔτσι ἦτο. Δὲν ἤθελαν καὶ νὰ μᾶς ἐκτελέσουν, τοὺς εἴ-
χαμε δώσει τὴν ἐντύπωση πὼς εἴμεθα κάτοχοι σπουδαίων μυστι-
κῶν καὶ εἶχανε τὴν ἐλπίδα ὅτι μὲ τὸν καιρὸ δὲν θὰ ἀντέχαμε στὰ
βασανιστήρια καὶ θὰ ὁμολογοῦσαμε. Γι' αὐτὸ καὶ διατάσσεται
ἀπὸ τὸν ΑΡΗ νὰ μεταφερθῇ τὸ στρατόπεδο σὲ ἄλλη περιοχὴ.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Εἶχε σχεδὸν βραδυάσει. Βλέπαμε, ὅτι κάτι σπουδαῖο συνέ-
βαινε, μὰ δὲν μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε τί. Ἀπὸ κάτι συζητή-
σεις ποὺ γινόντουσαν καὶ ποὺ ἔπαιρνε τὸ αὐτί μας μαθαίναμε τίς
ζυμώσεις ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνονται στὴ Μέση Ἀνατολή. Καὶ
ἀρχίσαμε κι' ἐμεῖς νὰ ἐλπίζουμε, πὼς μπορεῖ καὶ νὰ ζήσουμε
τελικά.

Ἀκούω βάδισμα γευστὸ-στὸ διάδρομο. Εἶναι ὁ ἀρχιβασανι-
στής μας, ὁ ΤΖΑΒΕΛΑΣ. Ἐκνευρίζομαι ἀφάνταστα.

— Ἐμπρός, ἀνοιξε ὅλα τὰ κελλιά, λέγει, κάποια στιγμή στὸ
σκοπὸ.

Κι' ἀφοῦ ἀνοιξε σὲ ὅλους μας, μᾶς λέγει:

— Γιὰ ἀκούτε, ρε καθάρματα. Οἱ φίλοι σας Γερμανοὶ ἔρχον-
ται. Λοιπὸν πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ. Σᾶς ἔφερα κάτι κουβέρ-
τες νὰ κάνετε παπούτσια. Νὰ κόψετε μερικὰ κομμάτια ὁ καθένας
καὶ νὰ τυλίξετε τὰ πόδια σας καλά, γιατί θὰ ἔχουμε πορεία
μεγάλη...

Μᾶς ἔλυσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ ἄρχισε ἡ δουλειά.
Μέχρι πρὸ ὀλίγου προσπαθοῦσαμε νὰ εὑρουμε τρόπο νὰ πεθάνου-
με. Τώρα ὅμως, ποὺ φάνηκε νὰ ὑπάρχη κάποια ἐλπίδα νὰ ζήσου-
με, μᾶς φοβίζει ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, παρ' ὅτι εἴμαστε σχεδὸν πε-
θαμένοι.

Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ γλυκειά. Ἔστω καὶ μὲ κομμένα πόδια,
θέλαμε τώρα νὰ ζήσουμε.

‘Αλυσσοδεμένοι και δερνόμενοι αλύπητα ἀπ’ τὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα τοῦ ΕΛΛΑΣ
βαδίζουμε τὴν πορεία τοῦ θανάτου.

Ἄφοῦ, λοιπὸν φορέσαμε τὰ αὐτοσχέδια πάνινα παπούτσια, μᾶς ἔβγαλαν στὸ προαύλιο, γιὰ νὰ προετοιμασθοῦμε. Γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ 5½ μῆνες, βλέπαμε τὸ φυσικὸ σκοτάδι καὶ τὰ ἀστέρια.

Μᾶς ἔβαλαν στὴ γραμμὴ καὶ μᾶς χώρισαν κατὰ ἐξάδες. Οἱ ἄνδρες καὶ δειλοὶ ἐγκληματίες, οἱ ἀπόφοιτοι τῶν φροντιστηρίων τῆς Μόσχας, μᾶς ἔδωσαν ἀνὰ δύο μὲ ἀλυσσίδες ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἐπὶ πλέον, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἔδωσαν κάθε ἐξάδα καὶ μὲ μιὰ κεντρικὴ ἀλυσσίδα.

Εἴμαστε ὅλοι - ὅλοι, πέντε ἐξάδες. Τὸ θέαμα ἦταν ἀνατριχιαστικόν. Τριάντα ἄνθρωποι, σχεδὸν γυμνοὶ μὲ μαλλιά καὶ γένια ποὺ εἶχαν νὰ νοιώσουν ψαλλίδι καὶ ξυράφι πρὶν ἔξη μῆνες, μὲ πληγισμένα κορμιά καὶ ἀντὶ γιὰ παπούτσια ἓνα ὄγκο ἀπὸ κουρέλια στὸ κάθε πόδι!

Ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Γολγοθὰ μας. Ὁ δρόμος ἦταν τόσο στενός, ὥστε δὲν μπορούσαμε νὰ βαδίζουμε δυὸ - δυὸ μαζύ. Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πέφτουμε κάτω, ὅταν περνούσαμε ἀπὸ στενὸ μονοπάτι.

Οἱ βασανιστές μας, ποὺ ἦταν τρεῖς σὲ κάθε ἐξάδα, κτυποῦσαν μὲ τὰ σιδερένια μαστίγια τους, ὅλες τὶς ἐξάδες, ἂν τύχαινε νὰ ἔπεφτε κανεὶς μας.

Ὕστερα ἀπὸ πορεία 500 περίπου μέτρων, τὰ αὐτοσχέδια παπούτσια μας εἶχαν διαλυθεῖ. Βαδίζαμε τώρα μὲ γυμνὰ πόδια, πάνω στὶς κοφτερὲς βουνίσσιες πέτρες καὶ τ' ἀγκάθια. Τὰ πόδια μας εἶχαν ἀρχίσει νὰ ματώνουν!

Τοὺς παρακαλούσαμε νὰ σταματήσουμε γιὰ λίγο, γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦμε: Ἡ ἀπάντησις ὅμως ἦταν βουρδουλίες, ποὺ συνοδεύονταν μὲ ἄγριες φωνὲς καὶ βρωμερὲς βρισιές!

Εἴχαμε τελειῶς ἐξαντληθεῖ. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ ἐπὶ κεφαλῆς ἐξάδα, ἀποκαμωμένη, ἔπεσε κάτω. Ἐγὼ ἤμουν πρῶτος στὴ δευτέρῃ ἐξάδα καί, καθὼς ἦταν σκοτάδι, σκόνταψα στοὺς πρῶτους καὶ ἔπεσα ἐπάνω τους. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὶς ἄλλες ἐξάδες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πέσῃ ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλο.

Οἱ μαυροσκούφηδες ἀγρίεψαν. Ἀρχισαν νὰ κτυποῦν καὶ νὰ πατοῦν πάνω στὰ κορμιά μας. Τὰ βογγητὰ καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ μας ἤχουσαν στὴ χαράδρα... Πολλοὶ ἐφώναζαν καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Θεό:

— Θεέ μας, λυπήσου μας, πάρε τὴν ψυχὴ μας, νὰ τελειώ-
νουμε!

“Ὅσο ὅμως οἱ ἀντίχριστοι αὐτοὶ ἄκουγαν Θεό, τόσο ἐρεθί-
ζόντουσαν καὶ μᾶς βασάνιζαν περισσότερο λέγοντας:

—“Ἐ, λοιπόν, ὁ Θεός σας δὲν σᾶς λυπάται, γιατί ἐμεῖς εἴ-
μαστε δυνατώτεροί του!! Ἐὰν δὲν σηκωθῆτε ἀμέσως θὰ σᾶς σφά-
ξουμε ὅλους ἐδῶ, δὲν ἔχουμε καμμιὰ ὄρεξι νὰ σᾶς παραδώσουμε
στοὺς φίλους σας τοὺς Γερμανούς...

Ὁ Θεὸς ὅμως μᾶς λυπήθηκε. Μόνον ἐκεῖνος θὰ μπορούσε τὶς
στιγμὲς αὐτὲς νὰ μᾶς δώσῃ δυνάμεις γιὰ νὰ ξεκινήσουμε.

Τώρα φώτιζε καλὰ. Γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσο και-
ρό, ἔβλεπε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο! Θεέ μου, τί φυσιογνωμίες ἦταν ἐκεῖ-
νες; εἴμαστε ὅλοι σχεδὸν χαλκοπράσινοι. Τὰ ἀχτένιστα μαλλιά
μας, ἡ γύμνια μας καὶ τὰ ματωμένα κορμιά μας ἔδιναν τὴν ἐντύ-
πωσι πὼς εἴμασταν ἀπομεινάρια ἀνθρώπων, καταξечισμένων ἀπ’
τὰ θηρία τῆς ζούγκλας!

Προχωρούσαμε, γέρνοντας πρὸς τὸ ἔδαφος, στηριζόμενοι μὲ
τὸ ἓνα ἐλεύθερο χέρι στὸ χῶμα. Τὰ μαλλιά μας σχεδὸν ἀκουμπού-
σαν κάτω.

Ἀνηφορίζαμε τώρα καὶ προσευχόμεσθε στὸν Θεὸ νὰ μᾶς
δώσῃ κουράγιο, ἕως ὅτου φθάσουμε ἐκεῖ ψηλὰ στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ
χωρίου ΒΟΥΤΣΙ ΓΟΡΤΥΝΙΑΣ. Ἐπὶ τέλους, μετὰ ἀπὸ δίωρο
ἀνηφορικὸ δρόμο, φτάσαμε στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ χωριοῦ. Μᾶς ἔβα-
λαν μέσα καὶ μᾶς ἔκλεισαν τὴν πόρτα. Εἴμαστε ἀκόμα δεμένοι
μὲ τὶς ἀλυσσίδες.

Ἀποκαμωμένοι τελείως, ἀνθρώπινα ράκη, συρτήκαμε μέχοι
τὸ τέμπλο, καὶ μὲ κατάνυξι ἀρχίσαμε νὰ προσευχόμεσθε στὴν
Ίλιαν, νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπ’ τὰ δάσανά μας. Σκοτωμένοι ὅμως
ἔπως εἴμαστε ἀπ’ τὴν κούρασι, μᾶς πῆρε ὁ ὕπνος πέφτοντας ὁ
ἓνας σχεδὸν πάνω στὸν ἄλλο.

Πέρασαν περὶ τὶς δυὸ ὥρες, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσουν οἱ
σταυρωτές μας. Ὅπως ὅμως εἴμαστε θυτισμένοι στὸν ὕπνο, ἀ-
νοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνουν οἱ μαυροσκούφηδες, φωνάζοντας καὶ
γελώντας.:

— Ἐμπρός, προσευχηθῆτε στὸ Θεό σας νὰ σταματήσουν οἱ
Γερμανοὶ νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος μας, γιατί, ἄλλοιῶς, δέστε
τί σᾶς περιμένει...

Καὶ οἱ ἐγκληματίες, μὲ τὸν ἀπερίγραπτο σαδισμό, μᾶς ἔδει-

χνάν τὰ δίκوپα μαχαίρια τους, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἔσφαζαν! Ὁ κάθε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε καὶ τὶς προτιμήσεις του. Καὶ τοὺς ἀκούγαμε νὰ λέγουν:

— Ρέ, Γιάννη, ἐγὼ θὰ περιποιηθῶ τὶς γυναῖκες, ἔχω ἄδυνα-
μία βλέπεις.

Εἶχανε στείλει ἓναν παρατηρητὴ στὸ ὕψωμα, γιὰ νὰ παρα-
κολουθήσῃ τὶς κινήσεις τῶν Γερμανῶν.

Πέρασε περίπου μιὰ ὥρα, περιμένοντας μὲ ἀγωνία. Εἴμαστε
μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Νά, σὲ μιὰ στιγμή, μπαίνει μέσα ὁ
σκοπὸς καὶ κάτι ψιθυρίζει στοὺς μαυροσκούφηδες. Βγήκαν ὅλοι
ἔξω τροχάδην καὶ μᾶς ἔκλεισαν πίσω τὴ πόρτα. Ἀπ' τὶς κινήσεις
τούς καταλάβαμε πὼς κάτι σοβαρὸ συνέβαινε.

Δὲν πέρασαν δέκα λεπτὰ κι' ἀκούμε ποδοβολητὸ ἀλόγου,
ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε, ὥσπου τελικὰ ὁ καθαλλάρης σταμάτησε
στὸ πλακόστρωτο τῆς Ἐκκλησιᾶς. Εἶχε κοπεῖ ἡ ἀναπνοή μας ἀπ'
τὴν ἀγωνία. Εἴχαμε τεντώσει τὰ αὐτιά μας καὶ προσπαθοῦσαμε
νὰ ἀκούσουμε τί λέγανε. Καταλάβαμε πὼς ἦταν ὁ παρατηρητής.
Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορέσαμε ν' ἀκούσουμε τίποτα.

Νεκρικὴ σιγὴ βασίλευε μέσα στὴν ἐκκλησιά. Ὅπου σὲ μιὰ
στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνοντας ἓνας μαυροσκούφης μᾶς
λέγει :

— Καθάρματα γλυτώσατε γιὰ λίγο. Οἱ φίλοι σας ἔφυγαν.

Νά, λοιπὸν τὸ θαῦμα! Γιατὶ μόνον θαῦμα μποροῦσε νὰ ἦταν
ἐκεῖνο. Οἱ Γερμανοὶ σταμάτησαν δυὸ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ χω-
ριὸ καί, ἀφοῦ ἔμειναν ἐκεῖ περὶ τὶς δύο ὥρες, τελικὰ ἔφυγαν, ἀλ-
λάζοντας κατεύθυνσι πορείας!

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ ΓΛΥΤΩΣΕ !

Ἡ Παναγία μᾶς εἶχε γλυτώσει! Στὰ ξερὰ καὶ πικραιμένα
χεῖλη μας, ἓνα χαμόγελο ἀλοφροσύνης χαρούμενο καὶ δάκρυα εὐ-
γνωμοσύνης πρὸς τὴ Μεγαλόχαρη κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια μας.

Ὁ Γιατροὺς ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ Δημήτριος, ἀδελφὸς τοῦ
ΑΣΤΡΙΤΗ, σηκώνεται καὶ μᾶς λέει:

«Παιδιά, βλέπετε ἐκεῖ πάνω στὸν Παντοκράτορα; Ὑπάρχουν
δύο γράμματα: Τὸ Α καὶ τὸ Ω. Ἔ, λοιπὸν, τώρα θρискόμαστε
στὸ Ω. Ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε! Θὰ ζήσουμε, κουράγιο!...

Καὶ πραγματικὰ γλυτώσαμε κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ δέβαιο

θάνατο. Παρατείνουμε τουλάχιστο τη ζωή μας, έστω και για λίγο.

Μείναμε εκεί στην εκκλησιά δυο μέρες. Τα βράδια έρχόντουσαν κάτι γρηούλες του χωριού και άναβαν τὰ καντήλια. Τί ωραίες στιγμές! Δεν νοιώθαμε καθόλου πόνο. Ή θέα της Παναγίας μὰς ἀνακούφιζε.

Τὴ δεύτερη μέρα, πού σηκωθήκαμε πρωί-πρωί ἡ συγκρατομένη μας ΖΩΗ ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΟΥ σηκώνεται εὐδιάθετη καὶ προχωρεῖ μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἀρχίζει μιὰ προσευχή, μὲ κατάνυξι. Τὸ πράγμα αὐτὸ ἦτο συνηθισμένο, καὶ δὲν δώσαμε σημασία. Ἡ προσευχή της ὅμως κράτησε μισὴ περίπου ὥρα. Καὶ ὅταν τελείωσε, μὰς λέγει:

— Παιδιά, ἐλάτε καὶ σεῖς ἐδῶ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ μὰς σώση ὅλους, καὶ μὰς ἔδειχνε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Χθὲς τὸ βράδυ τὴν εἶδα στὸν ὕπνο μου ὀλοζώντανη, φοροῦσε στολὴ νοσοκόμου καὶ περνοῦσε ἀπὸ κάθε ἕναν ἀπὸ μὰς!

Πλησιάσαμε ὅλοι στὴν εἰκόνα καὶ γονατιστοὶ προσευχηθήκαμε γιὰ τὴ σωτηρία μας. Καί, ἀληθινά, μόνο ἡ Παναγία θὰ μπορούσε νὰ μὰς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῶν κακούργων ἐκείνων.

Ἀφοῦ πέρασε καὶ αὐτὴ ἡ μέρα, τὴν ἐπομένη ἀποφασίζουν νὰ μὰς μεταφέρουν πάλι στὰ Τρόπαια, ὅπου ἦταν καὶ ἡ ἔδρα τοῦ Στρατοπέδου.

Ξεκινήσαμε πάλι κατὰ ἐξάδες. Βαδίζαμε ἀπὸ τὸν δημόσιο δρόμο. Τώρα ἦταν πιὸ ξεκούραστα. Ὅμως τὴ φορὰ αὐτὴ, μὰς ἔκαναν ἕνα ἄλλο μαρτύριο. Οἱ μαυροσκούφηδες, ὅπως πῆγαιναν καθάλλα στὰ ἄλογά τους, ἤθελαν νὰ «παίζουν» μαζί μας. Πλησίαζε λοιπὸν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἔπιανε ἀπὸ τὰ μαλλιά ἕναν ἀπ' τὴν ἐξάδα. Καὶ ὅπως εἴμαστε ἔτσι ἀδύνατοι κι' ἐξηντλημένοι φαντασθῆτε πόσο εὐκολο ἦταν νὰ μὰς σηκώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ μαλλιά! Ἕνας ἄλλος πλησίαζε μὲ τὸ μαστίγιό καὶ τὸ κατὰφερνε στὸ λαιμὸ τοῦ κρεμασμένου! Αὐτὸ τό... παιγνίδι γινόταν συνέχεια κι' ἦταν... μεγάλη διασκέδασι γιὰ τοὺς μαυροσκούφηδες!

Τέλος, κατὰ τὸ δειλινὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ ἐξαντλητικὴ πορεία, φτάσαμε πάλι στὰ ΤΡΟΠΑΙΑ, στοὺς ὑγροὺς μας τάφους. Πρὸς μεγάλη μας ἐκπληξι, δὲν μὰς ἔβαλαν μέσα στὰ ἴδια κελλιά, ἀλλὰ σὲ τρία δωμάτια ἀνὰ δέκα, ἀφοῦ προηγουμένως ἔκλεισαν τὰ παράθυρα μὲ πέτρες καὶ ἀφήκαν μόνο ἕνα φεγγίτη, ἔτσι πού νὰ φωτίζῃ λίγο.

Αὐτὸ ὅμως γιὰ μὰς ἦτανε εὐτυχία. Εἴμαστε ὅλοι μαζί καὶ

τὰ λέγαμε. Μᾶς λύσανε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ὅταν ἔκλεινε ἡ πόρτα, γελούσαμε, χορεύαμε, κουρελῆδες - τρελλοί!

Εἶχαμε ἀποκτηνωθεῖ ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο. Φτάσαμε στὸ σημείο, ὥστε ὁ συγκρατούμενός μας ὁ ΑΣΤΡΙΤΗΣ νὰ λέγη στὸ ΤΖΑΒΕΛΑ, τὸν ἀρχιβασανιστὴ μας:

— Κυρ - Γιάννη, ἔχω νοσταλγήσει τὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων! Τί θὰ γίνη, θὰ μὲ φωνάξης νὰ κλείσω τὴ σειρά μου;

Θυμᾶμαι τὸν ὑπολοχαγὸ ΛΑΪΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ, μὲ τὸ ψευδώνυμο ΒΑΡΔΑΣ ποὺ ἦταν συγκρατούμενός μας, ὅπως εἶπα παρράνω. Κάποτε, ὕστερα ἀπὸ νέα βασανιστήρια πολλῶν ὥρων, τὸν ἔφεραν στὸ δωμάτιο σχεδὸν ἀναίσθητο καὶ τὸν πέταξαν σὲ μιὰ γωνιὰ σὰν ἓνα κουρέλι. Ἐμεινε ἐκεῖ κάπου τρεῖς ὥρες. Τὸ βασανισμένο καὶ χιλιοπληγωμένο κορμί του τιναζόταν στὴ γωνιά. Προσπαθοῦσαμε νὰ τὸν συνεφέρουμε. Τοῦ εἶχε κοπῇ ἡ λαλιά. Μᾶς κύτταζε καὶ ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ μᾶς πῇ δυὸ λέξεις, δὲν τὰ κατάφερνε. Νομίζαμε, πῶς τοῦ εἶχαν κόψει τὴ γλῶσσα!

Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς σχεδὸν ὥρες συνήλθε. Σηκώθηκε καὶ ἀρχισε νὰ χορεύη. Ἡ ΖΩΗ ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΟΥ, ἀδελφὴ τοῦ Κώστα ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗ, ἓνα ἐξαιρετικὸ κορίτσι, γνήσια Ἑλληνοπούλα ἀπὸ ἀρχοντικὴ Πατρinh οἰκογένεια, μόλις εἶδε τὸν ΛΑΪΟ νὰ χορεύη, τὴν βλέπουμε νὰ γονατίζει καὶ νὰ προσεύχεται πρὸς τὸ Θεὸ, λέγοντας:

«Θεέ μου, δῶσε δύναμη, σ' αὐτὸ τὸ παιδί, τρελλάθηκε ἀπὸ τὸ ξύλο! Λυπήσου μας Παναγία μου»!

Ὁ ΛΑΪΟΣ ὅμως δὲν εἶχε τρελλαθεῖ.

Ὅχι, ΖΩΗ, τῆς λέει, δὲν τρελλάθηκα. Ὁ Θεὸς μοῦ δίνει κουράγιο, γι' αὐτὸ τώρα χορεύω. Δίνω κουράγιο στὸν ἑαυτὸ μου καὶ προετοιμάζομαι γιὰ τὰ χειρότερα!..

Δὲν ἦταν δυνατό ν' ἀνθέξουμε ἄλλο, ἐὰν τὰ γεγονότα δὲν μᾶς προλάβεναν. Τὸ μυαλό μας εἶχε ἀρχίσει νὰ μὴ λειτουργῇ κανονικά. Εἶχαμε φθάσει στὸ σημεῖο νὰ μαλώνουμε μεταξὺ μας, σὰν νὰ μὴν ἔφθανε τὸ ξύλο ποὺ μᾶς ἔδινε ὁ ΤΖΑΒΕΛΑΣ! Καὶ γιὰ τὴν παραμικρὴ αἰτία. Γκρίνια... φαγομάρα... γιὰ τὸ τίποτα.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΜΕ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΑΠΟ ΨΕΙΡΕΣ

Ὁ καθένας μας εἶχε ἓναν ὠρισμένο χῶρο μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἐπέτρεπε στὸν ἄλλο νὰ κάνη βόλτες, μόνον ὡς ἐκεῖ ποὺ

ἄρχιζε ὁ χώρος τοῦ ἄλλου. "Ἄλλοτε φιλονεικούσαμε, γιατί κάποια ψεῖρα περπατοῦσε πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μαλώνουμε τὸ διπλανό μας, γιατί ἐνῶ δῆθεν ἦταν δική του δὲν τὴν σκότωνε ἀλλὰ τὴν... ἔσπρωχνε πρὸς τὸ μέρος μας! Ἀκούστε ἕναν διάλογο ἀνάμεσα στὸν ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗ, ἀπ' τὴν Πάτρα, καὶ στὸν ΟΡΦΑΝΙΔΗ ἀπ' τὸ Αἴγιο:

— Βρέ, δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ κάθεσαι ἐδῶ;

— Δὲ μὲ παρατᾶς καϋμένη; Οὔτε κάθησα, οὔτε ἔχω ἀνάγκη νὰ καθίσω κοντά σου καὶ νὰ βλέπω τὰ μούτρα σου!

— Ρέ, δὲν βλέπω! τίς ψεῖρες σου; Νὰ αὐτὴ εἶναι δική σου!!

Καὶ ἄρχιζε ἡ γκρίνια, γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ ξυλοδαρμό!

Σ' αὐτὰ τὰ χάλια μᾶς εἶχανε φέρει. Ἦταν νὰ γελάῃ κανεῖς καὶ νὰ κλαίῃ βλέποντας καὶ ἀκούγοντάς μας. Οἱ σαδισταὶ βασανιστὰι μας ἐρχόντουσαν καὶ διασκέδαζαν μὲ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὸ χάλι ποῦ μᾶς εἶχανε καταντήσει.

Τὸ μεγαλύτερο ὅμως δρᾶμα μας, ἦτανε ἕνα φρικτὸ θέαμα, ποῦ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ βλέπουμε καθημερινά.

Μεταξύ μας ὑπῆρχε καὶ ἕνας ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΝΙΚΟΛ., ἀπὸ τὴ Φτέρη τοῦ Αἰγίου. Ἔλεγε, ὅτι ἦτο ἀνηψιὸς τοῦ τότε Ὑπουργοῦ κ. Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ. Ἦτο μεγάλο στέλεχος τοῦ ΕΑΜ τῆς περιοχῆς, πλὴν ὅμως ὁ ΑΡΗΣ τὸν ἔκλεισε στὰ μπουντρούμια «γιὰ δεξιὰ παρέκκλισι». Τὸν εἶχε βασανίσει τόσο πολὺ, ποῦ τελικῶς ὁ δύσμοιρος δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σταθῇ ὀρθίος. Τὴ μόνη φράση ποῦ ἀκούγαμε καὶ ἐπανελάμβανε συνεχῶς ἦτο: «Ἔ, ρέ ἀτιμία - δυστυχία στὴ Φυλὴ μας». Ὅταν καμμιά φορά, προσπαθοῦσαμε νὰ τοῦ κάνουμε κουράγιο, μᾶς κύτταζε σὰν ἀπολιθωμένος καὶ ἔλεγε: «Τί ἀπὸ ψεῖρα! τί ἀπὸ σφαῖρα! Πρέπει νὰ τιμωρηθῶ γιατί πίστεψα αὐτὸ ποῦ λέγεται κομμουνισμός».

Ἦτανε ἕνα σωστὸ ἐρείπιο, ξαπλωμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, μὲ τὸ σκελετωμένο καὶ γεμάτο πληγὲς σῶμα του.

Τὸ κεφάλι του παρουσίαζε ἀνατριχιαστικὸ θέαμα. Ἦταν γεμάτο πληγὲς ποῦ τοῦ εἶχαν ἀνοιχθεῖ ἀπ' τὰ ἀνείπωτα βασανιστήρια. Καὶ μέσα σ' αὐτὲς τὶς πληγὲς καὶ ἀνάμεσα στὶς λίγες, ποῦ τοῦμειναν τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του, ἔβλεπες τὶς ψεῖρες κατὰ μάζες νὰ ἀναδεύωνται, σὰν σκουλίκια!

Προτοῦ μᾶς μετακινήσουν γιὰ τὴν περίφημη ἐκείνη πορεία, ἐξ αἰτίας τῶν ἐκκαθαριστικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν Γερμανῶν, βρισκόμαστε, ὅλοι σχεδόν, στὴν ἴδια τὴν κατάστασι τοῦ ΠΑΠΑΝΙ-

ΚΟΛΑΟΥ. Δηλαδή κάτω από τὸν ἄμεσο κίνδυνο τῆς ψείρας. Κατὰ στρώματα ὑπῆρχαν μέσα στὰ κελλιά μας. Ἀλλὰ ὅλοι μας προσπαθούσαμε, μὲ κάθε μέσο καὶ τρόπο νὰ τὶς ἐλαττώσουμε, τινάζοντάς τε ἀπὸ πάνω μας.

Ὁ μόνος ποὺ ἔμενε ἀπαθὴς ἦταν ὁ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, ποὺ οἱ ψεῖρες τοῦ ἔφαγαν σιγὰ - σιγὰ, τὸ κρανίον καὶ ἔφθασαν μέχρι στὸ μυαλό του, ὁπότε καὶ πέθανε, ὁ ἄμοιρος!! Ἦταν φρικτὸ τὸ θέαμα ποὺ βλέπαμε ὅταν τοῦ φέρνανε τὸ φαγητό. Τὸ πιάτο του γέμιζε ἀπὸ ψεῖρες, ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὰ μαλλιά του! Ποιὸς ξέρει — ἔλεγε ὁ συγκρατούμενός μας ἰατρός ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ ΑΣΤΡΙΤΗ, ἑνὸς ἐκλεκτοῦ ἐπιστήμων καὶ ἀνθρώπου — ἴσως τρώγοντας τὶς ψεῖρες, ἀποφεύγουμε τὴν ἀβιταμίνωση καὶ ἔτσι γλυτώνουμε ἀπὸ τὸ νὰ πριστοῦμε! Ἐδῶ θὰ σημειώσω, πῶς τόσο καιρὸ, τὸ φαγητό μας ἦταν φακὲς χωρὶς λάδι!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βελουχιώτης θέλοντας φαίνεται νὰ ἐξασκήσῃ ψυχολογικὴ βία σὲ ὅλους μας πῆρε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς μπράβους τοῦ μαυροσκούφηδες καὶ ἄσφρα μπαίνει στὸ δωμάτιό μας μὲ φούργια καὶ σαδισμό!!! «ΜΟΥΤΟΥΣΗ μου λέει, τὸν βλέπεις τὸν ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ; Ἀπὸ τέτοιο θάνατο θὰ πᾶς καὶ σύ, ἂν δὲν ἀποφασίσῃς νὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου. Πάρτο χαμπάρι, πῶς δὲν μπορεῖς νὰ παίξῃς μαζί μου. Θὰ πεθάνῃς, λίγο - λίγο. Ἔτσι καὶ αὐτὸς νόμιζε πῶς κάνω ἀπολευθερωτικὸ ἀγῶνα καὶ δημοσκοποῦσε ἔξω. Σὰς γελάσανε ὅμως ὅλους. Ζῶ τὴ δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου καὶ θὰ τὴν ἐπιβάλλω. Δὲν κάνω ἀπολευθερωτικὸ ἀγῶνα χωνέψτε το. Ἡ θὰ μοῦ παραδώσετε τὴν Ἑλλάδα ἢ θὰ τὴ σπείρω ἀλάτι καὶ θὰ τὴν ἀφανίσω!! Καὶ ἐξακολούθησε:

— Τὸ 1945 δὲν θὰ ὑπάρχῃ κανένα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἄτιμο κουμπί στὴν Ἑλλάδα, ἐννοώντας τοὺς στρατιωτικούς. Νὰ οἱ μέλλοντες στρατηγοί! Καὶ μοῦ ἔδειχνε τοὺς μαυροσκούφηδες.

Ζαρωμένος ἐγὼ σὲ μιὰ γωνιά, δὲν μιλοῦσα. Εἶχα πιστέψει πῶς θὰ ζήσω, καὶ δὲν τὸν ἐρέθιζα πιά.

Τώρα θὰ δῶ τί θὰ μοῦ πῇ πάλι σοῦ ἔχω φέρει ἓνα φρούτο ἐδῶ ποὺ τὸν εἶχες τσιράκι, αὐτὸς τὰ ὠμολόγησε ὅλα. Γιὰ νὰ μὴν βλέπῃς λοιπὸν τὰ μούτρα σου στὸ καθρέφτη καὶ τὰ λυπᾶσαι, λύσε τὴ γλωσσούλα σου. Δὲν μιλάς ἔ! ἐδρυχήθῃ ὁ Ἄρης. Φέρτον Τζαβέλλα. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὡδηγοῦσε ὁ Τζαβέλλας ἀλυσσοδεμένο ἓνα ἄτομο σὲ ἀθλία καὶ φρικτὴ κατὰστασι. Τὸν γνωρίζεις; μὲ ἐρωτᾷ; Πράγματι δὲν τὸν ἀνεγνώρισα· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀ-

να γνωρίσω αυτό το πλάσμα, όπως το είχε καταντήσει ο βασανιστής. Του είχε παραμορφώσει το πρόσωπο από δέ τα δάκτυλά του έτρεχε αίμα γιατί του είχαν βγάλει σχεδόν όλα τα νύχια.

"Ατιμε δέν αναγνωρίζεις το βοηθό σου; και με κτυπάει με το μαστίγιο στο πρόσωπο. 'Επίεσα τη μνήμη μου, αλλά του κάκου. Πέσ' του όρє ποιός είσαι του λέει ο Τζαβέλλας.

ΣΚΑΡΤΣΙΛΑΣ άπαντά με μισοσβυσμένη φωνή. Με τη λέξι ΣΚΑΡΤΣΙΛΑΣ ανατρίχιασα. Πράγματι ήτο ο Βασίλειος Σκαρτσίλας από το Βερίνο Αιγίου, αδελφός του ήρωϊκού 'Ανδρέα Σκαρτσίλα, που όπως είπα παραπάνω τόσο άνανδρα τον έδολοφώνησαν στα Μελίσσια, τα τσακάλια του ΕΛΑΣ μαζί με τους ήρωϊκούς και γενναίους άξιωματικούς Δροσόπουλο και Νιγιάννη. Οί άπαίσιιοι και άπάνθρωποι έγκληματίαι συνέλαβαν και το δεύτερο αδελφό. Θέλησαν να προσθέσουν έτσι και άλλο θύμα στην οικογένεια ΣΚΑΡΤΣΙΛΑ. Τον έδασάνισαν επί μία βδομάδα για να τους όμολογήσει που έκρυψε τα όπλα που του έδωσα εγώ και ποιές άλλες έντολές είχε πάρει από μένα! 'Ο γενναίος όμως ΣΚΑΡΤΣΙΛΑΣ, άντάξιος του αδελφού του, ύπέστη τα πάντα χωρίς να αναφέρει ούτε μία λέξη.

Είμαστε σχεδόν έξ μηνες τώρα αιχμάλωτοι του "Άρη, τα βασανιστήρια διαδέχονται το ένα το άλλο. Δέν προλαβαίνουν να κλείσουν οί πληγές μας και μάς αρχίζουν πάλι άπ' την αρχή. Για τον καθένα από μάς είχαν όρίσει και διάφορο τύπο βασανιστηρίου.

ΜΕ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΧΙΖΕΙ ΤΟ ΜΗΡΟ ΜΙΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ

Κάποια μέρα παίρνουν τη ΖΩΗ ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΟΥ για να την άνακρίνη! προσωπικά ο ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ. 'Αφ' ου έξάντλησε όλα τα μέσα, για να την άναγκάσει να μιλήσει, στο τέλος ο ίδιος προσωπικώς, με ένα μαχαιράκι που κρατούσε πάντα μαζί του, της σχίζει στη μέση το μηρό με μια μαχαιριά!

'Ακούστηκε ένα όξύ ξεφωνητό, μέσα στη νύχτα. 'Αργότερα μάθαμε, πως όταν ξεφώνιζε ή δύστυχη κοπέλλα, ο ΑΡΗΣ της έλεγε: Μου άρέσει ή φωνή σου σοπράνα, γι' αυτό θα σε κεντώω κάθε μέρα για να σ' άκούω!

"Όταν έπαιρναν άπ' το δωμάτιό μας έναν από μάς, έτρε-

Με ένα έγχειριδιο ο ίδιος ο ΑΡΗΣ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ σχίζει στη μέση τον
ἀριστερό μηρό μιᾶς ἡρωϊκῆς Ἑλληνοπούλας, τῆς ΖΩΗΣ ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΟΥ
ἀπ' τῆ ΠΑΤΡΑ.

μαν οί άλλοι από τὸν φόβο τους κάνοντας τὴν σκέψι ὅτι θὰ ἐρχόταν καὶ ἡ σειρά τους.

Ἐγὼ εἶχα πολλές μέρες νὰ φιλοξενηθῶ στὸ μαῦρο δωμάτιο. Καὶ κάθε πρωτὶ ξυπνοῦσα μὲ ἐφιάλτες ἀγωνία καὶ τρόμο, ἕως ὅτου ἦρθε καὶ ἡ τραγικὴ μου νύκτα, μετὰ ἀπὸ τὴ σύλληψι τοῦ ΒΑΣΙΛΗ ΣΚΑΡΤΣΙΛΑ.

Ἦταν μεσάνυκτα. Ἡ συνηθισμένη τους ὥρα. Ἀνοίγει ἡ πόρτα. Ἄν καὶ ἦταν ἀργὰ κανένας μας δὲν κοιμόταν. Ἀρχίζουμε νὰ τρέμουμε στὴ σκέψι, ποιὸς θὰ εἶναι τὸ θῦμα τῆς βραδυᾶς. Περιμένουμε ὅλοι μὲ ἀγωνία.

Ἐμπρὸς ΜΟΥΤΟΥΣΗ πᾶμε γιὰ καφεδάκι, ἀκούω τὸν μαυροσκούφη νὰ μοῦ λέη: Σὲ περιμένει ὁ ΑΡΗΣ, καὶ ἔχει καὶ τὰ κέφια του. Σήμερα πιστεύω νὰ ἔβαλεις μυαλό. Καλὰ σ' ἀφίσαμε σχεδὸν ἓνα μῆνα στὴν ἡσυχία σου.

ΜΕ ΚΑΥΤΟ ΣΙΔΕΡΟ ΜΟΥ ΣΗΜΑΔΕΥΕΙ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ

Μὲ πᾶνε, δὲν πηγαίνω. Μηχανικὰ κατεβαίνω τὶς σκάλες. Ἀρχίζει τὸ ματύριό μου. Σὰν λυσασμένα σκυλιὰ ἔχουν πέσει ἐπάνω μου! μὲ βασανίζουν ἀλύπητα.

Ἔχουν περάσει τέσσερες ὥρες. Κοντεύει νὰ ξημερώσῃ. Προσπαθοῦν νὰ μοῦ ἀποσπᾶσουν διάφορες ὁμολογίες. Τέλος, ἔρχεται καὶ ὁ Βελουχιώτης καὶ μοῦ λέει:

— Βρὲ ΜΟΥΤΟΥΣΗ, σὺ ἔχεις σπουδάσει σὲ Σχολὴ τῶν Ἀγγλῶν γιὰ ν' ἀντέχῃς. Ἐγὼ δὲμως ἔχω σπουδάσει στὴ Μόσχα καὶ θὰ δῇς, ὅτι στὸ τέλος θὰ νικήσω καὶ θὰ σοῦ λύσω τὴ γλώσσα! Φουσέκι, φωνάζει ἓνα μαυροσκούφη, γιὰ φέρε μου τὸ ἀμόνι! Εἶναι ἔτοιμο;

Ἀμόνι ἦταν ἓνα σίδερο ποὺ τὸ μεταχειρίζονται οἱ τσαγκάρηδες. Αὐτὸ λοιπόν, τὸ σίδερο, ἀφοῦ τὸβαλαν στὴ φωτιά καὶ κακίνησε, τὸ παίρνει ὁ ΑΡΗΣ στὰ χέρια καὶ δείχνοντάς το μοῦ λέει:

— Τὸ βλέπεις, ΜΟΥΤΟΥΣΗ; Αὐτὸ λύνει καὶ γλώσσα μουγκοῦ! Λοιπόν, τί λές; Θὰ μοῦ πῇς ὅλους τοὺς συνενόχους σου;

Ἐγὼ δὲν εἶχα τὴ δύναμη οὔτε νὰ μιλήσω. Ἡ θεὰ τοῦ καφετεροῦ καὶ κόκκινου σίδερου μὲ παρέλυσε.

Ἐμπρὸς ἄτιμε ἐτοιμάσου νὰ σὲ σφραγίσω. Ὁ αἰμοσταγὴς ἀρχηγὸς αὐτὸν ποῦ ἔστειλε τὸ Κόμμα στὴ Πελοπόννησο, μὲ ἀρ-

Ὁ αἰμοσταγὴς ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ, μὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ μοῦ καλ-
λάει τὸ καυτό σίδερο στὴν ἀριστερὴ μεριά τῆς πλάτης μου! Τὸ σημάδι
διατηρεῖται βαθὺ μέχρι σήμερα.

πάζει από τὰ μαλλιά, μὲ γυρίζει πρὸς τὰ κάτω καὶ μοῦ κολλάει τὸ καυτὸ σίδερο στὴν ἀριστερή μου πλάτη!!!

Νὰ δῆς πὼς τὴν λύνω ἐγὼ τὴ γλώσσα σου καὶ ἐὰν τελικῶς δὲν τὴν λύσω θὰ σοῦ τὴν κόψω Π.

Τὸ καταραμένο μαῦρο δωμάτιο ἐγέμισε ἀπὸ κνίσσα τῆς καιομένης σάρκας μου. Δὲν ἄνθεξα ἔπεσα λιπόθυμος. Δυστυχῶς γιὰ μένα διότι ὁ λυσσασμένος Ἀρχηγὸς ἐνόμισε φαίνεται ὅτι τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες καὶ μοῦ κολλάει γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ καυτὸ σίδερο στὴ δεξιά μου μασχάλη, καὶ ὡς φαίνεται ἀφ’ οὗ πρῶτα διεπίστωσε ὅτι ἤμουν ἀπράγματι λιπόθυμος, τότε μὲ ἄφησε καὶ ἀναίσθητο μὲ μετέφεραν στὸ κελλὶ μου.

Δὲν εἶναι μῦθος! Δὲν εἶναι φαντασία — Δὲν εἶναι λόγια κενά: Τὸ μετάλλιο αὐτὸ τοῦ ΑΡΗ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ, καὶ πολλὰ ἄλλα εἶναι στὴ διάθεσι ὁποιοῦ τυχόν Θωμᾶ θελήσει νὰ ἰδῇ καὶ νὰ πιστέψῃ! Ζητήσατέ τα ἂν μὲ συναντήσετε καμμιά φορὰ καὶ θὰ τὰ ἰδῆτε πολὺ καθαρά, ἂν καὶ πέρασαν ὡς τώρα τόσα χρόνια! Τὰ ἔχω ἀνεξάλειπτα στὸ σῶμα μου καὶ ἔτσι θὰ μοῦ θυμίζουσιν σ’ ὅλη μου τὴ ζωὴ, τὶς κτηνωδίες τῶν ὑπανθρώπων, ποὺ θέλησαν νὰ ἐπιβάλουν, μὲ τὸ ἔγκλημα καὶ τὴ θηριωδία, τὴν ἰδεολογία καὶ τὸ καθεστῶς τῆς στέππας στὴν γαλαξία μας χώρα. Δὲν εἶμαι ὅμως μόνο ἐγὼ ποὺ φέρνω ἀκόμη τὶς σφραγίδες τοῦ αἱμοβόρου βασιανιστοῦ μου. Οἱ περισσότεροί ἀπ’ τοὺς συνκρατομένους μου, ὅπως ὁ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ, Κώστας ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΣ καὶ ἡ ἀδελφή του ΖΩΗ. Ὁ Βασ. ΛΑΪΟΣ, ὁ Παναγ. ΣΚΑΡΠΕΑΣ, ὁ Ἀθ. ΔΡΑΚΑΣ ὑπολοχαγός, ὁ Πότης ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗΣ, ὁ ΤΣΑΤΑΣ καὶ τόσοι ἄλλοι φέρουν τιμητικὰ τὴν σφραγίδα ἢ μᾶλλον τὸ «σημάδι» ὅπως κυνικώτατα ἔλεγε ὁ ΑΡΗΣ. Σὲ κάποιον Πατρινὸ μηχανικὸ τὸ ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΡΟΥΖΟ, εἶχε ἐφαρμόσει τὸ σφράγισμα μὲ πηροῦνι! Δηλαδή εἶχε κάψει ἓνα πηροῦνι καὶ μ’ αὐτὸ τοῦ χάραξε τὴν πλάτη, ἔτσι, ὥστε ἂν κανεὶς τὴν ἑβλεπε τοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, πὼς ἦταν κεντητὴ χωριάτικη μπουγάτσα!

Ἀλήθεια ἓνα ἀξιοσημεῖωτο φαινόμενο ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ποτὲ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του στὸ διάστημα τῶν βασιανιστηρίων μας. Εἶχε δύο ἐξαιρετικὰ χαριτωμένα παιδάκια καὶ μᾶς ἔλεγε πὼς ἡ σκέψις του ἦτο διαρκῶς σ’ αὐτὰ:

— Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, ἔλεγε, θέλω νὰ ζήσω γιὰ τὰ παιδιὰ μου...

Κάποτε αίσθανθηκε φοβερό πόνο στο στομάχι και για φάρμακο οί βασανιστές μας διέθεταν τὸ ξύλλο καὶ τὸ χωρὶς λάδι φαγητό. Ὅμως ὁ Μπρούζος δὲν τὰ χάνει. Τὸ θάρρος του εἶναι ἀξιοθαύμαστο. Καὶ καταβάλλει κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ζήσει. Θὰ εἶχε ἀκούσει φαίνεται, πὼς ἡ στάχτη κάνει καλὸ στὸ στομάχι! Καὶ ἓνα πρωτὶ καθὼς ἐπήγαινε συνοδεία γιὰ φυσικὴ του ἀνάγκη, βλέπει σὲ μιὰ γωνία τῆς αὐλῆς στάχτη ἀπὸ καυμένα ξύλα.

Δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία. Ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς σκοποὺς καὶ προχωρεῖ, τρέχοντας, πρὸς τὴ στάχτη κι' ἀρχίζει λαίμαργα νὰ τὴν τρώῃ, πρὶν προλάβουν οἱ σκοποὶ νὰ τὸν σταματήσουν!

Οἱ σκοποί, φυσικὰ ποὺ δὲν γνώριζαν τὶς θεραπευτικὲς ιδιότητες τῆς στάχτης, ἄρχισαν νὰ γελοῦν, γιὰτὶ νόμιζαν πὼς ὁ δυστυχὴς τρελλάθηκε. Καὶ ἀντὶ νὰ τὸν σταματήσουν, τὸν ὑποχρέωσαν νὰ φάῃ κι' ἄλλη. Φαίνεται ὅμως, πὼς ὁ καυμένος ὁ φίλος μου ἔφαγε πολὺ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦταν χειρότερα. Τελικὰ γλύτωσε καὶ αὐτὸς καὶ σήμερα θὰ εἶναι εὐχαριστημένος, γιὰτὶ ζῇ μαζὺ μὲ τὰ ἀγαπημένα του παιδιὰ στὴ Πάτρα.

Εἶχε περάσει ἀρκετὸς καιρὸς στὴν κατάστασι αὐτῇ, περιμένοντας. Τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ μαλακώνουν λίγο.

Στὴ Μέση Ἀνατολή, τὸ Ἐθνικὸ στοιχεῖο εἶχε ἐργασθεῖ μεθοδικώτατα καὶ σιγὰ - σιγὰ πετύχαινε τοὺς σκοποὺς του.

Ἀπὸ συζητήσεις ποὺ ἔκαναν οἱ μαυροσκοῦφης νοιώθουμε πὼς κάτι τὸ σοβαρὸ μαγεῖρευσαν στὴ Μέση Ἀνατολή.

Τὰ βασανιστήριά μας, σιγὰ - σιγὰ, ἄρχισαν νὰ μετριάζονται. Τὸ τελευταῖο ποὺ θυμάμαι ἦταν κάτι τὸ φοβερὸ ἀπάνθρωπο. Εὐτυχῶς ποὺ ἦταν τὸ τελευταῖο, γιὰτὶ μᾶς πρόλαβαν τὰ γεγονότα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Μεταξὺ μας ὑπῆρχε καὶ ἓνας παπᾶς ἀπ' τὰ μέρη τοῦ Αἰγίου. Ὁ παπᾶς αὐτὸς, εἶχε μιὰ μεταδοτικὴ ἀρρώστεια.

Ὁ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ, λοιπὸν αὐτὸς ὁ κτηνάνθρωπος, ἔδωσε διαταγὴ νὰ μᾶς δέσουνε ὅλους διαδοχικὰ μαζὺ μὲ τὸν ἄρρωστο παπᾶ ὥστε ἀπ' τὴ συχνὴ ἐπαφὴ νὰ ἀρρωστήσουμε καὶ μεῖς!

Φαντασθῆτε τὴ κτηνωδία τοῦ τέρατος αὐτοῦ, ποὺ ὄνειρευόταν νὰ γίνῃ καὶ ἀρχηγὸς Κράτους! καὶ μάλιστα τοῦ Ἑλληνικοῦ!

Εὐτυχῶς ὁ Μεγαλοδύναμος μᾶς ἔδωσε τέτοια ἀντοχὴ ὥστε, ὄχι μόνο ἐμεῖς νὰ μὴν ἀρρωστήσουμε, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄρρωστος παπᾶς νὰ ξαναβρῇ τὴν ὑγεία του!

Αυτή ήταν ή ζωή στους ύγρους τάφους μας ἐπὶ σειρὰ μὴ νῶν. Θὰ ἤθελα τόμους ὁλόκληρους γιὰ νὰ περιγράψω ὅλα μας τὰ βασανιστήρια. Εἶχαμε φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ μοιάζουμε μὲ φαντάσματα. Σκιές, σκελετοί, περιφερόμενοι μέσα στους τάφους μας. Ἦταν ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ὅτι εἴμαστε κάποτε ἄνθρωποι!

Ἀλλὰ μέσα στους ύγρους αὐτοὺς τάφους ἀρχίζει νὰ ἀνατέλλῃ τὸ ἄστρο τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ μᾶς φωτίσῃ. Καὶ τὸ ἄστρο αὐτὸ ἀρχισε νὰ ξεπροβάλλῃ μὲ τὴν χαρμώσην εἶδησι, ὅτι στὴ Μέσῃ Ἀνατολῇ ἐγίνε Κυβέρνησις Ἑθνικῆς Ἑνότητος!

Τί μέρα ἦταν ἐκείνη γιὰ μᾶς!

Η ΕΙΔΗΣΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

Ἦταν ἀπόγευμα. Εἴμαστε μέσα στὸ μπουντρούμι μας καὶ συζητούσαμε γύρω ἀπὸ διάφορα πράγματα. Ἡ συζήτησίς μας ὁμως διακόπτεται γιὰ μιὰ στιγμή στὸ ἄκουσμα ποδοβολητοῦ ἀλόγων ἔξω στὴν αὐλὴ τοῦ Στρατοπέδου. Ὁ Βελουχιώτης ἦταν περίπατο μὲ τοὺς μαυροσκούφηδές του, καὶ ἐπέστρεψε ἐξαγριωμένος, γιατί εἶχε μάθει, ἀπὸ ἑκτακτο ἀγγελιαφόρο τὴν εἶδησι τοῦ σχηματισμοῦ στὸ Λίβανο Κυβερνήσεως Ἑθνικῆς Ἑνότητος.

Ἐξαλλος πλησίασε στὰ δωμάτια τῶν κρατουμένων, δρίζοντας θεοὺς καὶ δαίμονες!

«Τοὺς ἄτιμους, μᾶς τὴν ἔσκασαν. Τὸν ἄτιμο τὸ Σιάντο καὶ τὸν Παρτσαλίδη, θὰ τοὺς φτιάξω Μάρκους στὴν Πλατεία τοῦ Συντάγματος, ἀφοῦ κατάρθωσε ὁ Βασιλιάς νὰ τοὺς ρίξῃ μέσα στὸν καυθὰ μὲ τὴν ψευτοκυβέρνησί του. Τώρα ποὺ εἶχα φτάσει στὸ τέλος μὲ γυρίζουν πάλι χρόνια πίσω! "Ε, δὲν θὰ τὸ φᾶνε! Ἐγὼ θ' ἀποφασίσω! Ἐγὼ ἔχω τὴ δύναμι.... Ζῶ τὴ δικτατορία καὶ θὰ τὴν ζῆσῃ καὶ ὅλη ἡ ΕΛΛΑΔΑ.

«Ἄτιμοι, γλυτώσατε ἀπ' αὐτοὺς ἄλλοι ἀποτεινόμενος σὲ μᾶς, δὲν θὰ γλυτώσετε ὁμως ἀπὸ μένα. Δὲν πρόκειται ἐγὼ νὰ πατήσω τὴν πεπονόφλουδα αὐτῇ!

Καὶ ἔφυγε. Ἦτανε ἡ κρισιμώτερη στιγμή γιὰ μᾶς. Μέσα σὲ 24 ὥρες θὰ ἀποφασίζόταν ἡ τύχη μας. Τὸ Διάγγελμα τῆς Κυβερνήσεως ἀνέφερε, σὰν πρῶτο ὁρο, τὸ σταμάτημα τῶν ἐκτελέ-

σεων και την απόλυσι όλων των κρατουμένων από τα Στρατόπεδα. Περιμέναμε με αγωνία τί θα αποφασίσει ο αίμοσταγής Βελουχιώτης. Δεν τον συνέφερε ή 'Εθνική 'Ενότητα. "Ηθελε να εφαρμόσει άμέσως το σύστημά του, τη «δικτατορία του Προλεταριάτου». "Εβλεπε ο ΑΡΗΣ, ότι κάθε πολιτική παραχώρησι που θα έκανε θα ήταν εις βάρος του.

Πέρασε το κρίσιμο σημείο της νευρικότητος και φαίνεται ότι σωθήκαμε. 'Η Παναγία μας γλύτωσε από τα βάσανά μας. Δεν γνωρίζαμε τί μεσολάβησε στο μεταξύ. 'Εκείνο μόνο που βλέπαμε καθαρά είναι ότι, παραδόξως, θα ζούσαμε!

«Τα κεφάλια μας στέκονται γερά στους ώμους μας», λέγει ο ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΣ. «Θα ξαναδούμε ήλιο, φώς, τους φίλους μας, τους γονείς μας, θα περπατούμε ελεύθερα». Πηδούσαμε σαν τρελλοί άπ' τη χαρά μας.

'Ο ΑΡΗΣ, έν τώ μεταξύ, φεύγει άμέσως άπ' τα ΤΡΟΠΑΙΑ. Πηγαίνει πρὸς ΤΡΙΠΟΛΙ με το συνάφι του, κι' αφήνει σαν φρουρά μας κάτι παιδιά του έφεδρικού ΕΛΑΣ της περιοχής. 'Η αλλαγή αυτή της φρουράς μας έτόνωσε τελείως το ήθικό. 'Ανοίξανε τις πόρτες των φυλακών. Τα μέτρα ασφαλείας σχεδόν έκμηδενίστηκαν. Μπορούσαμε να φύγουμε εάν το θέλαμε. Κάποιος συκρατούμενος μας λέγει: «'Εμπρός παιδιά, ήλθε ή ώρα μας να δράσουμε μ' αυτά τα παληόπαιδα που έχουμε για φρουρούς μας. Πρέπει να δραπετεύσουμε».

"Ηταν τη στιγμή εκείνη το μόνο εύκολο, αφού οί αίμοσταγείς μαυροσκούφηδες είχαν πάει με τον ΑΡΗ στη ΤΡΙΠΟΛΙ. Οί τωρινοί σκοποί μας δεν είχαν όλοι όπλα. Πολλές φορές μάλιστα έμειναν οί πόρτες τελείως άφρούρητες.

Εύτυχώς, όμως για μας, δεν αποφασίσαμε τότε να φύγουμε. Γιατί το σύστημα αυτό της φρουράς μας ήτανε παγίδα!. Δικαιώθηκε ο ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΣ, που όταν συζητούσαμε για δραπέτευσι, μας έλεγε:

«Πρὸς Θεού, δεν τους γνωρίζετε ακόμα τους κομμουνιστάς. Δεν βλέπετε ότι είναι παγίδα για να μας σκοτώσουν; Είμαι βέβαιος, ότι ενώ το Στρατόπεδο δεν φρουρείται, έξω στο χωριό θα έχουν στήσει ένεδρα, για να μας σκοτώσουν. Κι' έτσι θα δικαιολογηθούν για το θάνατό μας. "Οχι, δεν θα δραπετεύσουμε. Και αν κανείς από σάς θελήσει να το επιχειρήσει θα τον προδώσω εγώ, γιατί, άλλωστε, θα μας πάρη όλους στο λαιμό του».

Τὸ ἀστεῖο εἶναι, ὅτι ὁ ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΗΣ, ὁ κρατούμενος, ἔπαιρνε μερικές φορές τὸ ὄπλο ἀπ' τοὺς σκοποὺς καὶ τοὺς ἔλεγε «Βρὲ δὲν τὴ πατάμε τὴ πεπονόφλουδα, δὲν πρόκειται νὰ φύγη κανεῖς, ἐγὼ θὰ τοὺς φρουρῶ».

Στὸ μεταξὺ, τὰ γεγονότα διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Ὁ ΕΛΛΑΣ γίνεται κύριος ὁλοκλήρου τῆς Πελοποννήσου. Ἡ ΤΡΙΠΟΛΙΣ εἶναι στὰ χέρια του. Ἔρχεται διαταγὴ νὰ μᾶς ὁδηγήσουν στὶς ἐκεῖ φυλακές. Βαδίζουμε μέρα - νύχτα. Δὲν μᾶς βασανίζουν πιά. Μᾶς διαθέτουν καὶ ζῶα ἀκόμη γιὰ νὰ μπορούμε νὰ προχωροῦμε.

Ἀπ' τὰ διάφορα χωριά ποὺ μᾶς περνοῦν, ἔχει δοθεῖ διαταγὴ νὰ κλείνουν τὰ παράθυρα οἱ χωρικοί, γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τὸ ἀξιοθρήνητο θέαμά μας. Τὰ κιτρινιασμένα μας πρόσωπα, ἀπ' τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀρχίζουν σιγά, σιγά, νὰ συνέρχωνται. Βγαίνουμε ἀπὸ τὸ τάφο! Ἔχουμε τὴν ἐντύπωση πὺς ἐκείνες μόλις τὶς μέρες γεννηθήκαμε. Δὲν αἰσθανόμαστε τίποτα, οὔτε κούρασι, οὔτε τοὺς πόνους ἀπ' τὶς πληγές μας. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν λευθεριά ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεκουράζη τὰ βασανισμένα κορμιά μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΤΗ ΤΡΙΠΟΛΙ

Ἔχει νυχτώσει. Πλησιάζουμε πρὸς τὴ ΤΡΙΠΟΛΙ. Ἀπ' τὰ νότια ὑψώματά της διακρίνονται τὰ φῶτα της, στὸ βάθος τοῦ κάμπου. Ὑστερα ἀπὸ πορεία τριῶν ὥρων φτάσαμε μέσα στὴ πόλι.

Ἔχουν δοθεῖ διαταγές νὰ μᾶς περιποιηθοῦν καὶ νὰ μᾶς φερεθοῦν καλά. Φάρμακα, γιατροὶ στὴ διάθεσί μας. Οἱ οἰκογένειές μας, τότε μόνον ἔμαθαν πὺς βρισκόμαστε στὴ ζωὴ καὶ ὁ γέρο πατέρας μου τότε τὸ ἔμαθε. Ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ Αἶγιο μὲ τὰ πόδια, γιατί δὲν ὑπῆρχε συγκατοικία, γιὰ τὴν Τρίπολι. Τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἔλθῃ στὶς φυλακές. Μείναμε ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ μιλάμε. Νόμιζα πὺς ἦταν ὄνειρο. Σὲ λίγες μέρες ἔρχεται ἀποφυλακιστήριο γιὰ 5—6 ἀπὸ μᾶς, τοὺς ΚΟΥΜΑΝΙΩΤΑΙΟΥΣ καὶ τὸν καπετὰν ΡΩΤΑ, γιὰ τὸν ὁποῖο, μὲ τὴν εὐκαρία θὰ ἀφηγηθῶ μιὰ εὐθυμὴ ἱστοριοῦλα:

Κατεβαίναμε ἀπ' τὶς φυλακές πρὸς τὴ Τρίπολι. «Παιδιά μου, μᾶς λέγει ὁ Καπετὰν ΡΩΤΑΣ: Τὸ μεσημέρι θὰ πᾶμε νὰ φάμε στὸ ἐστιατόριο καὶ θὰ διαλέξουμε ὅ,τι φαῖ θέλουμε!». Μᾶς φανώταν

ἀστεῖο ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ φάμε ὅ,τι θέλουμε καὶ ὅσο θέλουμε. Στὸ πρῶτο ἐστιατόριο ποὺ βρήκαμε, μπαίνουμε μέσα καὶ τραβάμε πρὸς τὴ κουζίνα! Κυττάζουμε μὲ ἀπληστία τὶς διάφορες κατσαρόλες, μὲ τὰ λαχταριστὰ περιεχόμενά τους.

«Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, λέει ὁ Καπετὰν ΡΩΤΑΣ στὸν καταστηματάρχη. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φάω ὅσο θέλω καὶ ὅ,τι θέλω ἀπ' αὐτά;» Ὁ καταστηματάρχης τὸν κύτταξε περιέργα.

«Βεβαίως, συναγωνιστὴ (εἶχε «αθιερωθεῖ πιά αὐτὴ ἡ προσφώνησι), ἀρκεῖ νὰ πληρώσης». «Ἔ, τότε καλὰ, βάλτε μας 5—6 μερίδες στὸν καθένα ἀπ' τὴ πρώτη κατσαρόλα». Λεφτὰ εἶχαμε, γιὰτὶ μᾶς εἶχαν φέρει οἱ δικοὶ μας. «Ἀλλὰ γιὰ στάσου μιὰ στιγμή. Νά, πᾶρε αὐτὸ (κι' ἔβγαλε ἓνα πιάτο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ταγάρι του). Θὰ μοῦ βάλης στὸ δικό μου τὸ πιάτο τὸ φαγητό μου.» Ὁ καταστηματάρχης ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζει περιέργα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί ἤθελε νὰ πῇ. «Μὰ συναγωνιστὴ, τοῦ λέγει, πιάτα ἔχουμε, δὲν πρόκειται νὰ πληρώσης παραπάνω! Ἀφήστε με νὰ σᾶς σερβίρω ἐγώ, ξέρω τὴ δουλειά μου».

«Βρὲ δὲν ξαίρεις τίποτα, τοῦ λέγει ὁ Καπετὰν ΡΩΤΑΣ. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ἐσὺ τί σημασία ἔχει αὐτὸ τὸ πιάτο γιὰ μένα. Αὐτὸ εἶναι περιουσία μου, αὐτὸ μοῦ ἀνήκει. Σ' αὐτὸ θέλω νὰ φάω τὸ φαγητό μου ὅς εἶναι καὶ σπασμένο. Δέκα χρόνια ἐδίδασκα ἐγὼ τὴν κατάργησι τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας! Τώρα ἔβαλα μυαλό. Κι' αὐτὸ εἶναι δικό μου καὶ ὄχι δικό σου.»

Σκάσαμε στὰ γέλια, γιὰτὶ καταλάβαμε τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτὸ ὁ ἄλλοτε πολιτικὸς καθοδηγητής!

Ἀφοῦ μείναμε 5—6 μέρες στὴ Τρίπολι, παρουσιάσθηκαμε στὸν τότε Μέραρχο τῆς περίφημης Ἑλασίτικης Μερραρχίας ΠΑ-ΠΑΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗ καὶ τὸν παρακαλέσαμε νὰ μᾶς δώσῃ ἄδεια, γιὰτὶ δὲ μπορούσαμε ἄλλοιῶς νὰ φύγουμε. Ἡ αἴτησίς μας ἔγινε δεκτὴ καὶ ἀφοῦ μᾶς μίλησε ἐπὶ δέκα λεπτὰ ὁ Μέραρχος, στὴ κομμουνιστικὴ διάλεκτο, μὲ τὴ σχετικὴ προπαγάνδα του, μᾶς ἔδωσε 10ήμερη ἄδεια μὲ τὴν ἐντολὴ μετὰ τὴ λήξι της, νὰ παρουσιαστοῦμε σ' αὐτὸν πάλι στὴ Πάτρα, ὅπου θὰ μετεκινήτο, ὡς μᾶς ἐτόνισε ἡ Μερραρχία!! Νοικιάσαμε ἓνα μικρὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκινήσαμε ἐλεύθεροι πιά ἀπ' τὴ Τρίπολι γιὰ τὴν Πάτρα.

ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Συγγενεῖς καὶ φίλοι, ἔμαθαν ὅτι ἀποφυλακισθήκαμε καὶ μᾶς

περίμεναν με άνυπομονησία. Πρώτα περάσαμε άπ' τὸ Αἴγιο, ὅπου ἡ κατοικία τῆς ἀδελφῆς μου ΜΕΡΟΠΗΣ ΒΙΛΛΙΟΥ. Μὲ κλάματα καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς μᾶς ὑπεδέχθη ὅλο σχεδὸν τὸ Αἴγιο. Ἐμάθαιναν τὰ τρομερὰ βασανιστήρια ποὺ μᾶς ἔκαναν, ἤθελαν ὁμῶς νὰ τ' ἀκούσουν καὶ άπ' τὸ στόμα μας. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ρωτᾶνε κἂν ἂν πράγματι, ἦταν σωστὰ αὐτὰ τὰ βάσανα ποὺ μάθαιναν πῶς εἶχαμε περάσει, γιατί ἀπλοῦστατα φαινόντουσαν ὅλα καθαρὰ: τὰ θγαλμένα νύχια μας, τὰ θελονιασμένα πόδια μας, καὶ τὰ πληγιασμένα κορμιά μας.

Τὸ νέο διαδόθηκε σ' ὅλη τὴ περιοχὴ πολὺ γρήγορα:

Ὁ ἓνας περιέγραφε στὸν ἄλλον τὰ ἀνείποτα βασανιστήριά μας. Τὴν ἐπομένη φύγαμε γιὰ τὴ Πάτρα.

Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοὺς ἔπρεπε νὰ παρουσιασθοῦμε στὴν ἐκεῖ Στρατιωτικὴ Διοίκηση τοῦ ΕΛΑΣ. Φυσικά, κανεὶς μας δὲν ἔκανε κάτι τέτοιο. Στὴ Πάτρα ὑπῆρχε σχετικὴ ἐλευθερία κινήσεως. Βρισκόμαστε στὴ μεταβατικὴ περίοδο. Τὰ Ἑλληνικά καράβια ἦταν στὸ λιμάνι τῶν Πατρῶν. Ἡ ὀργανωθείσα τότε Ἐθνοφρουρά, μὲ στελέχη Ἑλληνες Ἀξιωματικούς μᾶς ἔδωσε κουράγιο, ὥστε παρ' ὅλη τὴ τραγικὴ μας κατάστασι ἀπὸ πλευρᾶς ὑγείας, γυρίζαμε ἀπὸ συνοικισμὸ σὲ συνοικισμὸ σὰν ἱεραπόστολοι, προπαγανδίζοντας καὶ ξεσηκώνοντας τὸ κόσμο ἐναντίον τοὺς.

Τὸ κόμμα μᾶς προειδοποιούσε μὲ διάφορους πολιτικούς του, νὰ σταματήσουμε τὸ πόλεμο, γιατί θὰ ἔπαιρνε ἀποφάσεις ποὺ θὰ μετανιώναμε. «Ἀρκετὲς φορὲς γλύτωσες ΜΟΥΤΟΥΣΗ, μού ἔλεγαν. Πρόσεξε γιατί δὲν θὰ διστάσουμε καὶ τώρα ἄκόμα νὰ σὲ ἐξαφανίσουμε».

Ὡς τόσο ἐμεῖς δὲν σταματοῦσαμε ἀπὸ τὸ νὰ ξεσηκώνουμε τὸν κόσμο καὶ τοὺς ἀντάρτες. Τὸ κόμμα ἔβλεπε ὅτι τοὺς κάναμε μεγάλο κακὸ στὴ Πάτρα καὶ ἀποφασίζει νὰ θέσῃ τέρμα τοῦ ἔργου μας, μὲ δολοφονικὲς ἀπώπειρες. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀπελευθερωθέντας, δρέθηκαν δολοφονημένοι, ἓνα πρωὶ στοὺς δρόμους τῶν Πατρῶν. Ἐνας άπ' τοὺς δικούς τους, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι πῆραν ἀπόφασι νὰ μᾶς δολοφονήσουν καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐξαφανισθοῦμε μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὴ Πάτρα, τὸ ταχύτερο.

Ὑστερα άπ' αὐτό, παρουσιασθήκαμε γιὰ τὰ περαιτέρω στὴ Στρατιωτικὴ Ὑπηρεσία τῆς Κυβερνήσεως. Ἐγὼ ἐσώθηκα άπ' τὸ Κύριο ΠΑΝΟΥΣΗ ἐκ Πατρῶν τότε ἔφεδρο ἀνθυπολοχαγό, ποὺ μόλις εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴ Μέση Ἀνατολή.

Ὁ κ. ΠΑΝΟΥΣΗΣ, τὸν ὁποῖον εὐγνωμονῶ, μοῦ διέθεσε τὴ στολὴν του καὶ με ἐσύστησε σὲ ἓναν ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ, ποῦ κατ' εὐτυχὴ σύμπτωσι, ἔφευγε ἀπ' τὴ Πάτρα με φορτηγὸ στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο, γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὁ δρόμος Πατρῶν — Ἀθηνῶν ἦταν τότε σὲ κακὴ κατάστασι καὶ τὸ αὐτοκίνητο χρειαζόταν 10 καὶ πλέον ὥρες γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν Πρωτεύουσα.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποῦ ὁ ΕΛΑΣ κυριαρχοῦσε στὴ Πελοπόννησο καὶ τὰ «Μπλόκα» ἦταν μόνον τῶν Ἑλασιτῶν. Αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα τὸ μεγάλο πρόβλημα, γιὰτὶ με γνῶριζαν σχεδὸν ὅλοι, καὶ φυσικὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ με συλλάβουν πάλι σὲ περίπτωσι ἐλέγχου. Βρέθηκε ὥστόσο καὶ σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα λύσις, ἂν καὶ κάπως ἀστεία ἀπ' τὸν καλὸ αὐτὸ ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ, ποῦ ἦταν καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τὸ ὄχημά του.

Εἶχαν πληροφορηθεῖ ὅλες οἱ ἀρχὲς τοῦ ΕΛΑΣ τὴν ἐξαφάνισί μου καὶ ἄρχισαν τὶς ἔρευνες, σ' ὅλα τὰ συγγενικὰ καὶ φιλικὰ σπίτια μου τῶν Πατρῶν, ἀκόμα καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ δικοί μου στὴν Ἀθήνα εἰδοποιήθηκαν καὶ ἐγκατέλειψαν τὰ σπίτια τους, γιὰτὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ πληρώσουν αὐτοὶ τὰ σπασμένα!

Ἔτσι λοιπὸν ὁ ἐφευρετικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ — δυστυχῶς μοῦ διαφεύγει τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ τὸ ἀναφέρω ἐδῶ εἰς ἐνδειξιν τῆς ἀπείρου εὐγνωμοσύνης μου — με τοποθέτησε μέσα σ' ἓνα μεγάλο κιβώτιο ποῦ εἶχε στὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ περάσω ἀπ' τὰ μπλόκα. Ἡ πιὸ κρίσιμη στιγμή ἦταν στὴ Κόρινθο. Ἐκεῖ γινόταν κανονικὸς ἐλεγχος ταυτότητων. Οἱ Ἑλασίτες ἔκαναν ἔρευνα σ' ὅλα τὰ ὀχήματα, τὰ στρατιωτικά, ἀκόμα καὶ στὰ συμμαχικά, ἐλέγχοντας τοὺς μεταφερομένους ἰδιώτες. Δὲν ὑπῆρχε τότε γέφυρα στὸν Ἰσθμὸ καὶ ὅλα τὰ ὀχήματα μετεφέροντο με μεγάλες πλωτὲς μαοῦνες. Ὅταν ἔφθασε τὸ αὐτοκίνητο ποῦ ἤμουνα ἐγώ, ὅλοι κατέβηκαν, ἀκόμα καὶ ὁ σωφέρ. Μόνο ἐγώ ἤμουνα μέσα στὸ κιβώτιο. Ὑπῆρχε λοιπὸν πιθανότης, ἀπὸ καμμιὰ ἀπροσεξία ἢ ἀπὸ κανένα ἀτύχημα νὰ βρεθῶ στὸν πάτο τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ παροιμία: «Ὅπου τοῦ μέλλει νὰ πνιγῇ, ποτὲ του δὲν πεθαίνει». Εὐτυχῶς πέρασε κι' αὐτό. Καὶ ὅταν βρεθῆκαμε στὴν ἀπέναντι πλευρὰ καὶ βγήκα ἀπ' τὴν κρυψῶνα μου, (τὸ κιβώτιο) γελοῦσαμε με τὴν περιπέτεια αὐτή.

Τὸ ἀπόγευμα φθάσαμε στὴν Ἀθήνα. Τὸ ἀνείπωτο δρᾶμα μας

είχε τελειώσει. Τώρα ήμουν αλεύθερος. Τὴν ἐπομένη παρουσιάσθηκα στὸ τότε Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν, ὅπου Ὑπουργὸς ἦτο ὁ Στρατηγὸς κ. ΣΠΑΗΣ. Τὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμα. Φαίνονταν ὅμως ὅτι τὸ καζάνι ἐβράζε. Ὑστερὰ ἀπὸ 10 περὶπου μέρες ξέσπασε τὸ κακὸ. Ἀπ' τὴ πρώτη μέρα, ἔσπευσα νὰ καταταγῶ στὰ Τάγματα Ἐθνοφυλακῆς καὶ συγκεκριμένα στὸ 437 Τάγμα, ὡς Διοικητὴς Λόχου καὶ ἄρχισα τὸν ἑνοπλο πιά ἀγῶνα ἐναντίον τους, ποὺ θὰ τὸν συνεχίσω ἐν ὧσ' ζῶ καὶ μέχρι τελευταίας πνοῆς μου, κατὰ τῶν αἰμοσταγῶν αὐτῶν καθαρμάτων.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ΕΛΑΣ, ὁ περιβληθεὶς ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. τὸν Ἐθνικὸ μανδύα, (Ἐθνικὸς Λαϊκὸς Ἀπελευθερωτικὸς Στρατός) γιὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν ἀγωνιστικὴ διάθεσι τῶν λαϊκῶν μαζῶν καὶ νὰ κατορθώσῃ ἔτσι νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ στὴ Χώρα μας τὸ Κομμουνιστικὸ καθεστῶς. Ἦταν τὸ ἑνοπλο κλιμάκιο τῆς κομμουνιστικῆς κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιβολῆς, κάτω ἀπ' τὸ ὅποιο, ἀπὸ πλήρη ἄγνοια στὴν ἀρχή, ἐτάχθηκαν κάθε πολιτικῆς ἀποχρώσεως Ἕλληνες, ἀπὸ καθαρὴ καὶ ἀγνή φιλοπατρία καὶ ἐνθουσιασμὸ γιὰ νὰ διατηρήσουν τὰ ἅγια τῶν ἀγίων τῆς Φυλῆς μας καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν προαιώνια παράδοσι τοῦ Ἐθνους μας.

Ὅταν ὅμως τὰ ἀγνὰ αὐτὰ στοιχεῖα, μὲ τὴν πρόοδο τοῦ χρόνου κατάλαβαν ποιὸς ἦταν ὁ πραγματικὸς ΕΛΑΣ καὶ ποιοὶ τὸν διοικοῦσαν, ἦταν δυστυχῶς πολὺ ἀργά. Κάθε προσπάθεια ἀντιδράσεως ἦταν καταδικασμένη νὰ πνιγῇ στὸ αἷμα ἀπ' τὴ γένεσί της.

Οἱ πιὸ θερμοί μοι ποὺ θελήσανε ν' ἀντιδράσουνε, πλήρωσαν τὴ προσπάθειά τους αὐτὴ μὲ τὴ ζωὴ τους ἢ βασανίστηκαν κατὰ τὸ φρικτώτερο τρόπο. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ποσοστὸ ἀπ' τὰ Ἑλληνόπουλα αὐτὰ παρέμειναν μέχρι τέλους ἀγνὰ, παρὰ τὴν τρομοκρατία καὶ τίς σατανικὰς μεθόδους τοῦ κόμματος, νὰ βάψουν τὰ χέρια τους σὲ αἷμα ἀδελφικὸ κι' ἔτσι χωρὶς τὴν θέλησή τους νὰ τὰ ἐξαναγκάσουν νὰ συμμερισθοῦν, τὴν ἴδια μὲ τοὺς σατανικοὺς ἀρχηγούς των, τύχη.

Καὶ ἦρθε ἡ στιγμή νὰ ἀποδείξουν τὸν ἀγνὸ πατριωτισμὸ τους.

Μετὰ τὴν εἶδησι ὅτι σχηματίσθηκε Κυβέρνησις Ἐθνικῆς Ἐνότητος καὶ μετὰ τὸ Ἐθνοκτόνο Δεκεμβριανὸ κίνημα, δόθηκε ἡ εὐκαιρία στὰ Ἑλληνόπουλα αὐτά, ποὺ κατὰ κακὴ τους τύχη καὶ λόγῳ διαφορῶν περιστάτικῶν, βρέθηκαν μπλεγμένα στοὺς πλοκά-

μους τῆς κόκκινης λερναίας ὕδρας, νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν παθητικὴ ἀντίδρασι καὶ μὲ τὰ ὄπλα πλέον νὰ πολεμήσουν τοὺς δολίους καὶ βαρβάρους σκοποὺς τοῦ ΕΑΜ

Οἱ Ἕλληνες ὠρκίσθησαν νὰ διαλύσουν τοὺς αἰμοσταγεῖς σφαγιαστάς τοῦ Λαοῦ μας. Καὶ πραγματικὰ ἦρθε ἡ στιγμή ποὺ τοὺς διέλυσαν ὀριστικά, στέλνοντάς τους πέρα ἀπ' τὰ σύνορά μας, στοὺς πατέρωνές τους βουλγάρους καὶ ρώσους.

Τὰ ὅσα τόσων ἀδικοσκοτωμένων Ἑλλήνων, θὰ τρίζουν ἀπὸ δίκαιη ἀγανάκτησι ἐὰν ἀκουσθῇ ἔστω καὶ μία φωνὴ συμπάνοις, γιὰ κάθε ἀμετανόητο κομμουνιστὴ. Ἡ Ἀθάνατη Ἑλλάδα μὲ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες τῆς δίδαξε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν ἀνθρωπότητα, πόσο καλὰ ξέρεи νὰ διατηρῇ ἀκέραιη καὶ ἀλώβητη τὴν ἐλευθερίαν, ποὺ εἶναι καθαρὰ Ἑλληνικὸ δημιούργημα.

ΟΣΟΙ ΑΓΑΠΑΝΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ...

Ὅσοι πιστεύουν στὴν ἐλευθερίαν καὶ μισοῦν τὴν βία, σ' ὅλες τῆς τὶς μορφές καὶ τὶς ἐκδηλώσεις, ὅσοι ἀγαπᾶνε τὴν Ἑλλάδα, διαβάζοντας αὐτὸ τὸ βιβλίον, θὰ νοιώσουν τὸν ἀποτροπιασμό νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχὴ τους γι' αὐτοὺς τοὺς ἀλήτες, ποὺ ἔγιναν τυφλὰ ὄργανα τῆς Μόσχας, γιὰ νὰ παραδώσουν δέσμια τὴν Πατρίδα μας, δολοφονώντας κατὰ χιλιάδες τοὺς Ἕλληνες, τοὺς συμπατριῶτες τους, τοὺς ἀδελφούς τους, χύνοντας οὕτω αἷμα ἀδελφικό.

Οἱ ἀπόγονοι τῆς σημερινῆς γενιάς, θὰ διηγοῦνται στὰ παιδιά τους, στὰ ἐγγόνια τους καὶ σ' ὅλους τοὺς νεωτέρους διὰ τὸ ὀλοκαύτωμα τοῦ Βαλτεσίου - τοῦ Μελιγαλά - τῶν Διυλιστηρίων Ἀθηνῶν - τῶν Κρόρων Βοιωτίας τοῦ Καρπενησίου - τῆς Ἐδέσσης, καὶ τόσων ἄλλων περιοχῶν τῆς Χώρας μας. Τὰ ὅσα τόσων ἐκατοντάδων χιλιάδων ἀδικοσκοτωμένων θὰ τρίζουν στὸ πέρασμα κάθε διαβάτη σὰν νὰ τοῦ ὑπενθυμίζουν: «Ἐδῶ εἴμεθα καὶ μὴ ξεχνᾷς ὅτι στὴν ἀντίστασί μας, στὰ βασανιστήριά μας, στὸν ἀδικοσκοτωμό μας, τέλος στίς θυσίες μας, ὀφείλεις τὴν ἐλευθερίαν σου, τὴν οἰκογένειάν σου, τὴ θρησκείαν σου καὶ τὴ τιμὴν σου».

Θὰ τονίζουν ἀκόμη: «πὼς εἶναι ἀνάγκη νὰ θρίσκωνται πάντα σὲ κατάστασι ἐπιφυλακῆς καὶ ν' ἀγρυπνοῦν, γιὰτὶ ὁ κομμουνισμὸς εἶναι διαρκῶς στὴ πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης, γιὰ τὸν τέταρτο γύρο. Κι' ἂν ἀπέτυχε στοὺς τρεῖς πρώτους, Κατοχὴ, Δε-

κέμδρης, Συμμεριτοπόλεμος, πιστεύει πώς θα κερδίση στὸν τέταρτο. Καὶ προετοιμάζεται γιὰ τὴν καινούργια ἐξόρμησι, χωρὶς διακοπὴ καὶ μὲ ἀνανεωμένες δυνάμεις, ἔχοντας τὴν συμπαράστασι τοῦ Κρεμλίνου καὶ τῶν Βουλγάρων».

Προετοιμάζονται, ναί, γιὰ ἀνατροπὴ τῆς ἐννόμου Κοινωνικῆς τάξεως διαίως, σύμφωνα καὶ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ θεοῦ των ΜΑΡΞ, ποὺ ρητῶς τονίζει: «οἱ κირίархες τάξεις, πρέπει νὰ τρέμουν πρὸ μιᾶς Κομμουνιστικῆς Ἐπαναστάσεως».

Καὶ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ θλιβεροῦ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα Εὐαγγελίου αὐτοῦ, τονίζει ὁ ΜΑΡΞ: «Δὲν θὰ εἴμεθα ἐπιεικεῖς!! καὶ συνεπῶς οὐδεμίαν ἐπιείκειαν ἀξιοῦμεν καὶ ἀπὸ Σᾶς!! Τὸ μόνο ποὺ σᾶς ὑποσχόμεθα εἶναι νὰ συντομεύσουμε τοὺς πόνους τοῦ θανάτου σας!!»

Γι' αὐτὸ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς θρῆ μεσάνυχτα ὁ Κομμουνισμός. Τὸ ὄργιο αἵματος τῆς Κατοχῆς, τοῦ Δεκεμβρίου καὶ τοῦ Συμμοριτισμοῦ, δὲν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ. Ὅλοι οἱ ὁπαδοὶ τῆς ἐλευθερίας, ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ Ἕλληνες, συσπειρωμένοι γύρω ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ἐνωμένοι σὰν ἓνας ἄνθρωπος καὶ ἀδιάσπαστοι, θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ὀργανώσει τὴν ἀμυνά μας. Καὶ νὰ νικήσουμε καὶ πάλι.

Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ, ἡ Νίκη μας θὰ πρέπει νὰ εἶναι λευκὴ, κι' ὄχι θγαλμένη ἀπ' τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά, ἀπ' τὰ ἐρείπια, ἀπ' τὸ αἷμα, κι' ἀπ' τοὺς πόνους. Οἱ πουλημένοι κόκκινοί, σατανάδες δὲν πρέπει νὰ προφθάσουν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ γεμίσουν τὴν Ἑλλάδα μὲ σταυρούς. Καὶ δὲν θὰ προφθάσουν...

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐπίλεκτα!!! τέκνα τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὅποια ἐξύμνησε!!! ὁ ΚΡΟΥΤΣΕΦ στὸ λόγος τοῦ στη ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ τὴν 1-12-1959.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἐκδόσεως
τοῦ παρόντος βιβλίου ὀφείλεται
εἰς τὴν Ἑφημερίδα περιοχῆς
τέως Διοικήσεως ΠΡΩΤΕΥΟΥ-
ΣΗΣ Ὁ «ΦΑΡΟΣ».

Ἰδιοκτῆτης — Διευθυντής:
ΚΩΝ. Θ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
τέως ΝΟΜΑΡΧΗΣ.— Πατησίων
15 Ε Τηλ. 526831 καὶ 533.
991 — ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
1) ΤΟ ΞΕΣΗΚΩΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ	7
2) ΤΟ ΕΑΜ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	8
3) ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΔΙΑΛΥΟΝΤΑΙ ΑΠ' ΤΟΝ ΕΛΑΣ	11
4) ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΚΑΙ Η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΟΡΕΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ»	13
5) ΠΑΡΑΔΟΘΗΤΕ ΠΑΛΗΟΣΚΥΛΑ ΘΑ ΣΑΣ ΣΦΑΞΟΥΜΕ	15
6) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩ ΝΚΤΗΝΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΟΥ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ	18
7) ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΑΝΤΑΡΤΟΔΙΚΕΙΟ	19
8) ΟΔΗΓΟΥΜΕΘΑ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΩΝ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΝ . .	21
9) ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ . .	23
10) «ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΕ ΑΡΜ»	25
11) ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ, ΑΠΟ ΩΡΑ ΣΕ ΩΡΑ . .	28
12) ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ	30
13) ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΜΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΙ	32
14) ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ (ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΤΣΕ- ΚΟΥΡΙ)	34
15) ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΜΑΙ ΣΤΟ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗ	36
16) ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΜΟΥ	39
17) ΠΟΝΤΙΚΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΛΟΤΤΑ ΜΙΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ	44
18) ΜΕ ΠΥΡΩΜΕΝΕΣ ΒΕΛΟΝΕΣ ΜΟΥ ΤΡΥΠΟΥΝ ΤΑ ΠΟΔΙΑ !	48
19 ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ ΑΠ' ΤΗ... ΜΥΤΗ ΕΠΙ ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ ! !	49
20) Ο ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ ΣΠΑΖΕΙ ΕΝΑ - ΕΝΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΥ	52
21) ΗΥΟΚΤΟΝΗΣΕ ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΝΤΕΞΕ ΣΤΑ ΒΑΣΑ ΝΙΣΤΗΡΙΑ	56
22) Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ	58
23) Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ ΓΛΥΤΩΣΕ !	62
24) ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΜΕ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΑΠΟ ΨΕΙΡΕΣ	64
25) ΜΕ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΧΙΖΕΙ ΤΟ ΜΗΡΟ ΜΙΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ	67
26) ΜΕ ΚΑΥΤΟ ΣΙΔΕΡΟ ΜΟΥ ΣΗΜΑΔΕΥΕΙ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ	69
27) Η ΕΙΔΗΣΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ	73
28) ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΣΤΗ ΤΡΙΠΟΛΙ	75
29) ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΗ ΠΑΤΡΑ	76
30) Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ	78
31) ΟΣΟΙ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ	80